

INLEIDING

De aarde is beziëld. Deze beziëling is niet te vergelijken met die van een mens, maar toch is het feit dat de aarde leeft van belang voor allen, die op de aarde leven.

Dan is er iets, dat eigenlijk riekt naar een pantheïsme; nl. de beziëldheid der dingen. Wij rekenen dan meestal, alleen met de vier elementen, omdat dit de oude gewoonte is. Maar daarnaast zullen wij toch moeten beseffen dat vele groeps- en rassen-geesten ook weer onder zich kleinere geesten hebben, die zich bezighouden met de verschillende soorten, maar ook vaak met levensomstandigheden, die voor die soorten van belang kunnen zijn. Wij krijgen te maken met kosmische stralingen, die op aarde tijdelijk en soms zelfs blijvend het karakter van het leven of de mogelijkheden ervan veranderen.

Dan zijn er nog grote geestelijke groepen, die op de aarde inwerken en die dit. doen via natuurkrachten, via natuurverschijnselen. Ook deze zullen wij in onze beschouwing moeten betrekken.

Ten laatste zijn er wezens, die in legenden, sagen voorkomen, zoals de witte en de zwarte Djinns. Vreemde geesten, die een eigen leven leiden, die soms demonen soms goden lijken en die een betrekkelijk willekeurig spel schijnen te spelen daar, waar de mens met hen in aanraking komt. Ook dezen zijn ergens realiteit en wij zullen zé nader moeten beschouwen.

Het is dus een zeer rijk en veelomvattend programma, dat wij vóór ons hebben. Ik kan deze inleiding echter niet beëindigen zonder enkele korte commentaren te geven t.a.v.. de wijze, waarop u moet lezen en studeren.

In de eerste plaats: Het wereldbeeld dat u wordt gegeven is er één dat u kunt overwegen; het is er niet één dat u behoeft te geloven.

In de tweede plaats: Soms zullen voorbeelden óf woorden worden gebruikt, die overbodig lijken. Neem aan, dat dit niet het geval is. Het zal u blijken, dat de meeste van deze schijnbare overbodigheden binnen het kader van deze cursus wel degelijk hun zin en betekenis hebben.

LES 1 - VELE KRACHTEN

Als u in de vrije natuur bent, dan wordt u omringt door een veelheid van leven, die u vaak niet beseft. In het gras van een weiland wonen vier, vijf verschillende soorten mieren, elk bestaande misschien uit vele volkeren. Er zijn vele soorten insecten. Het gras zelf kan worden ontleed in vele verschillende soorten plantjes. Men ziet echter de weide als een geheel.

Bedenk nu, dat vele soorten een eigen geestelijke achtergrond hebben. Er is ergens in de kosmos een kracht, die verbonden is met elke soort afzonderlijk. Dus als er vijf verschillende soorten mieren zijn in dit weiland (mieren, die u niet eens ziet, dan betekent dit dat er vijf verschillende krachten zijn. Als er 20 verschillende soorten gras groeien, kan dit betekenen dat tenminste 20 verschillende entiteiten zich met die weide bezighouden.

Er is een veelheid van krachten, die de mens meestal niet beseft. Het is gemakkelijk te zeggen: Er leven geesten in de wind. Dit is inderdaad waar. Het is eenvoudig te zeggen: Er leven geesten in de aarde. Maar dit zijn elementalen, natuurkrachten. Zij worden niet door een hoog bewustzijn gedirigeerd en behoren lang niet altijd tot de een of andere hiërarchie van bewustzijn. Elke geest - hoe klein ook - die zich met een ras of een soort bezighoudt, is echter deel van een dergelijke opbouw, die van een hoog bewustzijn via vele trappen afdaalt tot de

kleine entiteit, die zich misschien op dit specifieke weiland bezighoudt met deze specifieke grassoort.

Dan moet u rekening houden met het feit, dat die weide wordt bezocht door vele dieren. Daar zijn de mollen in de aarde, er zijn regenwormen die rondkronkelen. Maar er zijn ook vogels, die er een ogenblik rusten. Al deze soorten zijn ergens verbonden met een rasgeest. Elk van deze soorten heeft ergens een geestelijke kracht, waarmee ze verbonden is. Laten wij daarom eerst deze krachten wat nader ontleden.

De opbouw, die wij zien bij een soort- of rassengeest, kan men als volgt stellen: Er is een groot bewustzijn, dat zich bezighoudt met een groot gedeelte van de aarde. Daarin zijn mogelijkheden aanwezig om de soorten op te bouwen. Deze worden opgebouwd door entiteiten, die a.h.w. onder het gezag staan van de geest, die een bepaald gebied beheerst, maar die voor zover het het ras betreft – autonoom zijn. Deze autonome krachten zullen vanuit zich weer dienaren creëren, die zich bezighouden met bijzondere levensomstandigheden of soms zelfs met bepaalde facetten van ontwikkeling. Onder deze staan dan weer wat wij kunnen noemen "kleine geesten" (heel vaak diergeesten), die -zij het voor zeer korte perioden - actief zijn om hun soortgenoten te helpen en te inspireren. Zij dragen impulsen over aan de diersoort, waardoor instinctieve reacties een veel redelijker karakter krijgen dan zonder dit mogelijk zou zijn. Dan heeft elk dier in zich ook nog iets van een goddelijke vonk: dus als persoonlijkheid heeft het ook nog betekenis.

Datzelfde geldt voor een bloem, voor een plantje. Zeker, de ziel van een plant is niet zo sterk verbonden met een zenuwstelsel in het wezen als bij een dier. Meestal is het eerder een aura, een soort draaiing of werveling van levenskracht rond de plant. Heel dikwijls houdt ze zich tijdelijk op in de buurt van bloesem of zaad en kan zich daar zelfs soms door een helderziende waargenomen manifesteren.

Al deze entiteiten hebben een eigen reactie. Zij hebben eigen vermogens. Hun vermogens zijn niet te vergelijken met die van een mens, zo min de kleine als de grote. Hun visie op wereld en leven is uit de aard der zaak anders dan die van een mens. Maar zij beïnvloeden wel degelijk het menselijke milieu. De gedragspatronen van een dier tegenover een mens kunnen mede worden bepaald door de verschillen in uitstraling van de geest, die het dier geleid - hoog of laag - en de uitstraling van de mens. Hier alleen al zijn dingen die toch interessant genoeg zijn om nader te beschouwen.

Dan hebben wij te maken met planten. Planten verwerken stoffen uit de aarde. Zij verwerken echter- ook al zijn ze van dezelfde soort - die stoffen niet altijd in de gelijke verhouding. Nu blijkt dat planten, die zich in een voor hen gezond, prettig en harmonisch milieu bevinden, over het algemeen een zeer regelmatige opname hebben. Bij hen is er een eb en vloed in de voedingsopname, waardoor je van dag tot dag kunt zeggen: dat zijn de eigenlijke sabbestanden of voedingsbestanddelen, die in de plant aanwezig zijn. Indien zij zich echter bevinden op een plaats die voor hen niet aanvaardbaar is (b.v. een plant in een drukke stad met veel verkeer, dat voor een trillinggevoelige plant zeer storend kan zijn, dan zal de opname en de afscheiding van sappen zeer onregelmatig zijn.

Hebben wij te maken met geneeskrachtige kruiden, dan zullen deze alleen betrouwbaar en van belang kunnen zijn, indien zij kunnen worden geoogst op een plaats waar weinig of geen storingen zijn en waar de natuurlijke condities voor de plant goed zijn. Zoudt u proberen de condities aan te vullen met kunstmest e.d., dan krijgen wij een wijziging in de normale voedselopname en daarmee een verandering in de eigenschappen en sabbestanden van de plant. Dit kan van groot belang zijn voor de mens, ook wat zijn voeding betreft. Wij zullen daarmee rekening moeten houden.

Misschien vindt u het vreemd dat ik hier een vergelijking geef, maar dat is om duidelijk te maken wat ik bedoel.

Als je ganzen hoofdzakelijk met visafval voedt, dan zijn de eieren die zij leggen tranig van smaak. De voeding heeft invloed op de vrucht. Waarom zal dat bij een gans wel en bij een appelboom niet het geval zijn? Het zijn verschillende organismen, maar een gelijke

voedingsopnamen en verwerking. De neerslag van het opgenomen voedsel zal in beide gevallen in de vrucht aanwezig zijn.

Dit is eveneens interessant, als wij ons realiseren dat de vrucht van bepaalde natuurgeesten een verandering van milieu is. Een natuurgeest is op zichzelf niet geneigd stormwinden op te roepen. Hij is ook niet geneigd om vuur feller of warmer te laten branden. Een natuurgeest reageert eveneens op omstandigheden. Hij reageert in de eerste plaats op de samenwerking van natuurkrachten. De aanwezigheid van de luchtgeest zal de vuurgeest tot grotere ferociteit aanwakkeren. Omgekeerd: de afwezigheid van de luchtgeest maakt het de vuurgeest praktisch onmogelijk actief te zijn. Er is geen sprake van geesten, die afzonderlijk een bepaald element beheersen. Er is altijd sprake van een combinatie van elementen. Ook hier zijn er vele mogelijkheden. Wij zullen daarop in latere lessen nog meermalen moeten terugkomen.

Als wij te maken hebben met kosmische invloeden, dan komen deze uit de ruimte. Waar zij vandaan komen is tamelijk onbelangrijk in dit geval. Wel is belangrijk, dat de aarde daarop reageert. Of men deze reactie nu redelijk wegverklaart of niet, het neemt niet weg dat de reactie er is.

Nu stel ik: wanneer er een grote spanning onder de mensen heerst, dan zal die spanning zich voortplanten in alle aangrenzende gebieden en dus ook de planten, de dieren, de lucht- en vuurgeesten, de kleine geesten, die zich bezighouden met de ontwikkeling op aarde, beïnvloeden. Deze spanning zal dan leiden tot een verscherping van de conflicten, disharmonieën en tegenstellingen die aanwezig zijn. Onder die omstandigheden kunnen planten, die normaal voedsel zijn, giftig worden; en kunnen dieren, die normaal vrienden van de mensen zijn, plotseling agressief worden en vijanden van de mensen. Het is goed, dat men ook dit beseft. Een kosmische inwerking mag dan de aarde als geheel beroeren, maar de plaatselijke omstandigheden die ontstaan zijn weer het resultaat van een samentreffen van op aarde bestaande condities en een beïnvloeding in een richting van het leven op dat deel van de aarde. Er kan nooit sprake zijn van een algemene tendens, die overal hetzelfde is. Het is zeer belangrijk, dat u dit begrijpt, want in een gebied waar harmonie is, kan spanning komen. Maar dan zal er eerder een versterkte afweer tegen de storende invloeden ontstaan dan een innerlijke disharmonie. Is er een disharmonie, dan kan ze in een regelrechte strijd ontaarden. Ook: dit punt moet u onthouden. U zult later in vele gevallen zien hoe dit; van belang kan zijn voor uzelf.

Dan hebben wij te maken met de aarde zelf. Als wij zeggen: de aarde is bezielde, kunt u zich dit leven niet voorstellen als een vergelijkbaar leven voor mens of dier. Het is een besef, inderdaad. Maar een besef, dat leeft in een geheel andere tijd en in totaal andere levenscondities. Het is een bestaan, waarin spanningsvelden de eigenlijke uiting en zintuigen worden. Een verstoring echter van het evenwicht in het aardveld - hoezeer dit ook een emotionele reactie van de aarde zelf betekent - heeft grote gevolgen voor de mensen, de dieren en de planten, welke op die aarde leven. De aarde zelf kan door haar afstemming voor een groot gedeelte verantwoordelijk worden geacht voor algemeen heersende tendensen, niet voor plaatselijk heersende tendensen.

De veelheid van invloeden wordt u nu duidelijk en kunnen wij onze aandacht gaan richten op enkele meer specifieke punten.

Gesteld: er zijn natuurgeesten. Gesteld: de natuurgeesten hebben een bijzondere geaardheid, waardoor zij worden aangetrokken door het voor hen harmonische en afgestoten door het voor hen disharmonische. Dan mag worden gesteld: elke aardgeest, lucht-, vuur- of watergeest kan zonder meer worden opgeroepen, indien men weet op welke wijze men een harmonie schept voor dit wezen. Men kan zich verdedigen tegen al deze entiteiten, hun invloeden en hun inwerkingen. Men kan hen - en daarmee ook de elementen, die zij plegen te bezielen en te beheersen grotendeels van zich afjagen door met hen disharmonisch te zijn.

Wat is nu deze harmonie? Een mens zou denken: het is een rustige sfeer of iets dergelijks. Maar dat is niet waar. Neem het karakter van een watergeest.

Een watergeest is zelf leven, voortdurend in beweging. Als ik een watergeest wil oproepen (dus een harmonie moet scheppen, dan moet er beweging zijn. Watergeesten zijn in hun besef

tamelijk star. U zoudt kunnen zeggen: de watergeesten zijn eigenlijk nog orthodoxer in hun besef dan b.v. de aardgeesten. Een starre levenshouding is dus iets, wat hen aanlokt. Wanneer ik dit bij bezweringen kunstmatig creëer, dan zal ik dus rekening moeten houden met het volgende: Mijn bezwering moet gebaseerd zijn a. op beweeglijkheid en b. op onveranderlijkheid van inzicht. Mijn gedachten moeten geconcentreerd zijn op één punt en daarvan niet afwijken. Gelijktijdig moet ik dit met vele verschillende bewegingen duidelijk maken.

Dit is voor de andere geesten, elk met een eigen karakter natuurlijk, ongeveer hetzelfde. Ik kan deze entiteiten dus oproepen. Maar zij zijn en blijven gebonden aan hun deel van de wereld. Een aardgeest kan tijdelijk samenwerken met een watergeest, maar het blijft een aardgeest. En zodra de hoeveelheid aarde (dus vaste materie te gering wordt in een oplossing, kan een aardgeest daar niets meer aan doen; hij kan er niets meer over zeggen. Als ik een handvol zout heb, dan kan een aardgeest daarop zijn invloed doen gelden. Werp ik dit zout in voldoende water, dan lost het op en de aardgeest heeft geen invloed meer daarop. De watergeest echter behandelt het geheel slechts als water, niet als een specifiek restant; wat de aardgeest wél zou doen. Er zijn dus een groot aantal verschillen.

Nu zult u begrijpen, dat er in de natuur eigenlijk nooit werkelijke hiaten voorkomen. Zij zijn er schijnbaar, maar ze zijn er niet werkelijk. Er zijn altijd tussentrappen. Als wij dus verschillen constateren tussen de natuurgeesten, dan moet hieruit volgen, dat ergens een verbindende factor aanwezig zal zijn. Deze factor kunnen wij dan lagere goden noemen of misschien engelen en duiveltjes. Men kan het ook - zoals men in het Oosten vaak heeft gedaan - Djinni noemen. Wezens, die eigenlijk aardgebonden zijn, die - in zekere zin - heersen over en betrokken zijn bij de elementen, maar die daarbij een bijzondere feeling hebben voor het leven op deze wereld.

Deze entiteiten worden door de mens meestal verdeeld in goede en kwade. Maar zij zijn niet goed en kwaad. Ze zijn van verschillende harmonische waarde. En als wij de Djinni werkelijk willen ontleden, dan komen wij tot ongeveer 18 verschillende soorten, die elk voor zich een bepaalde grondharmonie beheersen. Dit bepaalt het karakter, waarin zij voor de mens eventueel kenbaar worden.

Een Djinn is zeker geen wezen, dat zich in een zandduiveltje zal uiten. Maar er zijn bepaalde Djinns, die zodanig harmonisch zijn met aarde én lucht, dat zij op deze wijze inderdaad tijdelijk gestalte zouden kunnen aannemen, indien zij het zouden wensen. Willen zij zich zichtbaar aan een mens manifesteren, dan zullen zij dus nodig hebben: vocht en materie. Er is een andere Djinn, die misschien alleen met lucht en water harmonisch is. Zij zijn altijd tenminste met twee elementen harmonisch. Een dergelijke entiteit zal ongetwijfeld haar vorm alleen aannemen door lucht en water. Waar er geen voldoende lucht aanwezig is, kan zij geen gestalte aannemen. Waar er een tekort aan water of vloeistof is evenmin. Ik kan dit ook niet vervangen door bloed of het een of ander offersap, want daarop reageert een dergelijke Djinn niet.

Sommige van de Djinni zijn zeer sterk verbonden met natuurlijk leven. Zo kennen wij er die sterk verbonden zijn met water, maar ook met plantaardig leven. Zij treden vaak op als de beschermers of herders van dryaden, de boomgeesten. Anderen zijn weer speciaal leven- en watergevoelig en spelen b.v. met de vissen. Zij zijn vaak de medewerkers van groeps- en rassengeesten. Deze overkoepelende tak, die steeds meer elementen en een levensvorm pleegt samen te voegen in een bepaald harmonisch verband, is eigen aan de aarde. Zij kunnen worden gezien als een soort projectie van de persoonlijkheid der aarde. Zodra de bezieling van de aarde wegvalt, zullen deze entiteiten ook wegvallen. Wanneer men dus zegt, dat zij niet bezield zijn (geen ziel hebben volgens de legende, heeft men niet geheel ongelijk. Want zij zullen terugvallen op de kracht waaruit zij zijn voortgekomen. Wij hopen, dat de mens ook eens tot God zal terugkeren, zodat wij in deze zin een vergelijking kunnen maken en zeggen: De Djinn is een wezen, dat in verhouding tot de bezieling van de aarde staat als de mens tot zijn God.

Dit zijn wezens waarmee wij heel veel te maken kunnen krijgen, omdat zij gevoelig zijn voor leven. En als zij voor menselijk leven gevoelig zijn, dan zijn zij ook gevoelig voor al datgene

wat met menselijke levens- en denkprocessen in verband staat. Dan is het inderdaad mogelijk een Djinn te lokken met exen goede maaltijd, zoals het onder omstandigheden mogelijk is een Djinn te lokken met bloed, Maar dat lokmiddel op zichzelf is niet bepalend. Bepalend is de harmonie met de mens, die hierdoor tot uiting komt.

In de veelheid van entiteiten, geesten en krachten, die wij zullen ontmoeten, dienen wij ons dan ook voortdurend te realiseren dat het nietstoffelijke middelen zijn, die hen van ons kunnen verwijderen of tot ons kunnen trekken. De stoffelijke vormen en voorwerpen, die wij gebruiken zijn slechts het symbool van een harmonie of disharmonie. Zij zijn a.h.w. een zichtbaar gemaakte band, die er bestaat tussen de mens en een dergelijke entiteit.

Nu moet ik natuurlijk ook nog even ingaan op de rassen- en groepsgeesten. Want het is niet voldoende te zeggen: Er bestaat een zekere hiërarchie van bewustzijn. Er bestaat ook een zekere strijdigheid.

Als een kleine geest is toegewezen aan b.v. de veldmuizen, dan zal hij in strijd kunnen komen met b.v. de geest, die de huismuizen heeft. En ratten, die in het water leven (en ook de geesten, die ze leiden) kunnen de vijanden zijn van degene:, die alleen op het droge plegen te leven. Zo vreemd als het moge klinken: dergelijke entiteiten proberen hun eigen groep of ras te bevoordelen ten koste van wat voor de mens bijna soortgenoten zijn. Kleine verschillen kunnen bepalend zijn voor ten strijd tussen deze kleine geesten. U zult zich afvragen, waarom een hogere geest daar geen stokje voor steekt.

Wel, een hogere geest, die dichter bij de oersoort staat, zal keel vaak het werk van de kleine geesten met hun strijdigheden en vijandigheden beschouwen als een middel om de soort te verbeteren. Strijd is op aarde altijd het element geweest dat bepalend is voor de houdbaarheid, de vruchtbaarheid, de belangrijkheid van een soort. Ook hier worden wij dus: geconfronteerd met een strijd, die eveneens in de geest bestaat. Willen wij een harmonie hebben met de een of andere diersoort, dan zullen wij er dus wel verstandig aan doen ons niet bezig te houden met deze kleinere geesten. Wij zouden het zo dicht mogelijk bij de groepsgeest zelf moeten zoeken. Want dan omvat de harmonie, die wij opwekken een harmonie met alle soorten, onafhankelijk van de disharmonieën, die zij onderling kennen. Maar worden wij alleen harmonisch met één bepaald onderdeel van de soort, dan zouden wij ons hierdoor a.h.w. de vijandschap van alle andere soorten op de hals kunnen halen.

Dit is overigens zeer eigenaardig tot uiting gekomen bij enkele fakirs, die deze vorm van wat zij magie noemden beoefenden. Er waren er onder hen, die in het bijzonder de vriend wilden zijn van de cobra, de heilige slang. Dat is zeer begrijpelijk, want voor hen is het een heilig dier. Maar wat gebeurde er nu? Zij werden op een zo laag mogelijk niveau harmonisch met de cobra; en inderdaad, deze giftslang deerde hen niet en beschouwde hen als vriend en soortgenoot. Maar nu bestaat er in dezelfde soort een klein koraalkleurig slangetje, dat in de bomen leeft en zich op zijn prooi laat vallen. Nu bleek, dat juist degenen, die op een laag niveau harmonisch waren geworden met de cobra., zeer vaak door dit kleine koraalslangetje werden gebeten. Zo heeft men in de woestijn gezien, dat bepaalde derwisjen voor de hoornadder van de woestijn absoluut onaantastbaar waren, maar dat zij daardoor zich de vijandschap van b.v. schorpioenen op de hals hebben gehaald.

De disharmonieën, die er in de natuur bestaan, moeten voor ons altijd aanleiding zijn om bij het zoeken naar een geestelijke harmonie - waarvan wij mogelijk stoffelijke resultaten verwachten - zo hoog mogelijk te grijpen, opdat wij in ons harmonisch zijn een zo groot mogelijk deel van planten- en dierenleven, ja, van aarde en geest mede kunnen omvamen.

Het is duidelijk, dat al deze verklaringen weinig zin hebben, indien wij niet komen tot een praktisch gebruik ervan. Een praktisch gebruik voor de mens zou kunnen betekenen: het vinden van de juiste methode om bepaalde zo genoemde voedingsknollen voort te brengen, zoals aardappelen. Het zou echter voor een mens ook kunnen betekenen: de methode te vinden om niet gestoord te worden door de zoemende stekers, die men muggen noemt. Hoe is dit te bereiken?

Ik kan een mug door een verdamping van iets dat voor het dier minder aangenaam is, natuurlijk afweren. Maar ik kan ook komen tot een zo grote harmonie met het dier, dat ik niet

meer reageer - ook niet lichamelijk - op de stoffen, die het dier in mij kan injecteren. Dan blijkt ook, dat het voor de mug weinig zin heeft zo'n wezen aan te vallen. Het gebeurt wel eens bij vergissing. Het bloed wordt dan niet verdund; het is niet op te zuigen. Daardoor valt de mens als voedingsbron uit. Hoe u dit bereikt? Heel eenvoudig

Stel je in op de mug: Erken de reden van bestaan van de mug. Zeg vervolgens tegen jezelf, dat je de reden van bestaan en de zinrijkheid van de handeling van de soort mug erkennende, zelf niet mug bent. Dus niet zeggen: ik ben een mug. Maar zeggen: ik ben niet-mug, maar ik ben ook niets anders. Ik ben niet de mens tegenover de mug. Ik ben alleen maar niet-mug. De ontkenning van het begrip "mug". En vreemd genoeg zal deze uitstraling voldoende zijn om de immuniteit in zeer korte tijd tot stand te brengen en daarmee de hinder van deze vorm van insectenleven weg te nemen.

Er zijn landen, waarin men dit ook werkelijk in praktijk brengt. Het verst is men daarmee wel gevorderd bij de z.g. bosnegers, die het oerwoud in gevluht zijn en de neger-slaven op het Amerikaanse continent. Dezen moesten met de natuur leven. Ze hadden niet al te veel middelen en konden zich hoogstens met wat modder of met bepaalde bladeren een beetje beschermen. Daarom moesten zij een soort immuniteit ontwikkelen. Zij negeerden zeer veel insecten en daarnaast ook andere dieren. Door dit negeren ontstond er a.h.w. een bondgenootschap. Later is dit in het volksgeloof vaak omgezet in een soort broederschap. In de legenden van die streken hoort men daar dan ook nog steeds van.

Als ik betere aardappelen wil telen, dan moet ik eerst uitgaan van het gewas. Wat is het doel van het gewas? Niet om aardappelen voort te brengen; dat is secundair. Het is in de eerste plaats om te kunnen groeien en bloeien. In de tweede plaats om zich te kunnen voeden met voldoende, maar niet overmatig vocht. Ik probeer te begrijpen wat de aardappel is. Met dit gevoel in mij ga ik de plaats na waar ik de pootaardappelen uitzet. Dan stel ik mij voor, hoe het zal zijn wanneer de zaak rijpt; hoe ik misschien toch mij zal kunnen aanpassen aan meer of minder water. Doe je dit, dan krijg je eigenaardig genoeg een aardappel, waarin het watergehalte laag blijft en de smaakeigenschappen vanuit menselijk standpunt betrekkelijk goed zijn en die een zeer rijke ontwikkeling heeft. Het klinkt allemaal zo eenvoudig. U zult zich afvragen waarom men dat niet al meer heeft gedaan? De verklaring is heel eenvoudig:

De mensen hebben zich willen losmaken van bijgeloof. Een bijgeloof, waardoor men in de natuur allerhande krachten poneert, die sterker zouden zijn dan de mens. Maar in de behoefte zich onafhankelijk te maken van dergelijke begrippen heeft men eigenlijk wel de gehele kinderschaar met het badwater het raam uit geworpen. Want wat is er gebeurd?

De overleveringen, die vroeger bestonden - ook t.a.v. veeteelt en landbouw - heeft men terzijde geschoven als zijnde bijgeloof: Men heeft zich alleen aan bepaalde praktijken gehouden, waarvoor een redelijke verklaring was. Zodoende heeft men de harmonieën, die vroeger zelfs met bezweringsriten e.d. tot uiting kwamen, eenvoudig afgedankt. Men heeft gezegd: Dit betekent niets, en men heeft zich niet gerealiseerd, dat er wel degelijk betekenis in schuilt, ook al hoeft men daarbij niet aan te nemen dat krachten ingrijpen, die sterker zijn dan de mens. Het zijn krachten, die anders zijn dan de mens. Op deze wijze heeft de mens een soort scheiding tot stand gebracht tussen wat ik dan toch zou willen noemen een geestelijke of occulte wetenschap en de redelijke, logische wetenschap van de mens. Hij is er nog niet in geslaagd om zijn innerlijke wetenschap en zijn stoffelijke wetenschap samen te voegen tot een geheel. Juist hierdoor verwaarloost hij een groot gedeelte van de vele krachten rond hem, die inwerken op hem en op de natuur en die vanuit de kosmos vaak worden gestimuleerd tot een gedrag, dat de mens - harmonisch zijnde - zou kunnen beheersen, maar dat hem nu - daar hij die harmonie niet kent - voortdurend verrast en in situaties plaatst, waarvoor hij geen oplossing weet.

De eindconclusie van deze eerste les mag dan ook luiden: Er zijn zeer vele krachten rond ons. Elk, van die krachten kan door de mens worden benaderd of verdreven. Maar daartoe zal de mens moeten uitgaan van de krachten, die gelden voor het gebied van de geest. De stoffelijke resultaten daarvan zal hij kunnen constateren, daar de ontwikkelingen dan verschillen van hetgeen redelijk mag worden verwacht.

REGENDANSEN

Heel veel primitieve volkeren kennen allerlei dansen, die zij uitvoeren. Een soort rituele plechtigheid dus, waarmee zij de regen of de zon oproepen. Het zijn dansen, die door de Europeaan meestal worden beschouwd als een aardigheidje, maar die aan de andere kant toch wel eens heel onverwachte resultaten geven.

Er wordt verteld, dat iemand eens voor de aardigheid een negerstam had betaald om een regendans te demonstreren. Het was absoluut helder weer. Zij begonnen te dansen. Het duurde ongeveer vier uur, daarna kletterde het. De goede man kon toen zijn film weggooien; hij had. nl. niet gerekend op regen. Dat demonstreert misschien wel het grote verschil tussen de Westerse en de primitieve beschaving.

De regendans zou je kunnen beschouwen als een van de vele facetten van de groene magie. Groene magie, omdat zij zich bezighoudt met de natuur en alleen is gebaseerd op de natuur en de natuurlijke krachten. Hoe ongeveer kan men zich een regendans voorstellen?

Er zijn bepaalde emotionele elementen bij nodig. In de eerste plaats: er moet werkelijk droogte zijn. Er moet dus een behoefte zijn - hoe die ook tot stand is gekomen - om water te verkrijgen.

In de tweede plaats moet de instelling zodanig sterk worden, dat ze al het andere uitsluit. In de regendans zien we dat inderdaad. Zij wordt over het algemeen eerst dan gelast, indien er werkelijk een grote behoefte aan water is. Zij bestaat uit een aantal opeenvolgende plechtigheden, die de mensen eigenlijk zinloos maken. Zij komen dan in een soort trance. De plechtigheden verlopen als volgt:

In het begin komt men samen. Er is een verwachting en dat duurt meestal een tijdje, voordat de tovenaar of de sjamaan en zijn assistent zich vertonen. In de tussentijd klinken er wat instrumenten, meestal trommels. Maar dat alles gaat een beetje lusteloos. Dan komt er plotseling een vreemde gestalte, die het bovennatuurlijke vertegenwoordigt. En deze begint zich bezig te houden met de groep. In heel veel gevallen zie je dat de tovenaar en degene, die hij in zijn gevolg meevoert, langs een kring dansen, die de anderen hebben gevormd. Langzaam maar zeker komt er een wat heftiger ritme uit de instrumenten - ik zag meestal trommen. Zodra dat het geval is, zien we ook dat de mensen gaan meewiegen. Zij beginnen te bewegen op het ritme van de trom. Nu komen er kreten, die dan in feite de behoefte aan regen moeten weergeven.

Als de opwindning op haar hoogtepunt is, dan stopt alles plotseling. Er valt een stilte, het wiegen houdt op en nu begint de tovenaar (soms ook het hoofd van de stam een soort litanie te zingen tot de hemel, waarin hij zegt dat hij regen nodig heeft en alle geesten - met name genoemd -- oproept om die regen te brengen. Dat duurt meestal een kwartier tot een half uur. Daarna beginnen de trommen te roffelen. Maar nu beginnen ze niet langzaam, maar op volle kracht en met een razend ritme. Gelijktijdig begint het geschuifel van de eerste regendanser, in casu de tovenaar. De anderen voegen zich bij hem. Dat ritme wordt zo sterk doorgevoerd, dat iedereen door het geluid verdoofd is. Elke keer klinkt alleen nog de laatste strofe (de roep om regen, die tenslotte een soort gezang wordt. Die kreet wordt nl. in het ritme ingevoegd, zodat op den duur alleen nog maar overblijft de roes van bewegen en de kreet om regen. De mannen, soms ook de vrouwen, voegen zich langzamerhand bij de dansers, totdat er een soort wirwar van razend ronddansende mensen is, omringd door wat ouderen en wat vrouwen.

Wanneer nu deze dans het hoogtepunt bereikt, vallen er mensen neer; zij vallen in een soort trance. Wij zien dat ook bij voodoo en bij bepaalde goena-goena methoden. Wij zien dat bij de Afrikaanse magie: Deze mensen, die neervallen, worden nu beschouwd als bezeten door een geest; Zij worden toegesproken. Soms beginnen ze uit zichzelf iets te vertellen. Bij een regendans is het echter opvallend, dat ze meestal antwoorden. Zij geven dus antwoord op vragen, die hun worden gesteld.

Nu komt steeds sterker, steeds dringender - nu ook met alle kracht herhaald door alle dansers - de kreet om regen. Op een gegeven ogenblik is er iemand van degenen die uitgeteld zijn, die plotseling een waanzinnige kreet slaakt. Deze wordt nu de hoofddanser. In een razende bezetenheid, vaak schuimbekkend en schokkend, dansen zij tot zij erbij neervallen. En het vreemde is: als zij neervallen, is het meestal reeds zover dat de regenboog aan de hemel staat.

Dit ritueel klinkt wat ongelooflijk en zeker als je het vertelt aan een meteoroloog. Wat gebeurt er in feite.

Wij hebben in de eerste plaats de beweeglijkheid van de dans. Deze eenzijdig gerichte beweging, want het doel is altijd een en hetzelfde, trekt de luchtgeest aan, die over het algemeen ook een langere tijd speelt met de lucht in een bepaalde richting. De voortdurende kreet om regen brengt de voorstelling van wolken, het zich bevrijden, a.h.w. de ontlading van de wolken. Door deze suggestie zal elke wind- of natuurgeest, die in de lucht speelt, geneigd zijn om zijn hoogte te veranderen, zodat als er maar ergens een wolkje is, dat wolkje wordt meegesleurd. Verder is er de enorm: roes van de dans en daarbij heel vaak het contact met de natuurgeest. Het resultaat is een sterke onderkoeling van de wolk, waardoor zij dus gaat reageren op de opstijgende warme lucht van het droge gebied. Zij verdicht zich, ze ontwikkelt zich snel, ze trekt alle luchtvochtigheid tot zich in een fijne druppelvorm en de kans is heel groot, dat de regen inderdaad met stralen uit de hemel valt.

De mens, die de regendans eens heeft bijgewoond, krijgt al heel gauw het gevoel: nu ja, dit is een folkloristisch gebruik. Dat is het natuurlijk, omdat de wijding die erbij hoort en de bezetenheid die er ook bijhoort - juist als ze voor toeristen wordt uitgevoerd - bij dergelijke dansen absoluut afwezig zijn. Er is geen doel. Het is een soort klompdansje geworden, uitgevoerd door negers, eskimo's of - indianen. Maar de bezetenheid zelf die er in zit, als men dit eerlijk en oprecht uitvoert, is iets heel anders. Je kunt niet zeggen, dat het de beweging is of dat het de woorden zijn, die de regen bezweren, of eventueel ook wel het schieten met pijlen naar de lucht. Het is de manier, waarop men de harmonie opbouwt met bepaalde natuurkrachten.

De dansers kunnen op die manier ook andere dingen bereiken.. Want als je spreekt over regendansen, dan moet je ook maar eens denken aan b.v. de zalmdans, die in het Hudsongebied door vele stammen wordt beoefend. Hier wordt de zalm a.h.w. gelokt om naar een bepaald: rivier te gaan. Nu is dat krankzinnig. Je kunt niet zeggen, dat werkelijk alle zalmen worden samengetrokken om die ene rivier op te zwemmen. Maar je kunt wel zeggen, dat hierdoor een zekere drang wordt uitgeoefend op dieren die op weg zijn, zodat ze in grotere scholen, in grote hoeveelheden naar het noorden trekken. In dat geval zal men zich moeten instellen op de entiteiten, die met die slieren verbonden zijn. Er moet dus de voorstelling van de zalm en een zekere verheerlijking van de zalm aanwezig zijn. Het blijkt, als je de plechtigheid volgt, dat dit inderdaad waar is. De zalm wordt niet aangesproken als een begeerlijke jachtbuit, maar als een begeerlijk wezen, dat een zekere verering verdient. Er wordt een harmonie geschapen tussen de danser en de zalm, waarbij de begeerte van de danser weliswaar de harmonie bepaalt, maar deze toch tot stand komt en hierdoor weer een bepaalde overdracht mogelijk wordt.

De carbo-dans (?) van de Kalmukken en van bepaalde eskimostammen hebben ook iets dergelijk. Ook hier. wordt een harmonie opgebouwd, waarbij het dier niet wordt gezien als jachtprooi, maar als een vererenswaard wezen, als een soort godheid, die komt om de stam instand te houden. Misschien dat daarmee de relaties die wij ook in de regendansen voortdurend aantreffen, het best is getekend.

De mens, die op deze wijze de natuur benadert, benadert haar niet als een verschijnsel, maar als een godheid, als een deel van zijn bestaan en leven, een deel waarvan hij afhankelijk is. En die uitdrukking van afhankelijkheid schept inderdaad een zeer grote aantrekkingskracht.

Als u te maken krijgt met de eenvoudige mensen, die het kunnen laten regenen. (er zijn er wel) dan heeft u ook alweer een soortgelijke voorstelling. De mens, die het laat regenen, beeldt de regen in zichzelf uit. De gedachte, die hij projecteert, is niet alleen die van regen

maar ook van de consequenties die .dit heeft, de betekenis van de regen. En het is deze betekenis, die aan zijn gedachten inhoud geeft.

Zo zijn er mensen, die wolken kunnen weggijken. Hier in Nederland schijnen ze niet veel voor te komen. Maar ze zijn er wel. Deze mensen stellen zich gewoon de andere toestand voor. Doordat zij zich de toestand op de juiste wijze voorstellen kunnen ze gedaan krijgen dat er een windje opsteekt. (alweer luchtgeesten), dat de regenwolken wegblaast. Dat iets dergelijks plaatselijk is, is begrijpelijk.

Degene, die denkt aan de primitieve regendans, is geneigd te zeggen: Nu ja, dat heeft niets te maken met hoge geestelijke waarde. Maar we kennen ook nog de Lama's van Tibet, die tegenwoordig niet veel meer hebben in te brengen. De grote magiërs zijn weggetrokken of zijn gestorven. Maar er is een tijd geweest, dat een ingewijde eenvoudig op een rots ging staan, tegen de lucht schreeuwde en dan viel er regen daar, waar hij die wilde hebben. Of er kwam hagel die de oogst vernietigde, of dan scheen de zon. Hier wordt het proces dus losgemaakt van de bewegingsroes, die wij bij de primitieve volkeren meestal zien. Daarvoor in de plaats kwam een sterke identificatie van het ego van zo'n persoon met alle omstandigheden, die regen, hagel of iets dergelijks kunnen veroorzaken.

Wij kunnen hieruit wel een paar praktische conclusies trekken, al kan ik u niet garanderen dat ik u nu plotseling hierdoor tot weerbeheersers maak.

In de eerste plaats is het zeer belangrijk, dat u zich kunt voorstellen wat de betekenis is van de toestand, die u begeert. Er moet dus niet alleen een verlangen zijn naar zonneschijn, maar er moet een associatie zijn met de betekenis die dit heeft.

In de tweede plaats moet u zichzelf uitschakelen. Je moet jezelf niet beseffen op dat moment. Je moet helemaal opgaan in de voorstelling, die je opbouwt en deze bewust uitsturen naar alle krachten, die daarmee te maken kunnen hebben. Het heeft geen zin om daarvoor bepaalde geesten op te roepen. Zij kunnen over het algemeen weinig of niets. Maar straal je het algemeen uit, dan krijg je een voorkeurswerking. Die voorkeurswerking kan heel groot zijn. Er zijn echter beperkingen aan verbonden. Om u een voorbeeld te geven.

Als er een zware bewolking is en een voortdurende regenval, dan kunt u bereiken dat voor een ogenblik de zon doorkomt, al is het maar door een gat in de wolken. U kunt niet bereiken, dat alle wolken zonder meer wegtrekken. U kunt, wanneer het te droog is, bereiken dat er een plaatselijk buitje valt. Maar u kunt niet bepalen, of het een motregentje of een plensregen zal worden. U kunt dus niet de gradatie bepalen. daarvoor heeft u veel meer nodig. De eenvoudigste methode is de volgende. Kijk naar de toestand. Als het regent en u wilt het droog hebben, kijk naar die regen. Blijf niet droog zitten. Ga in de regen staan en pas op dát u geen kou vat. Als u in die regen staat, denk aan de zon, aan uw behoefte aan zon. Probeer te ontkennen, dat het regent en denk dat er zon is. Laat u hele geest roepen om zon.

De eerste paar keren geloof je niet aan jezelf en blijft de vraag, of het zal gaan overheersen. Zodra je die kunt vergeten, blijkt echter dat je een afnemen van de regen bereikt en dat je bij meermalige oefening op den duur inderdaad plotseling wat zon voorbij ziet trekken. Wees in het begin tevreden met een beperkt resultaat, anders zou je je uitputten voor niets. Door steeds weer iets dergelijks te doen leer je de juiste instelling.

Gebruik een dergelijke methode alleen, indien het werkelijk noodzakelijk is; dus niet nog een uurtje zon proberen te bezweren, omdat je nog even bruin wilt branden. Je moet er werkelijk een reden voor hebben. Het moet belangrijk zijn voor de wereld, zoals u haar ziet en kent. Doet u dat, dan krijgt u inderdaad resultaten. Het is eenvoudig. De hele concentratie behoeft - als u eenmaal bent ingespeeld - voor regen bij heldere hemel niet veel meer te nemen dan 1 uur. Voor een ogenblik zon bij een voortdurend neervallende regen, niet veel meer dan ongeveer 20 minuten. In het begin zult u zeggen: Anderhalf uur! Daar begin ik niet aan. Maar als uw tuintje helemaal droog staat, dan zal het begieten ervan soms meer tijd kosten. Dus is het toch de moeite waard om het eens te proberen.

De natuurgeesten die reageren doen dat op een heel vreemde manier. Als we het hebben over regen en regendansen, dan zult u begrijpen dat we in de eerste plaats te maken hebben met

luchtgeesten en soms - maar altijd secondair - met de watergeesten. De watergeest kunnen we in dit verband niet regeren. De watergeest is actief in het oppervlaktewater. Hij kan wel eens mede invloed hebben in een regenbui, dat is zeker waar. Maar we kunnen die invloed nooit overzien. Voor ons is dus altijd belangrijk de luchtgeest.

De luchtgeest, die reageert, zal nooit reageren op de menselijke wens zonder meer. De luchtgeest is gewend om op het milieu te reageren. Hij reageert dus op omstandigheden of voorstellingen van omstandigheden. Daarom moet u de geest niet roepen om iets te doen; u moet de geest een beeld geven van iets wat gedaan moet worden. Dan heeft u grote kans dat hij het volvoert. Deze geest ziet een voorstelling; en die voorstelling gaat hem overheersen. Hij zegt tegen zichzelf: Ja, zo is het wanneer de zon schijnt; of: zo is het wanneer het regent. Hoe moet de lucht bewegen om dit waar te maken? Want dit beeld in mij en het beeld dat ik zie op de wereld kloppen niet. Hij probeert een congruentie te bereiken tussen de voorstelling in hemzelf en de wereld, zoals hij die waarneemt. En dat is eigenlijk het hele probleem: Hoe kan ik een beeld zo sterk aan een bepaalde soort natuurkrachten of -geesten overbrengen, dat de voorstelling in die geest sterker is dan zijn reactie op de werkelijkheid, al is het maar een ogenblik. Indien ook maar één ogenblik de voorstelling sterker is geworden, dan wordt er een verschil geconstateerd en begint de geest automatisch de innerlijke voorstelling te zien als werkelijkheid en haar waar te maken.

Dat betekent dus, dat zo'n luchtgeest niet erg intelligent is, tenminste niet in menselijke zin. Een luchtgeest is een wezen dat heel veel grote dingen van geestelijk belang kan doen. Maar aan de andere kant is het ook een wezen, dat eigenlijk niet veel over alles denkt. Voor zo'n geest is "wat ik beseft op dit moment" de juiste toestand; wat anders is, moet ik trachten te veranderen voor zover het ligt binnen het bereik van mijn element: dus lucht en luchtbeweging. Hij beredeneert niet: waar komt de voorstelling vandaan? Hij vraagt zich niet af: wat zijn de eindresultaten? Hij vraagt zich alleen af: wat is de voorstelling, die er in mij leeft? En vanuit die voorstelling reageert hij.

Dat is trouwens ook van belang - al is dat dan niet in direct verband met regendansen - als u te maken heeft met andere entiteiten. Laten we een heel eenvoudig voorbeeld nemen:

U heeft een kachel, die niet wil branden. Nu kunt u zeggen: Dat ligt aan de trek van de schoorsteen, dat ligt aan de brandstof, dat ligt aan dit of aan dat. Maar wat is het element dat de grootste rol speelt in die kachel? Het vuur. Als ik een voorstelling heb van vuur als één levende gloed (dat laatste is belangrijk; ik moet het zien als iets levend:) en ik heb die voorstelling sterk genoeg, dan kan ik met één lucifer zelfs nat hout aan het branden brengen. Omdat de voorstelling "vuur" aanwezig is en als zodanig de entiteiten, die juist in de oxydatie leven (dus leven op het resultaat van zuurstof, die zich met andere dingen verbindt -- ongeacht de resultaten zichzelf plotseling daarin herkennen en dan als vlam optreden en dus een hitte-ontwikkeling mogelijk maken. Een verbranding, die anders niet mogelijk is. Het is maar een weet. Als u dus ooit een kampvuurtje stookt dat; niet goed wil branden, dan kunt u met de juiste concentratie alleen, de juiste voorstelling, al heel veel doen.

Probeer niet vuurgeesten te bezweren. Als het u lukt en ze verschijnen, dan bent u ongelukkig, want dan brandt u zich. Probeer ze niet op te roepen of weg te jagen. Probeer alleen een juiste voorstelling te geven van hoe het moet zijn. Ditzelfde zal ook bij het doven van vuurlof het blussen van brand een belangrijke rol kunnen spelen. Als u ingrijpt met een emmer water, terwijl u denkt aan een steeds verzengender wordende gloed, dan is de kans groot dat er vonken blijven, waardoor het vuur weer fel oplaait. Als u bij dat vuur met dezelfde hoeveelheid water alleen nog maar de voorstelling heeft van vuur, dat hier niet meer aanwezig is, dan zal datzelfde water alle vonken doven. Dat klinkt als bijgeloof, maar de geestelijke benadering die je hebt tot de problemen, draag je over aan de natuurgeesten.

Misschien mag ik hier nog het een en ander zeggen over natuurgeesten. De meeste mensen denken aan een natuurgeest als aan een machtig wezen, dan wel aan een heel eigenaardig en lieflijk wezen, een soort aardmannetje dat schoenen maakt als hij een bakje melk krijgt zolang hij maar niet wordt gezien. De werkelijkheid is anders.

Een natuurgeest heeft geen geheugen zoals een mens. De natuurgeest leeft dus van moment tot moment. Door de belangrijkheid van het moment is hij - punt 1 - niet gebonden aan zijn vroegere daden en ervaringen. Punt 2: je kunt misschien door veel dressuur zo'n geest ertoe krijgen om een bepaalde actie te verrichten, maar dan moet je er toch wel rekening mee houden, dat dat nooit een complexe actie kan zijn. Je kunt dus bij wijze van spreken een geest ertoe brengen om een wiel te draaien. Maar als je nu ook nog van hem verlangt dat hij daarnaast een handeltje overhaalt, dan zul je toch werkelijk een tweede geest daarvoor moeten africhten. Aangenomen, dat je in staat bent om ze te beheersen.

Als u te maken heeft met erediensten waarbij natuurgeesten een rol spelen, dan moet u dat heel goed onthouden. U kunt een natuurgeest nooit een complexe opdracht geven. Wat u hem wel kunt geven is een voorstelling. Die voorstelling is voor hem geheugen. Daardoor reageert hij volgens die impuls, die hij in zich draagt. Dat is de hele kunst van de beheersing.

Nu bestaan er ook bepaalde rituelen, die wel niet direct met regen te maken hebben, maar die toch wel overeenkomst hebben met de regendans e.d. diensten. Hierbij zien wij heel vaak toestanden optreden, die de mensen verschrikkelijk vinden, behalve de hippies; die vinden het tegenwoordig normaal. Dat is nl, een soort gemeenschappelijk orgasme, dat eruit voortvloeit. Een enorme emotionele gebondenheid, waarbij men zich bezighoudt met personen of met iets anders dan de voorstelling van de rite die men voltrekt. Een voorstelling, waarin men dan volledig opgaat en zelfs ook lichamelijke bevrediging uit put. Als dat gebeurt, kun je als westerling zeggen: Dat vind ik vies, dat hoort niet, dat is onzedelijk. Maar als je het van de andere kant bekijkt, dan zeg je; Is dit voor die mensen niet een methode om zichzelf geheel te verliezen in hetgeen ze doen? Om een voorstelling, een begeerte, een angst zo scherp te projecteren, dat niet alleen de natuurgeest maar zelfs alle lagere soort- en rassengeesten daarop reageren. Want elke geest, die maar een klein gebied beheerst, heeft besef en bewustzijn, maar is voor de menselijke gedachten sterk gevoelig. En als vele mensen geconcentreerd een en dezelfde gedachte uitstralen, dan is het niet meer dan logisch dat die gedachte op die geest inwerkt dat deze reageert.

Zo zijn er zeer vele plechtigheden ontstaan. Men spreekt dan over vruchtbaarheidsrituelen e.d., die eigenlijk de mens helemaal losmaken van zichzelf door lichamelijke methoden van jezelf-verliezen te gebruiken. De methode van het bierdrinken b.v., voordat een dergelijke rite helemaal wordt doorgezet, wordt bij veel negerstammen toegepast. Het gebruiken van bepaalde kruidendranken, vaak rituele kruiden, zoals op het ogenblik nog bij bepaalde indianengroepen in de Amazonegebieden de gewoonte is, zijn alweer een voorbereiding tot het jezelf-verliezen.

Het jezelf-verliezen is een zeer magisch element, indien één zeer geconcentreerde bedoeling of voorstelling kan blijven voortbestaan. Want daarmee wordt de voorstelling dwingend voor elke geest, die daar ook maar op enigerlei manier harmonisch mee kan zijn of daar mede bij betrokken is. En het is de voorstelling, die je in die geest projecteert, de intensiteit en ook de duur waarmee de projectie geschiedt, waardoor je de resultaten kunt bepalen.

Als u ooit te maken krijgt met een regendans of iets dergelijks, dan moet u dus niet meewarig glimlachen over het bijgeloof of zeggen, dat het zo schoon is dat deze oude gebruiken zelfs in deze redelijke tijd nog bewaard zijn gebleven. Vraag u eenvoudig af: Wat gebeurt er? Zoudt u het bijwonen, laat u dan eens even beïnvloeden door de kracht, die ervan uitgaat. De kracht van trommen, tamboerijnen, ratels en stampende schellen. Vraag u eens af: Wat doet dit mij? Ga er eens op in. U zult tot uw verbazing ontdekken, dat er een zeer suggestieve werking van uitgaat en dat deze werking voor u heel vaak betekent, dat u het gevoel heeft, dat u eigenlijk zoudt willen meedoen. U doet het natuurlijk niet, want u bent westerling. U zoudt u belachelijk voelen. Maar u voelt u a.h.w. meegetrokken. Deze suggestie: zal u duidelijk maken hoe de feitelijke gedachtestraling is, hoe bindend en dwingend de uitgestraalde gedachte wordt voor alle leven, voor u en voor anderen.

Er bestaat een legende. In de tijd dat de Sioux nog dansten om regen en om buit, waren er een paar mensen, die speciaal een dans hadden ontworpen ter ere van de adelaar, die een totem was van deze stam. In deze adelaarsdans bootsten ze de paardans van de adelaar na; dat is een bepaalde vliegwijze. Nu het eigenaardige; Ofschoon er werd gedanst op een plek

waar men hoogstens zo nu en dan een adelaar zag, was tegen het einde van de dans in de lucht een menigte van 50 á 60 adelaars zichtbaar. De mensen hebben dat nooit geloofd. Daarom hebben ze de dans later nog eens herhaald in een toeristendorp. Daar zijn bergen en er is waarschijnlijk nog wel een enkele adelaar te vinden, maar je moet toch veel geluk hebben, als je die ziet scheren, vooral als je buiten het natuurreservaat komt. Een indianenreservaat is meestal geen natuurreservaat, dat zeg ik er meteen bij. Het vreemde is, dat toen deze dans werd uitgevoerd er gelijktijdig boven het dorp 12 adelaars werden waargenomen. Dat is zo'n groot aantal, dat het zelfs de pers heeft bereikt als een wetenswaardigheid. Maar maakt het niet duidelijk, dat zelfs een dergelijke dans dieren kan aantrekken en dwingen?

Er zijn uit de moderne tijd wel meer van die verhalen. Verhalen over Canadezen, die met verbazing zagen dat in een rivier waar geen zalm was na de zalmdans ineens volop te vangen was. Je had ze alleen maar op te scheppen bij wijze van spreken. Er zijn verhalen over mensen, die een robbendans hebben gezien en die inderdaad zagen, hoe kort daarop de robben plotseling verschenen. Er zijn verhalen over mensen, die slangendansen hebben gezien in Azië. Daar bleek, dat slangen en in een ander geval ook kaaimannen en krokodillen in grote getale zich verzamelden en niet agressief waren. Ik zou zeggen, dat dat toch iets betekent.

Deze wetenswaardigheden, deze z.g. legenden die nog steeds opduiken, zouden moeten betekenen dat er toch werkelijk iets aan de hand is; dat er natuurkrachten actief zijn. En als u hoort vertellen en er misschien om lacht, hoe in India mensen proberen met fluitspel de rijst tot snellere groei te dwingen en beweren dat ze resultaten daarmee bereiken, dan is dat geen onmogelijkheid. Het is natuurlijk niet alleen de trilling van het fluitspel, die hier bepalend is. Het is wel degelijk ook een harmonie, een gedachtengang, die een rol speelt.

Als u hoort hoe de mahouts (de trainer en berijders van olifanten) met bepaalde kreten en geluiden deze dikhuiden van alles weten duidelijk te maken, totdat het lijkt alsof ze een taal hebben, die speciaal voor de olifant bestemd is, dan is het duidelijk dat dit geen echte taal kan zijn. En als de veelheid van begrippen daarin ligt, kun je natuurlijk aannemen dat een olifant zo intelligent is, dat hij een paar honderd woorden kan leren. Maar zou de werkelijkheid niet veel eenvoudiger zijn? Zou ook hier niet sprake zijn van een harmonie, waarvan deze klanken alleen maar de uiting zijn; dat het telepathisch uitgestraalde bevel op deze wijze tot de dikhuid doordringt, zodat de pachyderm. precies doet wat zijn meester van hem verlangt?

Waarom zouden we al die beïnvloedingen door telepathie e.d. uitschakelen? Waarom zouden we aannemen, dat het niet mogelijk is natuur en dieren op deze wijze te beïnvloeden? Men gelooft in de heilige legenden van Franciscus van Assisi, die met een boze wolf rondliep, die plotseling braaf werd en pootjes kwam geven. Dat het verhaal overdrachtelijk is en eerder te maken had met een edelman, die een wolf in zijn wapen voerde, och dat heeft men maar vergeten.

Als je vertelt dat er mensen zijn, die zozeer harmonisch kunnen zijn met de natuur, dat ze vlak langs, een adder kunnen lopen zonder dat zij toeslaat of dat ze langs een leeuw of tijger kunnen lopen. zonder dat het dier ook maar de behoefte heeft weg te lopen of zich zo iemand tot prooi te kiezen, dan zeggen ze: Dat is onzin. Waarom?

Het is meermalen bewezen, dat regendansers regen kunnen maken. Men kan dan spreken over toeval en men kan proberen het weg te praten door te spreken over verandering van beweging in hogere luchtlagen, het feit blijft bestaan.

Regendansers maken regen. Bezweerders kunnen soms dieren tot zich lokken, die eerst niet zichtbaar waren. Mensen zijn in staat om niet alleen gebeurtenissen op afstand te constateren, maar vaak ook jachtwild te lokken naar een bepaalde plaats. Is dat allemaal toeval? Neen. Als u eerlijk bent, zult u zeggen: Dit kan geen toeval zijn. Er is hier een onbekende factor in het geding. En die onbekende factor heb ik geprobeerd u duidelijk te maken.

Het is het beeld, dat de mens uitstraalt, dat voor een minder sterk geheugen, voor een minder vastliggend en bijna orthodox bewustzijn dwingend kan worden en de werkelijkheid kan vervangen. De mens streeft er steeds naar om de werkelijkheid zich aan te passen. Het dier, maar ook de natuurgeest streeft er steeds naar om zichzelf aan te passen aan de voorstelling,

die hij heeft van de werkelijkheid. Dat is een verschil. Dat verklaart ook hoe de mens via deze magie kan heersen over elementen en over dieren.

LES 2 - DE GROTE TOL

De aarde kan men vergelijken met een grote tol. Zij draait razend. snel om haar as. Zwenkend naar links, naar rechts en terug raast zij met onbekende bestemming door de eeuwige ruimte. Nu is het voor ons niet zo belangrijk dat zij door de ruimte reist, maar wel dat zij draait.

De aarde .bestaat uit verschillende bestanddelen. Wij hebben een heel zware kern, die ten dele de balans houdt daarin o.a. veel nikker, cadmium en wat ijzer voorkomen. Daar omheen is een laag, die praktisch vloeibaar is. U moet niet denken aan een magma--laag die overal doorloopt, maar aan een laag. die bestaat uit gemengd metaal (de zwaardere elementen) en gesteenten. Deze laag is zoals gezegd praktisch vloeibaar door de grote druk. Dat wil zeggen, dat de kern weer stabiel is dan. de schaal, die daar omheen loopt. Daarboven krijgen wij dan nog een aantal z.g. half-vloeibare gesteenten, die een taaie massa vormen en weer daarboven begint dan de eigenlijke aardkorst. In deze aardkorst zien wij dan weer holten en uitsparingen: de z.g magma-holten. De aardkorst is niet over even dik; dat varieert van vele tot enkele kilometers.

Om dat alles heen vindt u de atmosfeer. De atmosfeer bestaat uit een dichte luchtlaag, naar ook uit een samenstelling van luchtlagen. In de troposfeer hebben wij uw normale ademlucht. Komen wij in de stratosfeer, dan is de samenstelling alweer wat anders en wat dat betreft ook de dichtheid.

Nu weet u misschien dat massa beweging heeft. Maar naarmate die massa groter is zal de beweging stabiel zijn. Dat de aardkern - zwaar als ze is - voortdurend doordraait, is begrijpelijk. Maar dat een lichtere laag - want de harde laag waarop u woont is in verhouding veel lichter en veel minder dicht - niet geheel de eigen draaiing van de aarde bijhoudt, dat is ook begrijpelijk. Nu is de verschuiving niet zo groot. Wij zouden kunnen zeggen, dat de omwenteling van de aardkern (ongeveer de middelste 70 à 80 kilometer, d.i. de zwaarste kern in het middelpunt van de aarde circa $1 \frac{1}{5}$ is tegenover de draaiing van de buitenschil van de aarde is. Dat wil zeggen, dat daar een verschil is. Dus ontstaat er een soort wrijving, Die wrijving wordt weer ten dele warmte, maar zij wordt ook wat anders.

Wrijving kan, zoals u weet, electriciteit opwekken. Die electriciteit noemen wij statisch, omdat zij niet als een stroom wordt uitgedrukt maar eenvoudig als een potentiaal. Dergelijke spanningen zijn in de aarde aanwezig. Maar omdat wij te maken hebben met een praktisch geheel vloeibare laag en daarboven weer met de taaie brij, die in zichzelf ook weer werking kan vertonen, bestaan er alleen in de aarde zelf reeds een aantal verschillende potentialen. Er zijn verschillende velden, verschillende spanningen aanwezig.

Voor de mens is dat niet zo belangrijk. Hoe diep komt hij? Laat hem 10 kilometer diep komen; dat is al heel veel in de aardkorst. Daar is dat verschil niet groot. Maar voor een wezen, dat in de aarde leeft, is het natuurlijk anders. Zo kunnen wij zeggen, dat er in de aarde strata zijn, waarin wezens kunnen leven, doordat zich daar voortdurend een bepaalde spanning regeneert; en als gevolg van die spanning tegenover andere spanningen er zelfs een bepaalde elektrische stroming en daarmee een soort gewijzigd magnetisch veld bestaat. De veldichtheid van het aardmagnetische veld is trouwens niet overal gelijk. Niet in de aarde en niet daar omheen.

In de aarde kunnen wij op die manier 3 hoofdfasen- of 3 lagen onderscheiden, die zo sterk van elkaar verschillen, dat de wezens die daarin leven totaal andere levenscondities maar ook andere potentialen hebben, andere krachten, andere vermogens. De aardkorst, waarop u leeft, heeft wezens, die praktisch gelijk te schakelen zijn met de mens.

Een aardgeest, die in de aardkorst leeft, verschilt eigenlijk niet zo heel veel van een mens. Zijn krachten en zijn besef liggen heel dicht bij die van de mens, ook als zijn structuur anders is. Hier is dus begripsmogelijkheid.

Maar stel nu, dat we dieper gaan en laten wij dan voor de aardigheid, omdat het daar tamelijk warm is vanuit uw standpunt en heter heel druk is, zeggen dat het vuurgeesten zijn. Dan staat de vuurgeest weer veel verder van de mens af. Er zijn minder punten van aanraking. En omdat de potentialen (de spanning van de levensenergie) aanmerkelijk verschilt van die van de mens, is de vuurgeest altijd gevaarlijker voor de mens dan de aardgeest.

U wilt zeggen: de watergeest. De watergeest leeft in een ander milieu. Hij heeft veel gemeen met de aardgeest wat zijn potentiaal betreft. Maar aan de andere kant hebben de watergeesten ook bepaalde vluchtige eigenschappen, waardoor zij ook weer met de luchtgeesten in zekere zin verwant zijn. U zoudt hen kunnen beschouwen als wezens, die - levende uit dezelfde energie als- de mens - door hun ander vorm- en zijnsbesef ook een sterkere verwantschap kunnen vertonen met de luchtgeesten.

Dan hebben wij de luchtgeesten. Dat is aardig. U zegt daar zijn luchtgeesten. Zij zweven door de lucht. Zij blazen de storm op. Maar er zijn verschillende lagen in de lucht. De laag, die het dichtst bij de aardkorst ligt, is wel in beroering, maar die beweging wordt door zoveel factoren bepaald, dat de aardspin (draaiing v.d. aarde) zelf nog niet zoveel daarmee te maken heeft. De hogere luchtlagen draaien anders. Dat is een heel eigenaardig verschijnsel. Iedereen heeft wel gehoord van de jet-stromen, die er in de stratosfeer bestaan. En iedereen heeft gedacht: die permanente winden worden veroorzaakt door verschil in zonnewarmte: Maar dat is niet waar: De jetstroom gaat altijd in dezelfde richting. Hij ontstaat doordat er een draaiingsverschil is tussen een bovenlaag en een onderlaag. Het resultaat daarvan is a.h.w. een enorme turbulenties op de grens van die twee dichtheidslagen, waardoor er een luchtstroom ontstaat, die zich kanaliseert. Het totaal van die wrijving komt tot ontlading in één kanaal met grote doorlaatbaarheid en daar beginnen dan de partikels lucht enorm versneld te razen. Dan zegt de mens; Daar ontstaat een stormwind.

Die stormwinden kunnen een heel hoge-snelheid bereiken, b.v. tot 600 mijl per uur. Dat is heel gewoon. Als u dat eens uitrekent, dan kunt u ook begrijpen, dat ook in de bovenste luchtlagen heel veel verschillen van wrijving en van potentiaal voorkomen, maar niet zoals op aarde verdeeld over de gehele laag. Want als ik zo'n jetstream heb, dan betekent dat, dat op een bepaald begrensde gebied deze lucht als een golfstroom in de atmosfeer met een enorme snelheid verder vliegt, daardoor wrijving veroorzaakt in de grensgebieden en daar wederom electriciteit doet ontstaan. Electriciteit, die op haar beurt weer een veld schept, dat binnen het aardmagnetische veld werkt, waarvan de dichtheid op die hoogte iets minder groter is en daardoor, ook weer energie schept. In de atmosfeer is dus veel plaats voor zeer veel verschillende soorten wezens. Als wij dat willen uitrekenen, dan kunnen wij zeggen;

In hoofdklassenverdeeld zijn er twee hoofdsoorten. Maar als wij de tweede soort, die alleen in de hogere luchtlagen voorkomt, verder willen gaan verdelen, dan komen wij tot een twintigtal. Twintig verschillende entiteiten met verschillende levensenergie en verschillende mogelijkheden. Zij staan wat verder van de mensen af en zullen niet zo gemakkelijk op de mensen reageren. Maar zolang de razende tol van een wereld blijft doordraaien, zijn er voor die wezens perfecte levensmogelijkheden. Op het ogenblik dat de draaiing van de aarde verandert, veranderen ook alle potentialen, alle krachtsverhoudingen. Niet alleen door het verschil dat de kern wat langer doordraait dan de aardkorst bij een remming, maar ook omdat de luchtlagen t.o.v. elkaar anders gaan reageren. Er ontstaan verschuiving van levensgebieden. Als je nu de levende krachten van de natuur probeert te onderzoeken, dan moet, je dus niet helemaal blind zijn voor die mogelijkheid, Nogmaals, u moet dit niet zien als een Evangelium - wij hebben dit in de inleiding reeds gesteld - u moet dit werkelijk zien als een mogelijkheid, die u moet bezien.

Deze entiteiten hebben. besef, besef wil zeggen; men kan ervaring opdoen, men kan een verschil maken tussen zichzelf en het andere; men komt tot een besef van behagen en onbehagen. Nu zult u begrijpen, dat behagen en onbehagen eigenlijk tussen een betrekkelijk smalle grens liggen. Laat ons eens de mens nemen.

Een mens vindt het heerlijk als de temperatuur ligt tussen de 55 en 75 graden Fahrenheit. Dan zegt hij, Nu kan ik leven! Dat laatste vind ik al rijkelijk warm. Het begint onbehagelijk te worden. Er zijn natuurlijk andere mensentypen, die weer een andere graadverdeling hebben.

De Eskimo's b.v. vinden het nog heerlijk weer als het maar 10 graden onder nul is. Maar als het 30 graden in de schaduw is, kunnen zij daar haast niet meer in leven, dan gaan zij daaraan te gronde. Ik heb echter de voor u geldende grens genomen.

Indien die grens wordt, overschreden - naar beneden of naar boven - ontstaat er onbehagen. als mens kun je dat onbehagen proberen weg te nemen door b.v. als het kouder wordt je warmer te kleden of te stoken, een beschutting voor jezelf te bouwen. En als het warmer wordt op de een of andere manier een koeling te veroorzaken. Een entiteit kan dit over het algemeen niet zo gemakkelijk, omdat - als je luchtgeest of als je aardgeest bint - je leeft in een wereld, waarin je de condities niet kunt veranderen en aanpassen. De mens kan dit wel. Dat wil zeggen Wanneer een gebied, waarin luchtgeesten leven op een gegeven ogenblik een te hoog of te laag potentiaal krijgt, zij dan zeggen; Wij voelen ons hier zo beroerd., wij gaan weg. En dan zoeken zij, naar het best bij hen passende leefgebied. Maar dan gaat ook de bezieling mee.

De bezieling betekent ook kracht. Dit betekent een verandering van energieverhouding in de atmosfeer en daardoor een aantal verschijnselen, die o.m. het weer, de wolkenvorming en al die dingen meer kunnen beïnvloeden. Het is dus niet zo eenvoudig als de meeste mensen denken, de wereld heeft een natuur en die draait volgens vaste wetten. Zodra er wezens met besef actief worden, zijn de wetten niet meer vast. Zij zijn variabel, omdat de factor die deze wezens met hun bewustzijn vormen, niet kan worden ingecalculeerd in de wetmatigheid die de mens stelt. Daarom zeggen wij;

Alle regels omtrent atmosferische stroming zijn een benadering van een nu bestaande werkelijkheid, waarbij wij rekening moeten houden met een zeer snelle en absolute ommekeer van omstandigheden. Hetzelfde kunnen wij ook zeggen ten aanzien van wateren. Misschien vindt u het vreemd zeg dat een enkele dam ergens hier in het Kanaal niet het gehele patroon van warmte voor Europa zou kunnen veranderen. Maar dat ook alle voorkomende levensvormen en levensmogelijkheden worden veranderd. En wat meer is; het gedrag van de wateren de bezielde ervan verandert). Er komen entiteiten die zich misschien meer thuis voelen in stilstaand water van lagere temperatuur in de plaats van de entiteiten, die zich vooral in stromend water met een groot verdampingscoëfficiënt thuis voelen. Dat betekent andere levensvormen; dat betekent totaal differente reacties.

Nu zou men zeggen: Daar kan de mens weinig aan doen. Maar is dat wel zo?

Een van de geliefkoosde onderwerpen in deze tijd is lucht- en watervervuiling. Stelt u zich nu eens voor, dat wij teveel olie op een wereldzee krijgen, een bepaalde oceaan. Wat gebeurt er? Er komt een filmlaagje op, de golfslag wordt minder, de deining neemt af (dat is een eigenschap van olie) door een andere cohesie-coëfficiënt. Hierdoor wordt ook de temperatuuruitwisseling een andere. Zuurstofvoorziening uit de lucht (het inbrengen van vrije met in water gebonden zuurstof) is veel moeilijker aan de oppervlakte. Niet alleen de levensvormen veranderen, maar ook de levenscondities, ja, zelfs de potentialen, de energie, die in het water zit en de ontlading, die uit het water plaatsvindt veranderen en daarmee ook weer de leefgebieden van bepaalde watergeesten.

Er zijn wel degelijk bezielende krachten. Die krachten zoeken nu het hun passende milieu. Waar het milieu verandert, daar veranderen de optredende krachten en daarmee elke beïnvloeding van levensverschijnselen in die omgeving. Dat is iets, waarmee men rekening moet houden.

Hoe zit het nu met de aardgeesten? Aardgeesten zijn o.m. nogal gevoelig voor trilling. Wanneer er ergens een verkeersweg ligt, dan moet u er niet op rekenen dat daar goede aardgeesten in de buurt wonen, Dat is precies zo met een minister; die gaat ook niet vlak langs een drukke verkeersweg wonen, terwijl achter zijn huis ook nog treinen voorbij daveren. Hij zegt; Dat is een onaanvaardbare levensconditie, die wij gezien de toestand van de woningnood moeten aanvaarden. Maar hij zegt niets Ik ga er zelf zitten. Zo gaat het met een aardgeest ook.

De aardgeest zegt Ja, de mensen hebben dat misschien wel nodig, maar mij niet gezien! Ik trek mij terug. Nu zijn dit wat wij noemen de vriendelijke aardgeesten. Dat zijn nl wezens, die

op harmonie zijn ingestelde. Zou er nu voortdurend een gelijkmatige trilling zijn, dan zullen zij dat kunnen accepteren. Dat is een kleine verandering in klimaat, bij wijze van spreken. Maar een onregelmatige verandering van ruisintensiteit en trillingsintensiteit betekent voor hen net zoveel als een jankende hond voor iemand, die niet kan slapen. Dat is op den duur niet meer te verdragen. Dus trekken zij weg naar die gebieden waar zij zo weinig mogelijk last ondervinden. Dat kan zijn een bergmassief waar zo'n enorme rotsmassa is, dat de trillinkjes er in verhouding gering zijn. Het is mogelijk, dat zij zich terugtrekken ergens midden in een weidegebied waar zo twee keer per dag een boerenvragen langs komt; dat irriteert niet. Het goede dat zij kunnen brengen, dat brengen zij dan daar, want zij zijn harmonisch met de mens en daardoor werken zij inspirerend. Zij geven de mens inzicht in natuurlijke samenhangen, omdat zij uit de mens weer een begrip voor menselijke waarden ontleen, zij zijn er een beetje in geïnteresseerd

Hun grootste belangstelling is vorming. Dat is begrijpelijk. In de aarde zelf vinden voortdurend omzettings- en vormingsprocessen plaats. Zo zijn zij dus ook geïnteresseerd in al wat daarmee samenhangt. Zij inspireren daardoor de mens heel vaak tot kleine uitvindingen en kleine verbeteringen. Zij hellen hem zijn werk gemakkelijker te doen. Niet als kleine kaboutertjes, die even met een houweel en "hei-'zo" komen aanmarcheren om de akker te ploegen als de boer niet klaarkomt, maar wel door hem te zeggen: Daar liggen stenen. Pas op! Of, Hier moet je eigenlijk schuin ploegen, want dat is beter voor de afwatering. En een boer die daarop reageert, krijgt dus in verhouding een betere opbrengst. U ziet dat de mensen, die in steden of in heel drukke verkeersgebieden wonen dus een gunstige invloed ontberen. En dan kun je zeggen: Dat wordt wel weer aangevuld Zeker, maar niet meer op een manier, die met de levende natuur verbonden is.

Als u dergelijke inspirerende invloeden gaat missen en u gebruikt in de plaats daarvan de computer, dan heeft u geen denken meer dat is gebaseerd op de natuur zelf met haar feiten, maar iets dat is gebaseerd op een analogie met de natuur en is opgebouwd over zoveel jaren. U kunt wel nagaan wat daarvan het resultaat is. voortdurend kleine afwijkingen t.a.v. de werkelijkheid, die voor een algemeen proces niet storend schijnen te zijn, maar die een zo cumulatief effect hebben, dat een steeds grotere verstoring van mogelijkheden ontstaat. Wat dit betreft is de grote Tol dus werkelijk wel met al zijn bezielingen een zeer interessant wereldje. Maar aan de andere kant ook een wereldje, dat heel goed begrepen moet worden, omdat de harmonie in die wereld sterk afhankelijk is van het ongeveer gelijkblijven van condities en potentiaal.

Nu lijkt het, of dit alles ook wel zonder de gelijkenis van de tol verteld had kunnen worden. Misschien heeft u in uw jeugd wel eens getold en herinnert u zich nog het verschil tussen de peertaats en de appeltaats. Een paertaats is een spitse metalen stift waarop de - meestal uit hout vervaardigde - tol kan draaien. Een appeltaats daarentegen heeft een afgeronde knop. De peertaats draait sneller en blijft langer draaien. De appeltaats draait wat langzamer, maar niet zo lang. Hij blijft veel mooier in evenwicht. Hij blijft nog doordraaien onder een hoek, die voor de peertaats bijna ondenkbaar is geworden, zeker na enige tijd draaien.

De aarde gedraagt zich op het ogenblik - vergelijkbaar - als een appeltaats. Dat wil zeggen zij heeft zo nu en dan een wankel moment. Dat moment is niet zo groot. Met de huidige draaisnelheden van kern, korst en atmosfeer kan zij zich op dezelfde baan onder dezelfde hoek blijven handhaven. Maar in plaats dat zij een taats heeft, heeft zij een magnetisch veld.

Dat magnetische veld is eigenlijk datgene, wat voor haar het baanvlak helpt bepalen door de onderlinge aantrekking en afstoting t.a.v. andere planeten en natuurlijk van de grootmeester van alles: de zon. Als wij nu een verandering krijgen in het aardmagnetische veld, die sterk genoeg is, dan krijgen wij een tijdelijke toename van magnetische dichtheid in de hoogste luchtlagen. Als dat gebeurt is het draaiingsmoment van de aarde niet meer stabiel, zoals dat heet. In plaats dat de pool (de noordpool wandelt) zich langzaam verplaatst, zijn er zeer plotselinge verplaatsingen, Deze veroorzaken een verschuiving tussen lucht en water en ook de aarde zelf. Hierdoor ontstaat er een totale evenwichtsverandering en kan de aarde omvallen.

De aarde is niet helemaal rond. Zij heeft misschien wel iets van een Edammer kaasje, waarvan men de bovenkant en onderkant voor het beter stapelen heeft afgeplat; een beetje buigig ook om de equator. Het is de middelpuntvliedende kracht, die daaraan heeft meegewerkt. Maar op het ogenblik, dat de stand van de aardas verandert, verandert de totale druk in het binnenste der aarde. Het blijft dus niet alleen bij een zondvloed, een enorme storm of zo iets. Neen, er is wel degelijk een barsten en een zich hernieuwd zetten van de aardkorst. En dat betekent niet alleen een hergroepering van alle leefgebieden, maar ook en zeer snel vaak een totale verandering van klimatologische omstandigheden. Dat betekent een totale verandering van levenscondities, ook voor de mens en alle wezens, die evenals de mens op het oppervlak leven. Het is dus zeer belangrijk, dat deze dingen niet voorkomen.

Nu is er geregeld (laten wij zeggen ongeveer eens per 140 jaar op de zon een impuls, die voldoende zou zijn om de aarde werkelijk te laten omvallen. Maar er is ook iemand, die er bij staat; de aardgeest zelf.

De aardgeest heeft in de kern der aarde een enorme hoeveelheid energie, die bestaat uit materie onder druk en ontladingsmogelijkheid. Nu weet u allen, als u aan het tollen bent, dan kunt u ook behalve de gewone handtol de prik- of zweeftol gebruiken. Als je daar een tikje tegen geeft, begint hij weer iaat sneller te draaien - tenminste als je hem. op de juiste manier pakt: Even houdt de draaiing op, maar dat is een heel kort moment, daarna wordt zij versneld voortgezet. De tol blijft overeind.

Op dezelfde manier kan de aardgeest zijn eigen ontlading plotseling vergroten. Dat betekent een toename van b.v. vulkanische activiteiten. Als u zich de moeite getroost,- zult u zien dat er cycli lopen van grote vulkanische activiteiten, die fasen hebben van 50 tot 60 jaar, 142 tot 144 jaar, Door stof in de atmosfeer te brengen verandert men de mogelijkheid van de atmosfeer, de geleiding. maar ook de elektrische potentialen, die daarin ontstaan. Er worden hogere spanningen gewekt. Die spanningen compenseren de overdadige impuls, die van de zon afkomt. Kan dat een keer niet, dan ligt de aarde op haar achterwerk. Dat is in de geschiedenis van de aarde al meermalen gebeurd en het zal heus nog wel eens gebeuren.

De aardgeest is dus degene, die probeert de hele zaak in balans te houden. En omdat de aardgeest zo'n enorme energie hebben die periodiek tot uiting brengt, kunt u nagaan dat al die entiteiten, die in de natuur leven, juist omstreeks die periode een soort migratiedrang krijgen. Zij voelen het aankomen: de aarde gaat compenseren. Er wordt meer stof in de atmosfeer gebracht. Er is zelfs een verschuiving van veld dichtheid aan de polen te zien. Op dat ogenblik moet ik meevluchten naar die strata van de aarde of van de atmosfeer waarin de voor mij belangrijke statische potentialen blijven bestaan. En zo krijgen wij dus gemiddeld om de 140 jaar een voortdurende herverdeling van natuurgeesten. U ziet, wij hadden, de tol werkelijk wel even nodig om een analogie op te bouwen.

Door die herverdeling ontstaat er ook voortdurend een andere beïnvloeding van de aarde en van de mensen. U kent allemaal de verhalen van de Duizend-en-één Nacht. Misschien is het u wel eens opgevallen hoe vreemd het is dat daar de witte en de zwarte Djinni tegenover elkaar staan. Als u zich nu realiseert dat sommige entiteiten langer blijven en daardoor in hun mogelijkheden eigenlijk een tikje vervormd worden (zij hebben grotere moeilijkheden, zij moeten zich anders aanpassen, dan is het duidelijk dat de nieuwe bewoners in zo'n gebied daar inboorlingen aantreffen, wier neiging om zichzelf in stand te houden (nl. een verhoogde absorptie tegengesteld is aan die van degenen, die binnentrekken, die voldoende hebben aan de omgeving op zich. Het resultaat is, dat wij elke leer na 140 jaar een soort strijd kunnen verwachten tussen natuurgeesten van ongeveer gelijke geardeheid.

Het is natuurlijk wel mogelijk, dat ook vuurgeesten aan de oppervlakte komen en daar een rol gaan spelen. Maar als zij dit doen voor een enkel moment, misschien een maand, is dat maar heel zelden. Er zijn echter perioden, waarin vuurgeesten werkelijk voor jaren naar de oppervlakte kunnen komen, maar dat zullen wij even uitsluiten. Dat betekent alleen, dat een bepaald gebied zo vulkanisch actief wordt, dat de mensen daar moeten wegtrekken.

Indien dat gebeurt met watergeesten, krijgen wij een verandering in het karakter van zo'n water.

Voorbeeld;

Wanneer de Zuiderzee een korte golfslag heeft, dan ligt dat aan de structuur van de Zuiderzee, de wijze waarop de wind daarop kan spelen. Maar dat de hakkende golfslag ook nog levensgevaarlijk kan zijn, is niet alleen te wijten aan het water zonder meer. Dat komt door de gemene dwarsstromingen, die eronder zitten. Stromingen, die je kunt proberen natuurkundig te verklaren, maar die je eigenlijk gemakkelijker kunt verklaren als je zegt: Dat is een reactie van iets op een onbekende factor: Anders zou de hele geschiedenis van de verandering van stroming bij Schokland, als we het over de Zuiderzee hebben, niet te verklaren zijn geweest..

Schokland was eerst een normaal eiland. Je kon er goed binnenvallen. Plotseling veranderden de stromingen, de grond werd weggevreten. Maar er gebeurde ook nog iets anders. Schepen, die daar wilden aanleggen, waren lange tijd in groot gevaar. Dat is in uw periode het meest actief geweest man ongeveer 1820 tot 1850. Daarna blijven de stromingen wel bestaan, de aanvreting blijft, maar het grote gevaar valt weg. Hier is kennelijk een verandering van entiteiten geweest, die zich bezighielden met de omgeving. Dat kan overal gebeuren. U zou op grond hiervan kunnen aannemen dat wordt een soort Sargasso zee. De aard en ook de plaats veranderen, indien de entiteiten veranderen. Dat blijkt ook als u de huidige Sargasso zee beschouwt. Bij benadering bestaat deze 40.000 jaar, niet langer. Vóór die tijd was zij er niet. Maar in die periode was er in het noorden van de Atlantische Oceaan, zuid-oostelijk van Groenland, wel een soortgelijke "Sargasso zee" als we het zo mogen noemen. Een windstil gebied, hit middelpunt eigenlijk van allerhande draaiende stromingen, waarin alles wat dood en losgeslagen was (wieren e.d.) werden bijeengedreven. Het karakter karn dus veranderen. En op grond van deze karakterverandering kun je voor de mensen weer een paar regels stellen;

1. De conditie, die op een bepaald terrein in de natuur bestaat, zal zelden langer duren dan 150 Jaar. daarna ontstaat er een definitieve verandering, in aard en karakter, die - indien zij niet tijdig genoeg wordt erkend - de mens voor grote moeilijkheden plaatst door een totaal differente reactie van bodem, van stroming, van water, zelfs van lucht en temperatuur.
2. Als wij weten waar de voor ons belangrijke bezielende krachten van de natuur, van de aarde leven, dan kunnen wij ons daar terugtrekken, als wij iets meer van die natuur willen weten en willen doorvoelen, Bij voorbeeld; U heeft levenskracht nodig. Gaat u dan naar een bos, waannet rustig is, waar maar heel zelden een vliegtuig overheen davert en het geruis, gezoem en getril van de verkeerswegen tot een heel ver ruisen op de achtergrond is teruggedrongen. En is het vochtig, neemt u dan maar wat en legt u het op de -grond. Ga. daar eens rustig liggend Ontspan u volledig. Denk over niets na. Als u weggaat, heeft u totaal nieuwe gedachten; maar het zijn allemaal gedachten, die ergens verband houden met de natuur. U bent doodgewoon harmonisch geworden met de voor de mens goede entiteiten uit de aarde, die uit de mens het een en ander hebben gepeurd omtrent zijn leven en denken en die als een ruil daarvoor iets van hun eigen gevoel van aangepastheid achterlaten en ook een erkenning van het fijne onderscheid in de natuur, die u gewoonlijk ontgaat. Het is zelfs zo, dat levenskracht, vitaliteit, die bij de mens op een ongeveer gelijk niveau ligt als bij de aardgeest, door zo'n aardgeest wordt aangevuld, zodat u daar zelfs ook kracht kunt winnen. Maar u raakt er altijd ook wat denkbeelden kwijt. Daar wordt dus iets uit uw persoonlijkheid geput.
3. Als ik weet, dat een bepaalde wijziging in de natuur heeft plaatsgevonden, dan zal er altijd eer aantal soortgelijke wijzigingen in de omgeving geschieden. Om u een voorbeeld te geven Er zijn veranderingen geweest in Zeeland in 1953. Het resultaat is niet alleen geweest een mentaliteitsverandering in de omgeving, maar wel degelijk ook een totale wijziging van invloed, een zekere disharmonie met de natuur, die zich heeft afgespeeld in een straal van ongeveer 60 km rond Zeeland. Hieruit kun je weer nagaan er zijn andere invloeden gekomen. En dat was nog erg onbelangrijk. Het is maar een klein stukje, daarin is weinig veranderd. Maar indien dat gebeurt met Europa, dan

betekent dit dat de volkeren van Europa anders gaan denken, anders gaan leven, anders gaan reageren. Zelfs uw godsdienst en een deel van uw emotionele voorstellingen, alles wat eigenlijk tot het paranormale behoort, maar die wij dan ook nog kunnen herleiden tot de taboe's, de bijgelovigheden, de totems van een verleden, wijzigen zich, en wel betrekkelijk snel, Waaruit men de conclusie kan trekken, dat een verandering van structuur van aardgeesten, luchtgeesten, eventueel watergeesten gepaard gaat met een mentaliteitsverandering in de mens.

En dan is er weer een logische conclusie. Er zullen belangrijke mentaliteitsveranderingen bij een volk kunnen voorkomen met een tussenruimte van 144 jaar. Zijn de 144 jaar voorbij en is er geen mentaliteitsverandering geschied, dan ontstaat er een ander braadpunt van verdere ontwikkeling door stimuli, die uit de natuur komen. In al die gevallen kunnen wij zeggen, dat de opstandigheid, de verandering die de mens dan op dat moment afdwingt, voortkomt uit een behoefte ergens weer een grotere harmonie met de natuur te krijgen.

Gaat u het maar na. En dan heeft u heus niet alleen naar Rousseau te kijken. Kijkt u naar al die mensen met hun ideeën van "terug naar de natuur", U zult zien, dat daar een bepaalde regelmaat in zit. Als die regelmaat bestaat, dan moeten wij aannemen dat elders dergelijke denkbeelden weer met dezelfde regelmaat naar voren komen en een aantasting van het gevestigde patroon betekenen. Je kunt dus omtrent de samenleving iets veronderstellen, indien je weet wat er gebeurt.

Iemand, die precies zou weten hoe de potentialen in de aardkorst zich aan het veranderen zijn, kan ook zeggen welke mentaliteitsverandering bij bepaalde volkeren - althans in bepaalde gebieden - zullen plaatsvinden in de komende periode. Zover heeft men het overigens nog niet gebracht.

Een geest, een wezen zoals ik ben, heeft ook zekere harmonieën nodig om zich op aarde te uiten en daarnaast - en dat moogt u niet vergeten -- ook energieën. Energieën, die hij wel uit de mens put, maar die hij ten dele ook van buitenaf kan ontleen. Dan kunnen wij zeggen:

Als er een, verhoging van energiegehalte plaatsvindt in een bepaald deel van de wereld, zal in diezelfde periode de uitingsmogelijkheid voor de geest gemakkelijker worden. Wat meestal ook betekent, dat de geest het sterkst kan ingrijpen en hot sterkst tot uiting kan komen in gebieden, die mede door natuurlijke oorzaken veroorzaakte revoluties ondergaan, Dat betekent dus eigenlijk, dat vernieuwing en harmonie in de natuur samengaan.

Dit alles zou doodeenvoudig zijn, indien wij niet te maken hadden met de groeps-rassen- en volksgeesten. Dezen hebben wel degelijk een bepaalde ontwikkeling op het oog en zijn niet geneigd door een wijziging van natuurlijke omstandigheden zich te laten afbrengen van hun vooropgestelde ontwikkelingsmogelijkheid, die zij nastreven. Het resultaat is, dat rassen en groepsgeesten en soms ook hogere entiteiten uit de sferen proberen compensaties te vinden voor deze veranderingen van spanning in de natuur. Daardoor zien wij vaam ongelooflijk vreemde en snelle ontwikkelingen zich in zeer korte tijd voltrekken.

Hier is geen sprake van de mens, die plotseling een reuze stap moet doen; want de mens verandert eigenlijk niet. Maar om hem een voortgaan in een bepaalde richting mogelijk te maken, moeten op korte termijn zeer snel grote wijzigingen tot stand worden gebrachte. Dat betekent een aanpassing aan een ander niveau van natuurharmonie, een verandering van eenklank met bepaalde lagen met engen potentiaal, Het betekent het veranderen van de functie van bepaalde luchtgeesten t.a.v. de mensheid en van de atmosfeer zelf.

Deze aanpassingen kunnen wij uit de aard der zaak niet in deze inleiding bespreken. Wij zullen daarop later moeten terugkomen. Toch is het erg belangrijk dat u begrijpt, dat de gewone natuurgeest (elementaal) vaak door zijn behoefte wordt gedreven tot veranderingen en reacties, welke voor de rest, die vormend voor de mens ingrijpt, niet aanvaardbaar of niet welkom zijn.

Zo is er een voortdurend zoeken naar een nieuw evenwicht, een nieuwe synthese en daarbij speelt de draaiing van de grote Tol, die Aarde heat een bijzonder belangrijke rol. Want zij zal zelf niet veel veranderen, inden haar draaiingsmoment of haar afstand zich wat wiizigt. Maar

het leven dat op haar mogelijk is verandert wel. En zo is het de draaiing van de aarde en de daaruit voortkomende energie, die voor de denkende en de natuurlijke functies in het milieu .bepalend kunnen zijn.

NOOT

Op grond van het voorgaande er, ook van de eerste les zult u zich bewust zijn geworden van de mogelijkheid dat er rond u enorm veel bezielde krachten actief zijn.

U ben zelf een wezen, dat - al leeft het stoffelijk op een bepaald potentiaal (in een begrensde aantal mogelijkheden) - gelijktijdig tot geestelijke werelden behoort, waarin: totaal andere mogelijkheden te realiseren zijn. De harmonie, die voor de mens mogelijk is, geeft hem de kans zich aan te passen aan de energiegebieden van bepaalde elementalen en gelijktijdig om harmonisch te zijn met b.v. zekere rassen- of volksgeesten of ook hogere geesten, die zich op aarde op de een of andere wijze openbaren.

De mens, die vanuit zijn eigen harmonie probeert een hoger beleven te vinden, zal een dergelijke aanpassing van node hebben. Maar hoe zoudt u zich kunnen aanpassen, indien u niet weet wat de vele invloeden zijn, waaraan die aanpassing mogelijk is? Aan de hand van hetgeen ik hier heb gezegd, zal het voor u al eenvoudiger worden te ontdekken of u harmonisch bent met elementalen, met betrekkelijk kleine geesten of met hogere geesten. En als wij klaar zijn met de lessen, ongetwijfeld ook of u iets weet van rassen- of groepsgeesten. Door uw persoonlijke harmonie daarmee kunt u uw mogelijkheden binnen eigen milieu vergroten. Maar u komt ook uw mogelijkheid bepalen om een uitgebreider milieu te verdragen:

De mens kan zijn mogelijkheden door het bewust wijzigen van zijn innerlijke harmonieën voor een zeer groot gedeelte sturen in de door hem gewenste richting, zelfs onafhankelijk van de bestrevingen van groeps- en rassengeesten, zonder ooit te worden geplaagd door een te felle tegenstand van allerhande meer elementale, bezielende krachten van de natuur.

TRANSFORMATIE- MAGIE

De transformatie-magie is al heel oud. Wij vinden daarvan verschillende voorbeelden in het geloof van b.v. de Noord-Amerikaanse indianen. Deze mensen gingen een vastenperiode houden van 30 à 40 dagen in het woud. En als zij bijna waren verhongerd, zagen zij hun totem, hun persoonlijke beschermgeest (een dier, waaraan zij dan verder waren toegewijd. Zij meenden dan ook, dat zij de eigenschappen van dat dier zouden bezitten en gedroegen zich in vele gevallen, alsof zij een beer, een adelaar of wat anders waren. Dit is een zeer algemene vorm. Ze is gebaseerd op een persoonlijke identificatie met een bepaalde diersoort.

Men heeft dit veel verder doorgevoerd in vele streken van Afrika.

In Afrika heb je te maken met leeuwmannen, luipaardmannen, alligatormensen. Mensen, die niet alleen een bepaalde diersoort nemen als teken van hun macht en bestaan, maar die ook proberen zich uit te rusten, alsof zij een leeuw, een luipaard, een alligator waren. Zij hebben zelfs bepaalde moordmethoden ontwikkeld, die volledig zijn aangepast aan hun eigen beschermdier.

De grote moeilijkheid voor de westerling om dit te begrijpen is, dat men niet beseft hoezeer men zich anders dan een mens gaat voelen. Elke offerplechtigheid wordt vaak voorafgegaan door het gebruik van soorten bier, het roken van bepaalde bladeren. Men komt magisch bijeen. Het kan zijn met 2 of 3 mensen, het kan zijn in een officiële vergadering waar misschien honderden mensen aanwezig zijn. Het verloop ,is altijd hetzelfde.

Je begint met een roes op te bouwen. Als je je roes hebt opgebouwd, dan komt daar een suggestie in. Je roept de grote geesten gans de grote Luipaard, de grote Alligator, de grote Leeuw enz. Door je voortdurend daarmee bezig te houden krijg je op een gegeven ogenblik.

het gevoel dat dit wezen werkelijk in je midden staat en een opdracht geeft Die opdracht is dan de behoefte om als dit dier te reageren.

Zodra de opdracht komt, wordt b.v. de, luipaard-man niet alleen het vel omgehangen (dat heeft men tijdens de bijeenkomst al gedaan); maar de stalen klauwen, die aan de poten bevestigd plegen te zijn en soms ook los bewaard worden in een tasje, worden dan in de handen gehouden. Vanaf dat ogenblik ben je een luipaard. En door je te gedragen als een luipaard, krijg je alle macht en alle mogelijkheden van de luipaard. Is de luipaard moeilijk te verschalken - je zult niet gevangen kunnen worden. Is de luipaard bijzonder snel - je zult snel zijn. Zo ziet men dus de heerschappij zinnebeeldig in het dier uitgedrukt overgaan op zichzelf. De transformatie-magie is dus in de eerste plaats het overdragen van eigenschappen aan een mens. Er bestaan methoden, waarbij geen diersoorten worden gebruikt. Als wij ingaan op bepaalde gebruiken van de voodoo, dan kennen wij de bijeenkomsten midden in de natuur op afgesloten geheime plaatsen. Daar zijn meestal de elementen aanwezig als b.v. een waterval of water. Er is een steen. Daar is in vele gevallen bovendien een vuur of men maakt vuur. Indien je deze elementen bij elkaar brengt, kun je je daarmee vereenzelvigen.

De mens, die één wordt met het water, kan de heerschappij uitoefenen over alles wat met water in verband staat. Hij, die één wordt met een rots, is oven onverzettelijk; hij heeft het vermogen alles te weerstaan. Hij kan zijn gedachten a.h.w. op anderen neerleggen als een zware steen, waaraan. zij zich niet kunnen ontworstelen.

Het vuur heeft de eigenschap van verteren. Als ik, een haat heb en ik kan een- worden met het vuur, dan kan ik mijn gedachten uitzenden. Die zijn dan als de vlammen, die van het vuur uitgaan; zij grijpers hun slachtoffer.

Deze methodiek heeft dus ten deel de mens meer waar te maken en hem gunstig te stemmen tegenover een wereld, waarin hij anders onderdanig aan de elementen moet zijn. Men kiest daarvoor altijd de eigenschappen, die in de eigen omgeving indruk maken. U zult nooit van een luipaard-man horen in een omgeving waar geen luipaard is: U zult zelden horen over watermagie, waarbij de identificatie met b.v. een stroom of een bron niet kan plaatsvinden

De gebruiken op zichzelf zijn natuurlijk zeer afwijkend. Denken wij aan b.v. een alligator-man. Deze brengt zichzelf in een roes en gaat dan lange tijd in modder liggen. Van de modder, waarin hij heeft gelegen, neemt hij - wanneer de impuls komt - handenvol mee en gebruikt die om zijn slachtoffer daarmee te verstikken.

Wanneer de luipaard-man op de plaats waar de roes optreedt de klauwen aandoet, dan zijn die het symbool van het luipaard-zijn. Zij worden ter plaatse gevonden in de magische ceremonie en moeten dan ook worden gebruikt. Je kunt niet meer terug.

Indien ik mij vereenzelvig met vuur, kan ik mijn gedachten uitzenden. Maar heb ik dat gedaan, dan kan ik het vuur niet blussen; het zal moeten uitwoeden. Op deze manier is eigenlijk de identificatie- en de transformatie-magie, want die is daarmee verwant, geworden tot het middel van een mens om zich geestelijk te projecteren in mogelijkheden en eigenschappen, die de mens vreemd zijn.

Als een Zoeloe werkelijk niet meer weet waar hij het spoor moet zoeken, dan zegt hij niet: Ik moet opnieuw zoeken Hij staat stil en zegt; Ik ben het kind van de wind, Elke zucht van de -wind zal mij vertellen wat er gebeurt. En hij speurt over zeer grote afstanden wat er gebeurt. In Nieuw-Guinea hebben wij een z.g. gras-magie. Het gras leeft en kan spreken. Zo zegt men; Ik ben één met het gras. Ik pluk het gras, dit geeft mijn levenskracht. Dit ben ik. Ik bind dat gras aan een speer. Of een pijl. Ik hoor de speer. Ik schiet de pijl gewoon af. De richting waarin hij valt, toont mij waar iets is dat ik moet zoeken. Dat heeft het gras mij vertelt, Ik ben dus één met een deel van de aarde.

Als ik wild nodig heb, dan kan ik mij dat wild voorstellen, zoals de holenmensen hebben gedaan, Maar zolang ik mij al leen maar dat wild voorstel, is dat niet voldoende. Dus wat doe ik? Ik maak er een beeld van. Of ik neem de huid van een soortgelijk dier en leg die over een rotsblok of een stuk klei. Ik begin nu met een paar mannen de jacht uit te beelden. Een daarvan is het dier. Deze man, die de geluiden van het dier maakt, die a.h.w. de strijd van het

dier moet uitbeelden, is degene die kan zeggen waar de jachtbuit moet worden gevonden. Op deze manier heeft de mens geleerd zijn geest te werpen.

Van een werkelijke transformatie is nooit sprake bij die magie. Het is niet zo, dat een mens zich verandert in een slang, een oeros, een hond of welk dier dan ook. Hij wordt één daarmee. Hoe 'kan deze eenheid worden verklaard?

Elke soort heeft haar eigen overkoepelende geest. U zegt: rassen-of groepsgeesten. Deze geest leeft op een niveau, waarop ook mijn eigen geest kan bestaan. als ik mij ga gedragen als het dier, dan breng ik mij op het peil, waarop de groepsgeest staat, Uit die groepsgeest put ik dan het totale besef over de groep. Ik kan dus uit het verkregen besef op de gehele groep inwerken, of ik kan de troep, vinden.

Deze vorm van magie is later in sommige landen een beetje beschaafder geworden, Als wij naar de voodoo kijker, dan kennen we daar het gooien van knekels of van steentjes. Zo iets als het bikkelspel, dat de kinderen in hun jeugd hebben gespeeld. Zo werpt men de botjes om daardoor iets te krijgen,. Maar de botjes staan weer voor een bepaalde entiteit, die kan weten. Als ik één wordt met die entiteit. Weet ik wat die entiteit weet. Dus spreken de botjes voor mij niet alleen door het toeval, maar zij geven mij ook de impuls om uit het toeval, het geheel aan te voelen en daardoor te komen tot de juiste verklaring. Vandaar dat men. vaak de vingerkootjes van mensen voor zoiets gebruikt. Want die zijn deel van mensen, en mensen zijn weer deel van een groep. Indien ik één ben met de groep, kan ik weten wat een mens overkomt. Ik ken het verloop der dingen.

De situatie in b.v. China wordt weer wat anders. Daar heeft men de wichelboeken (I Tjing) en krijgt men het gebruik van de wichelroeden. Ook wel duidt men dit aan met penningen. Toen er eenmaal munten waren, gebruikte men daarvoor ook een aantal munten. De hele geschiedenis lijkt nu een eenvoudig rekensommetje. ik werp iets en daarmee druk ik dan uit welk nummer en welk vers ik in het boek moet opzoeken. Maar dat is niet de werkelijkheid. Het is zo ontstaan.

Er was een primitieve levenswijsheid.. In een vastgevormde maatschappij zijn een groot aantal mogelijkheden ingebouwd. en China was zo'n vastgevormde maatschappij. Als ik de situatie uiteenzet en ik werp een aantal munten en ik denk aan de principes van die maatschappij dan zal ik één zijn met die maatschappij en daardoor de juiste keuze kunnen doen in het boek. Later heeft men de oorsprong ervan vergeten. Er waren alleen ook bepaalde priesters, die dat beginsel goed kenden.

Op dezelfde manier is ook het werpen van de runenstaven oorspronkelijk ook te verklaren uit die aanbidding, die aanbidding Germanen hadden voor bomen; de heilige eik en de heilige beuk De beuk was soms ook heilig. De runen zijn gesneden op staven behorend tot heilig hout. Het heilige hout is de weergave van de godheid, die de levenskracht en de vruchtbaarheid bepaalt. Als ik de runen werp, terwijl ik mij daarbij vereenzelvig met het heilige hout, dan zal ik daardoor de levenskracht van het heilige hout, de stroming van die kracht kennen en ik zal de oplossing voor mijn problemen vinden, want ik weet waar de mogelijkheden zijn. Zo heeft de mensheid altijd gezocht ergens één te zijn met wat anders, zich te identificeren daarmee en dan te doen alsof hij dat andere zou zijn, Nu gebeurt dat ook in deze dagen. Er zijn meisjes, die helemaal niet op een filmster lijken, maar zij proberen zich te gedragen als b.v. een Jean Harlow. De drang om zich met vereerde of als hoog erkende personen één te voelen bestaat in uw maatschappij nog steeds. Alleen heeft ze een ander karakter gekregen. Nu imiteert men bewonderde mensen. Vroeger probeerde men één te worden - en ze ook na te volgen -. met onbegrepen krachten in de natuur. Het bijgeloof is daarbij natuurlijk ontstellend groot. Als ik geloof in Thor, in Donar en ik heb een bliksembuis gevonden (een steen ontstaan uit zand door het inslaan van de bliksem), dan kan ik, indien de steen in zijn geheel (dat was voor het geloof noodzakelijk).wordt bewaard, daarvan een soort toverzwaard maken. Als ik dat zwaard heb, kan ik gebaren als de godheid, wanneer hij de bliksem werpt. Als ik dat doe, ben ik één met de kracht (de godheid), die de bliksem werpt. Die godheid kan meer dan een mens, zo kan ik op dit moment meer dan een mens. Dit alles lijkt voor de moderne mens van deze tijd bijgeloof. Maar is dat helemaal waar? Wij weten, dat imitatie niet alleen een blijk is van bewondering, maar wel degelijk een aanpassing van de eigen kracht, En als je lang genoeg iemand imiteert,

dan word je een beetje aan hem gelijk. U kent allen de komische tekeningen van de oppasser in de dierentuin. De 'oppasser van de apen ziet eruit als een overjarige orang-oetan. Degene, die bij de walrussen werkt, heeft een grote snor en kijkt melancholiek, met ronde ogen. Dat wat ik voortdurend zie en waarmee ik mij één gevoel, maak ik na, ook in mijzelf en van mijzelf. En zeggen mensen niet Als je lang en gelukkig met elkaar getrouwd bent, dan ga je op elkaar lijken, alsof je familie bent. Ik bedoel bloedfamilie, niet door huwelijk. Als ik dus op dezelfde manier met een natuurkracht omga of ik vereenzelvig mij met een godheid - hoe groot of hoe laag die verder ook kan zijn - dan is het zo, dat in mij een zekere gelijkenis daarmee ontstaat. Die gelijkenis betekent ook veel grotere gevoeligheid voor capaciteiten. Ik kan wel degelijk een nieuwe capaciteit putten uit de manier waarop ik doe alsof ik eer ander ben. Ik bestuur mijn lichaam anders, mijn denken wordt ander;, en daardoor mijn macht, mijn vermogen. De hele primitieve magie, die wij kunnen terugvolgen tot de oerdagen, waarin men zich alleen één wilde voelen met de dieren, die men jaagde of waarvoor men bang was, tot in deze dagen waar deze magie nog wordt toegepast door het maken van een -poppetje van was (het malven van een gelijkenis) om daardoor macht te krijgen over een mens, is eigenlijk de weerkaatsing van een mogelijkheid, die men voelt om met het andere één te zijn. Op grond van dit alle: kunnen we dan een paar stellingen geven;

1. Indien ik mij volledig één gevoel met iets of iemand, zal ik de eigenschappen ervan tijdelijk overnemen en ik zal een begrip krijgen voor alle mogelijkheden, die daarin schuilen; vaak kan ik de mogelijkheden zelfs gebruiken.
2. Daar de mens niet alleen een lichaam is maar ook een ziel en een geest heeft, is hij in staat om een eenheid te bereiken ook met geesten, die grote invloed hebben op de scheppingsprocessen of de ontwikkeling op aarde. Is die eenheid bereikt, dan wordt niet alleen de ontwikkeling voorzien en heeft men deel aan de plannen van zo'n geest, maar men begrijpt ook hoe hij werkt. Vleet men hoe hij werkt, dan kan men ook de kracht, die hij hanteert, tot uiting brengen binnen de limiet van die eigen persoonlijkheid.
3. De transformatie-magie betekent niet de omvorming van de mens tot iets anders al lijkt het daar soms op. Het is het veranderen van je eigen geestelijke inhoud en, mogelijkheid, daar je uitbaat van je persoonlijkheid kun je een richting geven aan alle krachten en eigenschappen, die je in een geheel ontdekt, waarmee je tijdelijk één bent.. Zelfs kun je een geheel dirigeren vanuit een beperkt menselijk besef. Dit wordt dan ook gebruikt.

Bij u zijn er mensen, die zich bezighouden met het abstracte. Als ik zeg "vaderland, dan zeg ik eigenlijk iets wat niet bestaat, want mijn vader kan wel geen land hebben gehad. Mijn eigen vader had land, maar dat haal hij gehuurd van iemand anders. Je kunt zeggen moederland. Maar mijn moeder had helemaal geen land. Zij had er vaak het land in, omvat mijn vader zo weinig land had. Zo zijn die woorden eigenlijk niet waar. Het is een begrip, dat niet volledig omschrijfbaar is, maar dat bij de mens een emotie wakker maakt. Nu kun je zeggen; Vaderland is iets wat niet bestaat. Maar als je zegt "vaderland", dan zijn veel mensen plotseling innerlijk bewogen. Zo kun je daarmee één maken wat niet bestaat vormen door de mensen emotioneel daarmee een te maken.

Er zijn andere begrippen; zoals vrijheid, democratie. Dingen, die niet werkelijk kunnen bestaan, maar die je kunt maken tot een symbool, waarop de mens reageert. En nu krijg je het wonderlijke. Als ik zeg "vaderland", dan is dat ook zelfzucht. Het is het egoïsme van de mens zo goed als zijn behoefte aan zekerheid. Door daarop een beroep te doen kan ik de mens beïnvloeden. Maar dan is er ook geestelijk of astraal een invloed opgebouwd, die vaderland, moederland, democratie, vrijheid vertegenwoordigt., Ik kan op deze astrale kracht een beroep doen. Ik kan niet de waarheid vinden, want die bestaat niet, maar ik kan de kracht vinden, die mensen in deze idee beroert. Ik kan op grond.van het begrip "vrijheid" zien wat de mensen daaronder verstaan. Ik kan hun een leugen verkopen over vrijheid en zij zullen mij volgen. Ik kan vinden wat de invloed is van dit zoeken naar vrijheid. ik kan daaruit kracht putten en haar gebruiken om mijzelf vrij te maker, ook als ik daardoor anderen tot slaven maak. En dit gebeurt in uw tijd,

Vroeger was het de onbekende wil van de goden en de direct bewuste magie, waardoor men probeerde zich om te vormen tot iets anders. In deze dagen is men zich niet zozeer daarvan bewust - behalve de enkeling, die aanvoelt dat een begrip op zichzelf geen inhoud heeft-, indien het niet onmiddellijk zichtbaar is op aarde,

De gedachten, die mensen daarover hebben, zijn een middel om de kracht van de mensen te gebruiken om vanuit het begrip zelf de mensen te motiveren en in een bepaalde richting te brengen. Zo is in deze dagen de identificatie van mensen met de abstracte begrippen in feite even magisch als vroeger het voelen één te zijn met de oeros, net de tijger of de luipaard. Zo gezien bestaat identificatie en transformatiemagie nog steeds.

De mens; die alleen uitgaat van zijn eigen denkbeeld over het ideaal, over de abstractie, zal nooit wat bereiken. De mens die begrijpt wat de abstractie als levende kracht (astraal) is voor alle mensen kan iedereen beïnvloeden, zelfs indien hij niet gelooft in het denkbeeld dat hij verkondigt of dat hij zegt voor te staan. Zo zijn vele raadselen van uw tijd op te lossen. Niet alleen de raadselen van de verschillende grottekeningen uit een ver verleden, maar ook de eigenaardige gedragingen van vele mensen in uw dagen.

Eenheid met een grotere groep of met iets wat een grotere groep wordt, geeft mij macht over de groep en geeft mij de kracht te putten uit de groep. Hoe ik dit doe en of ik dit mensenliefde, werkelijkheidszin, economische noodzaak of alleen maar politiek inzicht noem, dat maakt geen verschil. Het is en blijft transformatiemagie, waardoor ik mijzelf tracht te maken tot iets wat anderen vereren of om deel te zijn daarvan en waardoor ik werk vanuit het beginsel dat in die anderen leeft.

Voor uzelf zijn deze dingen misschien moeilijker waar te maken dan voor de specialisten, die veel daarvan af weten. Maar ook u kunt een zekere eenheid vinden met een abstract begrip. U kunt daaruit niet alleen voor uzelf kracht of macht putten, maar u kunt ook wel degelijk daaruit de mogelijkheid krijgen de anderen via uw gedachtenkracht in beweging te brengen, Daarbij is er een ding waar u goed aan moet denken.

Als ik eenheid zoek met een bestaande entiteit (de groepsgeest van dieren b.v.), dan ben ik gebonden aan deze groepsgeest en haar inhoud Als ik een abstractie naga, waarin mensen geloven zonder dat zij een werkelijke omschrijving daarvan kennen, kan ik mijn interpretatie in dit beeld leggen en kan ik beheersend optreden. over het geheel.

Ik hoop u daarmee duidelijk te hebben gemaakt hoezeer juist uitstraling van denkbeelden en abstracties in uw wereld een., grote rol spelen, hoe de oude magie alleen nieuwe vormen heeft gekregen en hoe uit de oude vormen vaak. een geloof ontstaat, dat op zichzelf dwaasheid is, maar dat zich bewijst door de enkeling, die zelf het geloof toepast.

ROES

De wereld verandert. Er is vergetelheid. Ik ben mijzelf niet, meer en voel mijzelf toch, maar ik ben een ander. Ik vergeet al wat ik eens heb gezien als feit en daardoor verlies ik een groot gedeelte van mijn illusies en mijn waan, ze vaak vervangend door een ergere en minder algemeen gedeelte waan.

Indien ik echter in de roes de waan, die ik op de wereld ken, kan verliezen zonder gelijktijdig mij een andere fantasie, een andere waan op te bouwen, dan zal meer van de werkelijkheid tot mij kunnen doordringen. En naarmate meer van de werkelijkheid mij beroert en bereikt zal mijn ervaring van de werkelijkheid groter zijn.

Als de roes voorbij is, als het lichaam zich misschien beklagt over de gevolgen van de roes, dan blijven mij nog de denkbeelden over, die ik in het moment van waarheid heb gevonden, En vanuit dit moment van waarheid kan ik dan opbouwen een nuchtere, een gezonde werkelijkheidsbenadering en daarmee een persoonlijke bereiking, die niet alleen de mensenwereld, maar ook de geestenwereld betreft. Want de roes, hoezeer zij ook wordt

betreurd of wordt: verworpen door de mensa kan wel degelijk nuttig zijn. Zij kan de sleutel zijn tot de openbaring van eigen werkelijk wezen, een erkenning van de werkelijke wereld en als zodanig een hervinden van eigen harmonie met alle geestelijke waarden, waarvan men deel uitmaakt.

LES 3 - VERBINDINGEN

Als je de wereld beschouwt, dan zijn er heel veel verschillen die de mens ontgaan. Er zijn b.v. verschillende soorten ijzer. Het loopt van 54 tot 58 ton gewicht; dat zijn vier verschillende soorten. Deze komen in een zekere samenhang voor. Nu zult u zeggen; Dat is niets bijzonders. Neen, natuurlijk niet. Maar deze soorten komen echter over het algemeen voor in een ongeveer gelijke samenhang. Als er dus vier soorten zijn, dan komt van elke soort er steeds één voor in een massa. Afwijkingen zijn zeldzaam.

Als wij daarentegen kijken naar b.v, zuurstof, dan hebben wij 016 maar ook 018, Nu blijkt dat er op 250 deeltjes van 016 er één deeltje 018 voorkomt. Dat is helemaal niet belangrijk voor iemand. die op aarde leeft; per slot van rekening, als hij maar zuurstof krijgt. Wat kan het u dan schelen wat voor getal eraan vastzit? Maar die kleine verschillen kunnen een heel grote rol spelen, indien het gaat over fijne materies als wij b.v. te maken hebben met de astrale wereld.

De astrale wereld is; fijne materie, kleinste delen zonder direct vast verband, die in een gedachten-matrix kunnen worden gevormd tot een blijvende of vluchtige gestalte.

Nu zijn er zeer veel entiteiten, die op deze wereld leven. En of men dat nu natuurgeesten noemt of elementairen, een feit is dat zij in uw wereld bestaan. Maar qua voertuig behoren zij niet tot uw wereld. Wat blijkt nu?

Deze entiteiten, die een astraal voertuig hebben, kunnen bijzonder sterk op harde ingrijpen, indien er afwijkingen van evenwichten zijn, die ik zo even heb genoemd. Die dus van één andere samenstelling zijn. dan de normale isotopen. De geschiedenis wijst uit dat zodra de zwaardere zuurstof (018) meer dan normaal in de lucht voorkomt, lucht-, geesten veel gemakkelijker kunnen ingrijpen in het stoffelijk gebeuren. Zij zijn niet alleen maar drijvende wezens, die in de luchtstroming hun eigen wegen gaan. Op het ogenblik, dat hier dit kleine verschilletje van een paar extra deeltjes en een klein beetje andere baanverdeling in een atoom optreedt, blijkt inééns dat via deze veranderde samenstelling de macht van het astrale groter wordt. En omdat er op aarde altijd wel gebieden zijn, waarin uitzonderingstoestanden heersen (waar ijzer b.v. in een andere dan normale verhouding voorkomt en waar verbindingen van goud en ook van kwik zijn, hebben wij daar ook te maken met verbindingen naar een andere wereld. Hier worden a..h.w. de knooppunten geschapen, die een direct contact vormen voor de astrale wereld met de stoffelijke wereld. Het is tamelijk moeilijk om daarvan een volledig beeld te geven. Misschien kan ik het u vergelijkenderwijs voorstellen.

Wij hebben allemaal verschillende chakra's. De mens op aarde en ook de geest bezit iets dergelijks. Nu weet u ook dat die chakra's verschillend gevoelig zijn en dat bepaalde krachten uit de wereld en ook uit de wereld van de geest door het chakra kunnen worden ontvangen, maar dat daaruit ook krachten kunnen worden geprojecteerd.

Een van de meest voorkomende wonderverhalen is dat van een geestelijke Meester, die op een gegeven ogenblik wordt aangevallen en plotseling een straal licht uit zijn borst laat komen, waardoor de tegenstanders worden verblind of zelfs een vuurstraal uit het voorhoofd schiep waardoor zij worden gedood. U zou zich misschien kunnen voorstellen dat indien soortgelijke "organen" op aarde zouden bestaan, geestelijke krachten daardoor bijzonder sterk op aarde kunnen inwerken, en dat omgekeerd de invloed van wat er op aarde gebeurt op de geest ook veel groter is.

De mensen van vroeger hebben dat ook wel geweten, neem ik aan. Er zijn bepaalde bomen, die bij het opnemen van ijzeroer (ijzer-zuurstofverbindingen) enigszins selectief zijn. Deze laten daarbij o.a. ijzer 56 (Fe 56) in een wat grotere hoeveelheid achter dan de andere. Wat is

nu het eigenaardige resultaat van de zaak? Dat juist dáár in die omgeving druiden heilige plaatsen hebben gemaakt; dat heksen dáár bijeenkwamen; dat het volksgeloof dáár allerhande natuurgeneesmiddelen zocht. Als men aanneemt, dat die mensen dat niet helemaal voor niets hebben gedaan, dan moet men ook aannemen dat geesten en geestelijke werkingen op die plaatsen inderdaad meer voorkwamen.

Het zal u duidelijk zijn, dat de mens op aarde tegenwoordig enorm veel veranderingen veroorzaakt. Hij heeft b.v. een groot aantal stoffen in de wateren geloosd. Hierdoor ontstaan verbindingen, b.v. heel eigenaardige koolstofverbindingen. Die koolstofverbindingen kunnen weer aan zekere natuurgeesten grotere mogelijkheden geven. (Het zijn niet de prettigste geesten. Het zijn wezens met een astraal voertuig, die daardoor gemakkelijker kunnen ingrijpen. En wat hierbij ook interessant is: dit zijn wezens, die vooral ook op lagere levenssoorten invloed kunnen uitoefenen.

Wij weten aan de andere kant op de aarde verscheidene plaatsen te vinden waar regelmatig spookverschijningen e.d. worden gezien. Er is b.v. in Hoog-Mexico een meertje te vinden. Boven dat meertje, zo vertelt men, manifesteren zich vaak goden (tegenwoordig ook heiligen, het verschil is in Mexico kennelijk niet al te duidelijk). Men ziet dan b.v. biddende handen, een gebalde vuist, een zwaard en dergelijke dingen. Dit zijn vormen van nevel, die enige tijd blijven staan en daarna oplossen. Gaat men nu kijken wat er aan de hand is, dan blijkt dat er in de omgeving bepaalde lood- en koperverbindingen in de bodem voorkomen. Die koper- en loodverbindingen hebben een kleine afwijking van de norm. De samenstelling wijkt af van het normale. Of dat nu bijzondere krachten opwekt? Ach, daar zou men over kunnen vechten. Ik voor mij meen, dat zij inderdaad daardoor ook nog zekere krachten kunnen onttrekken aan het aardmagnetisch veld. Maar of dat zeker is, kan ik niet bewijzen. Zeker is, dat daardoor entiteiten mededelingen kunnen doen. Zij moeten de mededelingen doen zoals zijzelf leven, en dat betekent dat in dit geval water- en luchtgeesten meestal samenwerken. Wij krijgen dan die eigenaardige wolkenformaties, die soms doen denken aan enorme beeldhouwwerken, die toch wel heel duidelijk van voorstelling zijn.

Wij kennen in de buurt van Kaapstad een plaats waar vroeger de mensen naartoe gingen om te weten wanneer zij zouden sterven. Daar zijn grafstenen. En als je er bent (dat moet in bepaalde jaargetijden zijn en nog op een bepaald uur van de dag, kun je alleen door het verbranden van wat hout op die grafstenen plotseling de datum van je dood zien verschijnen. De attractie is natuurlijk niet zo groot. De meeste mensen willen het liever niet weten en het schijnt dat het fenomeen nog weleens vergissingen maakt. Maar wat blijkt daar weer aan de hand te zijn?

Wij hebben hier te maken met leemaarde waarin silicium in een bijzondere oplossing voorkomt. Ook hier blijkt de chemische gesteldheid van de bodem en do daarin voorkomende afwijkingen weer de mogelijkheid van de bodem en de daarin voorkomender afwijkingen weer de mogelijkheid te geven voor bepaalde geestelijke manifestaties. U zou zeggen: Waarvoor die rook? Ach, die rook is helemaal niet nodig, Maar de mensen hadden het idee, dat zij er iets voor moesten doen, anders geloofden zij het niet. Zij waren er niet op ingesteld en dan namen zij het niet waar. Want het is oen hallucinatie, een illusie, maar die- toch in volt: gevallen juist is.

Ik zou kunnen doorgaan met het opsommen van verscheidene plaatsen waar dergelijke eigenaardige fenomenen gebeuren. Maar waar het mij om gaat is dit.

Er zijn op aarde structurele afwijkingen van de norm, waardoor kennelijk paranormale verschijnselen worden bevorderd. Verder dan dat behoef ik niet eens te gaan. Dan moet je je afvragen: Hoe functioneert een dergelijke verbinding tussen twee werelden? Want dat is het eigenlijk.

Het aanwezig zijn van bepaalde stoffen betekent soms energie. U heeft het wel gezien in een gewone batterij. Daar zit meestal een salmiak-oplossing in, wat zink en een koolstaafje of lood en een kool staafje. De combinatie van die stoffen veroorzaakt electriciteit, die je kunt

gebruiken. Daarmee kun je een zaklantaarn laten branden en als je het op de juiste manier hebt gedaan, kun je daardoor zelfs een transistorradio laten spelen. Waarom zouden dergelijke dingen wél als energiecel kunnen functioneren en zou een soortgelijke samenstelling in de aarde (er zijn heel wat samenstellingen bekend die een dergelijke energie kunnen afgeven) geen invloed hebben? En dan kom ik weer terecht bij electriciteit.

Er zijn kennelijk elektrische verschijnselen, die deze energie veroorzaken. Die electriciteit vervloeit wel in de omgeving; Je kunt ook zeggen: water, dat uit een bron opwelt; zakt weer in de bodem weg. Iemand, die bij de bron is, kan daarvan drinken. Een astrale vorm kan van bepaalde elektrische spanningen soms gebruik maken om zijn eigen dichtheid te vergroten (dus niet zijn activiteit, zijn initiatief, dat heeft er niets mee te maken) Hij kan zichzelf daarmee verdichten. Als een astrale vorm dichter wordt, dan betekent dat ook, dat hij daardoor meer vat krijgt op materie; de materie wordt hanteerbaar.

Nu zijn er heel wat natuurgeesten, die op een dergelijke manier actief zijn. Het is wel zeker, dat in uw wereld op dit moment aardgeesten, die vreemd genoeg op ijzerverbindingen reageren, weinig zullen voorkomen.

Er zijn nog wel gebieden waar gij zich zouden kunnen voeden, maar de geestelijke omstandigheden, de behoefte tot contacten zijn waarschijnlijk niet aanwezig.

Bij watergeesten is het iets anders. Deze watergeesten werken vooral op een inwerking tussen koper en zout; daarop komt het wel neer. Zij verschijnen nog wél eens. langs de kusten. Maar ook alweer, daar waar de mensen niet al te veel lawaai maken en waar er een mogelijkheid is een werkelijk contact te leggen.

Vuurgeesten blijken bijzonder ontvankelijk te zijn voor de aanwezigheid van zuurstof. En ook hier is een afwijking van de normale zuurstof erg belangrijk. Waar ozon ontstaat zal vreemd genoeg een vuurgeest zich minder snel manifesteren dan waar 'gewone zuurstof' is. Hoe dat in elkaar zit? Dat is moeilijk precies te vertellen. Laten wij het zo zeggen: De gewone zuurstof is voedingselement voor vuur. De vuurgeest manifesteert zich alleen in en leeft feitelijk uit een oxydatieproces. Als iets roest, kan een vuurgeest daar misschien net adem blijven halen. Is er een flinke brand, dan kan die geest daardoor bijzonder levenslustig worden en zeggen: "Ik heb mij meer dan voldoende gevoed," Het omzettingsproces bepaalt hier dus het levensproces, de levensmogelijkheid van de vuurgeest. Astraal kan dat erezen verder bestaan, maar zijn contact met de wereld wordt bepaald door een chemisch omzettingsproces. De verbinding tussen het geestelijk wezen dat zich meestal in vuur manifesteert (niet altijd, maar meestal), is dus weer gelegen in een oxydatieproces een zuurstof-verbinding waarbij energie vrijkomt.

Als men zo verdergaat, wordt het al heel gauw duidelijk; er zijn op deze wereld plaatsen, die in het bijzonder geschikt zijn voor contacten met de astrale wereld. De astrale wereld zal van die plaatsen bij voorkeur gebruik maken om contact op te nemen met de mensenwereld. Het is zelfs een factor, die ook in de magie voorkomt.

In de magie weten we dat er bepaalde stoffen worden gebruikt. Het lijkt misschien dwaasheid, als je op een pentagram steentjes neerlegt, bepaalde oliesoorten neerzet die niet branden, andere olie die wél brandt, water met as of water met zout en dergelijke dingen. Maar als u zich gaat realiseren dat u eigenlijk probeert om zo'n chakra van de aarde na te bootsen (een plaats waarin energieën zitten, die een astrale manifestatie vereenvoudigen voor 'wezens, die daarop zijn afgestemd), dan is het duidelijk dat die handelingen zin hebben.

Over de gehele wereld kent men van die plaatsen. In de gehele wereld wordt het aantal plaatsen dat actief wordt gebruikt op het ogenblik minder. Er is voor het contact tussen iemand, die in de astrale wereld leeft en de mens op aarde nl. nog iets anders nodig. U zou het een psychische resonantie kunnen noemen. Er moet een zekere eenheid zijn in de gedachtenwereld. Want een astraal wezen kan wel iets uitdrukken, maar dat moet ook worden begrepen en het wezen kan geen taal spreken, Het kan hoogstens werken met symbolen of met telepathische woordoverdracht. Beide vragen nogal wat energie. Hogere wezens brengen

die uit hun eigen wereld mee. De wezens, die gewoon in de natuur en met die natuur verbonden leven, zijn meestal afhankelijk van hetgeen zij ter plaatse kunnen verkrijgen.

De entiteiten, die op aarde algemeen worden aangenomen, hebben meestal een wat liefelijk karakter. U weet het allemaal DE zonen van de wind zijn allen prinsen. Alles wat bij planeten, en sterren behoort is koninklijk. Wat leeft in het woud zijn leuke fauntjes en mooie feetjes enz. De voorstelling is natuurlijk ten dele wel juist. Er zijn vele astrale wezens, die liefelijk zijn in de ogen van de mens en die ook met hun bestrevingen zeker niet tegen de mens ingaan, al is hun denkwereld, hun handelwijze afwijkend van wat de mens normaal vindt.

Stek u eens voor, dat er vele andere oplossingen zijn. waarin astrale entiteiten ook kunnen leven. Die entiteiten hebben misschien een tijdlang op een andere planeet geleefd, want de geest kan zich verplaatsen en overal een astraal voertuig opbouwen. Stel nu, dat de mens de aarde vervuult - wat op het ogenblik gebeurt - dan krijgen wij wezens, die b.v. gevoelig zijn voor de reactie van zonlicht op zwavel (verschillende zwavelverbindingen). Die wezens gaan zich dan op aarde uiten. Ook zij worden dan tot een soort elementalen, daar zij zich meestal in hun uiting verbinden met één van de primaire verschijnselen op aarde. En dat is ook weer begrijpelijk. Een astraal wezen is meestal niet in staat vele dingen gelijktijdig te overzien. Een elementaal zal een menselijke functie uitstekend kunnen verrichten. Kom je met een tweede, dan kan hij geen van beide meer verrichten, dat wordt te veel. Zo is het met de entiteiten ook, als zij een uiting zoeken op aarde. Zij kiezen één bepaald element. Daarmee kunnen zij heel veel doen, met de rest niet. En vraag u nu eens af; wanneer dergelijke entiteiten op aarde gaan leven, wat zou het resultaat daarvan zijn? Tot nu toe was het zo eenvoudig. De bosfeeën en bosgeesten, mijnentwege ook de boskabouters werken aan de natuur. Zij helpen de processen in de natuur bevorderen. Maar nu kunnen er ook wezens zijn, die helemaal geen interesse hebben in bomen en in bloemen, maar misschien wel in zwammen, in paddestoelen, in mossoorten. Wat zal er dan gebeuren? Dan zullen zij zich bezighouden met het scheppen var, de meest gunstige levenscondities daarvoor: Dan ontstaan er centra, waarin wij absoluut te maken krijgen met een totaal andere ecologie, een geheel andere samenhang van het evenwicht tussen de verschillende levensvormen. Ik geloof, dat dit op het ogenblik zo hier en daar reeds aan de gang is.

Kun je het zo'n entiteit verwijten? Neen, Als de mens de verbinding mogelijk maakt,- mag je het de entiteit niet kwalijk nemen dat zij daarvan gebruik maakt. Als er een rivier stroomt, tussen even dit land en een vruchtbaar land en u slaat er een brug overheen, kunt u het dan iemand uit het dorre land kwalijk nemen dat rij ook eens komt kijken of hij zich een paar sappige, vruchten kan verschaffen? Dat is toch logisch. En toch doet de mens dit tegenwoordig.

Wij komen dan te staan voor wat teen dan een geheim van de natuur zou kunnen noemen; nl. het feit dat een proces, eenmaal begonnen op bepaalde plaatsen een progressiviteit van ontwikkeling vertoont, die in tegenspraak schijnt te zijn met het proces van toename van b.v. verontreiniging. Daarmee zouden wij weleens leuke dingen kunnen beleven.

Het is b.v. mogelijk dat men combinaties krijgt van zwavel-dioxyde en bepaalde stikstofverbindingen. Als die ontstaan, dan komen er entiteiten, die van zeer hoge temperaturen houden. Dat zijn geen vuurgeesten. Het zijn wezens, die eigenlijk eerder thuishoren in een wat vulkanische wereld of misschien op Mercurius; en dan nog speciaal de dagzijde ervan. Zij behoeven nooit hard te lopen; Mercurius doet er 54 dagen over om rond te draaien.

Nu zijn er op aarde soortgelijke condities. Hier zijn die stoffen vluchtig; er is niet de verdwijnende atmosfeer, die men op Mercurius heeft. Dan zeggen die entiteiten: "Nu, dan gaan wij naar die wereld toe en gaan daar leven. Wij moeten dan één vorm aannemen." Die vorm kan natuurlijk niet precies gelijk zijn aan die; op Mercurius. Hij moet afgesteld worden op de aarde. Deze wereld geeft vele gedachtenpatronen af, die allerhande schimmeltjes in de astrale wereld scheppen. Nu komt er zo'n entiteit en zegt: "Dat vormpje lijkt mij wel wat; dat

ga ik verstevigen" Maar - ik zeg dat erbij - het wezen houdt van hoge temperaturen of misschien zelfs van zeer grote temperatuurverschillen. Stel je voor, dat een paar van die wezens in Europoort aan de gang gaan. Vrat gebeurt er? Explosies bij een kraakproces. Het onverklaarbare oplopen van de temperatuur in een bepaald deel van een kraaktoren. Dan kunnen de mensen wel zeggen: Een technische fout. Wij kunnen dat ribt aanwijzen, dan moet er, wel kortsluiting zijn geweest of misschien zelfs een explosie Daar zou statische electriciteit een rol bij hebben gespeeld. Maar de karn is groot 'dat dergelijke astrale wezens daarbij betrokken. zijn. De mens bouwt bruggen zonder te begrijpen wat hij doet. Hij schept verbindingen zonder te beseffen wat die betekenen.

Wat zou je als mens daartegenover moeten stellen?

Men moet nooit uitgaan van het standpunt dat de entiteiten vijandig zijn. Er zijn maar heel weinig natuurgeestén, die tegenover de mensheid en tegenover het andere leven werkelijk vijandig staan. Zij willen werkelijk niet vernietigen. Zij zijn misschien, wat speels, wat onberekenbaar, maar dat zijn kinderen ook vaak. Die entiteiten zullen heus wel meewerken met de mens; als er processen zijn die voor hen passen.

Maar het vreemde is dat waar processen zijn, die voor hen passen, indien u rekening houdt met het door mij gegeven voorbeeld over Europoort, zult zien dat de omstandigheden, die voor deze wezens wel goed zouden zijn, juist liggen in een hoogovenbedrijf. Dáár kunnen zij nl, temperatuuromzettingen vinden, die voor hen ideaal zijn. Maar de verbindingen, die daardoor ontstaan, zijn minder aangenaam vooral omdat daar de minder prettige koolstofverbindingen in voorkomen. Zo krijgen we dan entiteiten, die hier actief zijn, terwijl dáár kun levenscondities zijn. Zou de mens in staat zijn hun duidelijk te maken dat zij dáár goed werk kunnen doen en dat voor hen zelfs plezierig is, dan zullen zij hier geen rampen veroorzaken maar alleen energie opnemen om die dáàr te ontladen. Men zou dan waarschijnlijk een verbetering. van het smeltproces krijgen en o.a. betere. staalsoorten kunnen produceren door een grotere hitte met gelijktijdig het vermogen om voldoende zuurstof door te blazen. Men krijgt dan een mooiere en hardere staalsoorten men kan ook betere mengingen maken:

Het is dus maar de vraag: Wat doet de mens met dergelijke entiteiten? Het antwoord ligt voor de hands De mens gelooft er niet aan. En daar zit dan weer het sombere punt.

Indien wij verbindingen maken met een astrale wereld op grond van een bepaalde plaats, dan moeten wij eigenlijk de mentaliteit kweken die daarbij hoort. Hebben wij de juiste mentaliteit, dan kunnen de entiteiten voor ons heel veel goeds doen. Dan kan de astrale wereld antwoord geven op de problemen van de stoffelijke wereld, en omgekeerd kan de stoffelijke wereld vaak veel bijdragen tot het welbehagen van de astrale wereld.

In de oudheid is dat inderdaad het geval geweest. Het klinkt natuurlijk een beetje krankzinnig, als je zegt dat de offers, die werden gebracht (vooral bepaalde offers van vloeistoffen heel erg belangrijk zijn geweest voor de astrale wereld. Dat is werkelijk waar!. De mensen wisten misschien niet waarom.

Er werd vaak wat ertshoudend of koperhoudend steen, soms ook spaathoudend steen bijeengebracht en daarop werden offers gebracht van vruchtensappen al dan niet gefermenteerd. Daarin zaten bepaalde zuren, die weer inwerkten op de ertsen en daardoor konden de entiteiten komen. De mensen, die daarmee bezig waren, hadden hun gedachten wel niet helemaal geconcentreerd op de astrale wereld, maar de verbinding, die zij op deze manier toch hadden gemaakt, was voor hen een doel waarnaar ze werkelijk gedachten uitzonden, waarvoor ze een bestemming probeerden te vinden. Is het dan zo vreemd, dat. entiteiten uit de astrale wereld daaraan inderdaad beantwoord hebben?

Zeker, de mensen hebben heel veel vreemde dingen gedaan. Denk maar aan de z.g. "vervloeking van de druiden", een heel mooie naam voor het beschermen van plaatsen door natuurgeesten. Dat is voor de mens nu nog een duistere macht, als hij daarmee wordt

geconfronteerd. Er zijn voor hem afwijkende omstandigheden, zijn reactievermogen b.v. verandert daar vaak. Dan krijg je verkeersongelukken, werktuigen worden niet goed meer gebruikt. De entiteiten, die daarmee bezig zijn, zijn op zich geen duivels. Zij willen helemaal geen kwaad doen. Zij volbrengen alleen de taak, die in hen is gelegd door degene, die met hen heeft gewerkt. En zolang daar bepaalde bomen zijn en de bodem een zekere structuur heeft, blijven de entiteiten daar wel in de buurt. Want dat voedt hen. Daar is voor hen een verbinding gelegd van hun eigen wereld met de stoffelijke wereld. Zij hebben een taak in de stoffelijke wereld en die volvoeren zij.

De mensen van vroeger wisten genezing af te smeken. En ja, genezing afsmeaken is natuurlijk weer kolder. Er bestaan geen astrale doktoren, bezielde door de een of andere natuurgeest. Maar wat wél bestaat, is een evenwicht van levenskracht dat voor een natuurgeest normaal is. Als een dergelijke natuurgeest op een bepaalde plaats wordt gevoed of bijzonder sterk is, dan kan hij een dergelijk evenwicht van levenskracht weerkaatsen naar een mens, die daarvoor ontvankelijk is en zich op de plaats in kwestie bevindt. En dan krijgen we inderdaad genezingen.

O, ik weet het wel, medisch gezien moet je dat niet accepteren. Dat is onzin. Maar vroeger was dit een praktijk, die heus succes had en waar je je m.i. niet vanaf kunt maken door te spreken over "wat suggestie" en alleen "zenuwzieken" die daar genezen zijn. Vroeger waren de mensen heus niet zo zenuwziek als tegenwoordig. Zij hadden er ook minder reden voor. De mentaliteit zal dus moeten veranderen. Dan zal men deze krachten van de natuur werkelijk goed kunnen gebruiken. Ik heb daarvan een enkel voorbeeld geven. Nu moet ik een algemeen beeld geven van de mogelijkheden. Een elementaal of een natuurgeest heeft een betrekkelijk gering geheugen en geen uitgebreid reactievermogen. Je kunt een elementaal instellen op een bepaalde taak, maar hij is erg orthodox. In die orthodoxie behoudt hij die taak soms heel lang. Als er geen gedachten bij komen die hem uitschakelen of hem een andere impuls geven, dan kan hij honderden jaren daarmee bezig blijven. Als je tegen zo'n natuurgeest zegt "Laat dit molentje draaien," dan blijft dat draaien. En als iemand niet zegt "stop", dan draait hij honderd jaar later waarschijnlijk nog. Overdreven? Maar zo is het toch.

Wij zouden dus eigenlijk moeten weten hoe de mens verbindingen bewust tot stand kan brengen. Verbindingen door het brengen van bepaalde stoffen in de bodem; door het gebruikmaken van behaalde isotopen in samenstellingen, die voor dergelijke entiteiten aantrekkelijk zijn en energie voos hen leveren., En als wij dat hebben gedaan, zouden wij moeten geloven in de entiteiten en hun een taak moesten toedenken: Wij zouden ons daarop moeten concentreren en dat een tijdlang moeten herhalen. Daarmee veranderen wij dan de invloed in de natuur. Wij veranderen een natuurlijk evenwicht. De gehele ecologie, dus de samenhang van plantengroei, van dierenleven en al wat erbij te pas komt, verandert mee. En dan heeft men een methode gevonden van milieubeheersing en milieu-aanpassing. Ik neem aan, dat het nog wei, eens zover komt.

Natuurlijk zijn er ook andere entiteiten, die van deze gelegenheden gebruik kunnen maken. Maar het nare hiervan is nu weer dat een natuurgeest meestal ander, is ingesteld dan geesten, die ook via de astrale wereld proberen de aarde te bereiken. Als zij uit een lichte sfeer komen, hebben zij meestal wel een bron van energie achter zich staan. Zij zijn niet zo volkomen gebonden aan stoffelijke verschijnselen. Maar een geest, die uit het duister komt is dat wel weer.

Nu heeft u misschien wel gehoord dat de meeste spooklegenden zich afspelen in de buurt van moerassen. Er zijn altijd in die omgeving plassen, sloten met, moerasgas. Moerasgas is van een speciale samenstelling en deze blijkt voor zekere entiteiten energie te bevatten. Geesten, die behoren tot de dichtst bij liggende duistere werelden, kunnen daarvan gebruik maken om ook de mensen te benaderen. Zij staan eigenlijk veel dicht bij de mens dan een natuurgeest; hier is een overeenkomst van denken. Die gelijkheid van denken zal de mogelijkheid inhouden voor een dergelijke entiteit om de vervulling van een verlangen. af te dwingen van de mens,

Hij kan stimuleren,; hij kan suggereren en hij kan in vele gevallen ook de energie van de mens, die op hem is afgestemd, blijven aftappen. En dat geeft ons weer een ander punt.

Deze verbindingen kunnen aansprakelijk zijn voor uitbarstingen van onredelijke genotzucht: Dat de mens genotzuchtig is, is normaal. Elke mens hunkert ergens naar een beetje bevrediging op welk terrein dan ook. Maar dat je dat opeens onbeheerst gaat doen tegen je hele wezen, tegen je normale denken en leven in, is niet erg natuurlijk.

Moerasgeesten zullen ook weer het best kunnen reageren in een omgeving waar niet teveel mensen bij elkaar zijn. In theorie zou je kunnen zeggen: Als het verversingskanaal voldoende moerasgas afgeeft, kan half Den Haag door dergelijke geesten worden geregeerd. Maar dan moet je eerst heel Den Haag afstemmen en dan kun je half Den Haag regeren. Maar als je nu te maken hebt met een klein boerenplaatsje. Zo'n 20 á 30 mensen misschien, die ook nog verspreid wonen, wat dan? Die mensen laten zich waarschijnlijk gemakkelijker beïnvloeden. En een geest, die zekere dingen wil volbrengen, kan ook veel gemakkelijker suggereren. Waarom denkt u, zou er juist in kleine afgelegen gemeenschappen zo vaak van die krankzinnige wreedheden worden begaan: Denkt u. maar eens aan mensen, die uit godsdienstige overtuiging, kinderen hebben doodgeslagen of geofferd; mensen, die om soortgelijke redenen erop los zijn gegaan en eenvoudig hebben geprobeerd leen ander te stengen; die enorme wreedheden hebben gepleegd; die dierenoffers brengen e.d. En dat is heus niet alleen op de Luneburger Heide. Er zijn hier in de omgeving ook wel van die plaatsen. Je hoeft daarvoor heus niet eens zover te gaan, misschien de kant van de Alblasserwaard uit waar dergelijke dingen kunnen voorkomen. Toch zijn de mensen die dat doen op zichzelf helemaal niet zo wreed. Ze zijn helemaal niet zo haatdragend.

Ga je kijken wat er aan de hand is, dan zul je zien: in de buurt zijn bepaalde vennen of watertjes. In de Alblasserwaard zijn het kleine niet voldoende uitgebaggerde .stroompjes meestal tussen de weilanden. Op de Luneburger Heide blijkt het stilstaand water te zijn, waarin moerasgas zich kan ontwikkelen. Als men die samenhang ziet, zal men toch moeten toegeven: ook hier bestaat de een of andere relatie. Indien dat altijd in een dergelijke omgeving plaatsvindt, dan moeten wij toch wel aannemen dat hier een relatie bestaat tussen de omgeving, het optreden van moerasgas en de bij vlagen onredelijke reacties van de mens. Doen we dat, dan zouden we tot de conclusie moeten komen: hier bestaan dus verbindingen met een astrale wereld, waarin mensen en duistere figuren uit de geest tot uitbarsting kunnen komen en mensen kunnen beïnvloeden. En als dat ten kwade bestaat, dan bestaat het ook ten goede, dat is ook duidelijk.

Nu kom ik aan het laatste deel van dit betoog. Ik moet u weer meenemen naar iets wat misschien fabelachtig lijkt.

Er bestond vroeger een overlevering dat er over de gehele wereld bergen en grotten zijn waar een mens kan gaan rusten en met geheel nieuwe gedachten en nieuwe denkbeelden kan wakker worden. Men zegt: dat zijn inwijdingsplaatsen. Als u een vergelijking wilt hebben: sommige mensen geloven dat, van de grote pyramide van Cheops. Is dat nu alleen maar fantasie? Neen. Als wij gaan kijken, dan blijkt dat bij al die plaatsen waarvan men dit beweert voorkomen: kalksteen en leisteen met zure aarde. Daar zijn stukken werkelijk zure grond. Er is leisteen in de berg aanwezig en veel kalksteen. Een combinatie, die men niet overal vindt, maar die toch in vele geologische formaties pleegt voor te komen, Kijken wij verder naar de plaatsbepaling: zij is over het algemeen tamelijk ver van verbindingswegen gelegen, soms ligt zij ook behoorlijk hoog. Dat zou erop wijzen dat hier de invloeden zuiver blijven, dat zij niet door gedachten van alle kanten kunnen worden verstoord of beïnvloed.

Zouden hoge krachten of geesten, die de inwijding brengen werkelijk aan zo'n plaats gebonden zijn? Onder omstandigheden is het denkbaar, maar in het merendeel van de gevallen zou ik zeggen: inwijding kan ook zonder dat geschieden: Alleen, hier is de inwijding. gemakkelijker. Hier kan men beelden in de materie projecteren, die men eerst in de astrale wereld heeft gevormd. De kracht, die in zo'n plaats ligt (en dat is weer een kwestie van een chemische

reactiemogelijkheid, een soort uitwaseming maakt het dus mogelijk de astraal gevormde beelden direct als een realiteit voor de mens te projecteren. Bij een normale inwijding moet je uitgaan van de eigen denkwereld van de mens. Hier heb je de kans je eigen weten, je eigen denken aan de mens voor te zetten op een wijze, waardoor hij deze kan absorberen en niet alleen maar op zijn eigen referentiebegrip (zijn onderbewustzijn) is aangewezen.

Dat dergelijke plaatsen op de wereld bestaan, werd tot in de 19e eeuw nog overal geloofd. Tegenwoordig geloven vele mensen nergens meer in en anderen geloven weer alles; beide opvattingen zijn natuurlijk niet goed.

Zouden die plaatsen dan ineens verdwenen zijn? Wel neen. Het blijkt steeds weer dat mensen, die in een bepaalde omgeving zijn, daardoor sterk worden beïnvloed. In de laatste tijd is gebleken dat er een sterke beïnvloeding plaatsvindt in bepaalde woestijngebieden van Nevada. Mensen, die daar gaan kamperen of jagen, komen vaak na een verblijf van 10 á 14 dagen helemaal veranderd terug. Het is goed dat Nixon daar niets van weet, anders zou hij het onmiddellijk verbieden: Die mentaliteitsverandering zou hij niet prettig vinden.

Soortgelijke verhalen horen wij op het ogenblik o.a. uit de 'buurt van Pesjawaar (India waar mannen uit de bergen komen, die daar heel nieuwe ideeën hebben opgedaan. Hoe? Waarin? Niemand weet het. Maar zij hebben ze. Ik geloof, dat dat op andere plaatsen van de wereld precies hetzelfde zal zijn. Er zullen meer plaatsen zijn waar die activiteit plaatsvindt. De mens kan worden geconfronteerd met een voor hem afwijkende gedachtenwereld, indien de hogere geest de beschikking heeft over een plaats, die een zodanige ,verdichting en intensifiëring van de astrale vormen en werkingen mogelijk maakt, dat hierdoor de mens in een werkelijkheid kan worden geplaatst, die voor hem aanvaardbaar is; maar die toch sterk kan afwijken van hetgeen er in zijn voorstellingswereld leeft. Op die manier vinden er zelfs nog inwijdingsprocessen plaats in deze dagen. Het zijn er niet veel, maar het gebeurt. Daaruit komen wij dan tot de eindconclusie:

Er zijn door de structuur van de wereld en de chemische samenstellingen en reacties op de wereld zeer veel plaatsen, die aan entiteiten met een bepaalde kwaliteit en instelling de mogelijkheid geven zich scherp en meer kenbaar in de wereld van de mensen te uiten. Zou de mens het contact vooral met de natuurkrachten op deze wijze bewust leren hanteren, dart zou hij zich hierdoor veel ellende en moeite kunnen besparen.

Daarnaast zou hij echter moeten leren dat ook overgegaan gebruik malen van dergelijke krachten. Door het mijden hiervan of het stellen van bijzonder sterke gedachten in een dergelijke wereld is het mogelijk te voorkomen dat slechte entiteiten (vanuit de mens gezien de mens tot voor hem slechte daden brengen. Zelfs zou het mogelijk zijn om door gebruik te maken van deze inwijdingsmogelijkheden zeer vele mensen een hoger besef te geven, indien men zou kunnen leren - en dat is de grote moeilijkheid - om dergelijke plaatsen inderdaad te blijven beschouwen als oorden. van eenzaamheid en stilte, die alleen bestemd zijn om daar te rusten, zich te ontspannen en zo nieuwe begrippen te ontvangen.

Er zijn vele verbindingen tussen andere werelden en uw wereld. Ik heb enkele van de voor deze wereld op het ogenblik belangrijke belicht. Ik hoop, dat het bijdraagt tot uw inzicht in de geheimen en achtergronden van de aardse natuur.

DREIGING

Degene, die op dit moment de wereldsituatie ontleeft, zal ontdekken dat' er vele dreigingen zijn. Vele van deze dreigingen zijn hoofdzakelijk van economisch-sociale aard. Ook in uw eigen land zijn, situaties ontstaan, waardoor het explosiegevaar op de arbeidsmarkt b.v. tamelijk

groot is geworden. Als we de situatie proberen te ontleden, komen wij tot de volgende conclusies:

Men heeft in de z.g. rijkere landen ernaar gestreefd om een z.g. full-employment politiek te voeren. Dit betekent, dat er voor iedereen en bij voortduring een werkplaats is. Dit heeft een proces van industrialisatie op gang gebracht, waardoor het aantal werkplaatsen sneller toeneemt dan het vermogen en de wil van de mens om die werkplaatsen te bezetten, Dit blijkt ook uit het aanwezig zijn in dergelijke landen van vele z.g. gastarbeiders uit landen, die minder ver geïndustrialiseerd zijn.

De z.g. overspannen arbeidsmarkt, die de producenten hierdoor zelf tot stand hebben gebracht, betekent dat zij zeer kwetsbaar zijn geworden voor de eisen van hun werknemers, en dat deze werknemers daardoor in staat zijn steeds hogere beloningen te vragen. Maar het vragen van hogere lonen betekent voor de producent dat zijn product duurder wordt en hij is dus geneigd dit door te berekenen. De situatie ligt nu in vele landen zo, dat men een kostprijs heeft gekregen, die zo hoog is dat men niet meer kan concurreren op de wereldmarkt.

Voor een land als Nederland is dat, natuurlijk bijzonder pijnlijk, maar ook voor grotere landen als de Ver. Staten is dat eveneens het geval, indien blijkt dat men met vele van de eigen producten niet meer kan concurreren met wat het buitenland heft te bieden. Men kan dit voor een groot gedeelte proberen te voorkomen door het optrekken van de tolen tariefmuren, naar daarmee gaat men gelijktijdig de vrijheid van de handelswereld belemmeren en krijgt bovendien de arbeider niet meer de kans om de producten te kopen, die hij toch eigenlijk verlangt. Hij zal elke maatregel, die zijn verbruik in kostprijs duurder maakt, beschouwen als een aantasting van zijn verworvenheden en zijn rechten; en hij zal prompt reageren met hogere looneisen.

Er komt een ogenblik, dat dit niest meer mogelijk is. Wij krijgen dan het uitvallen van een groot aantal bedrijven. Dit betekent, dat op de arbeidsmarkt meer plaats komt. Maar de arbeiders zijn verwend. Dat wil zeggen, dat zij aan de arbeid die zij nog wensen te verrichten bepaalde eisen verbinden, die niet gemakkelijk kunnen worden vervuld. Het resultaat is., dat de regeringen worden genoopt steeds hogere bestedingen in een feitelijk niet consumptieve sfeer te doen om hierdoor hun eigen werkgelegenheid in stand te houden. Dit betekent weer dat ook de lasten, die de staat op de burger drukt steeds toenemen. En de burger, die zich aan alle kanten geplunderd voelt, zal daartegen in verweer komen.

De situatie, zoals die zich op het ogenblik laat aanzien, doet vermoeden dat het volgende, jaar in zeer veel landen - zelfs ook in Nederland - een toenemende werkloosheid zal optreden. Regeringsmaatregelen zullen dat voorlopig kunnen verhullen, maar dat betekent gelijktijdig dat de regeringen niet verder kunnen gaan met de besteding van gelden in de richting zoals zij het tot nu toe hebben gedaan. Een bijzondere nadruk zal komen te liggen op bestedingen, die worden gedaan voor defensie, op gelden die: worden uitgekeerd aan onderontwikkelde landen en daarnaast de grote uitgaven, die worden gedaan voor scholen, dus voor het onderwijs.

In de meeste landen zal men zich afvragen, waarom daarvoor zo enorm veel geld moet worden uitgegeven. Ik neem aan, dat wij hierdoor een explosie op de arbeidsmarkt zullen zien, waardoor niet alleen het aantal stakingen toeneemt, maar ook het aantal bedrijven dat uitvalt.

Het zal blijken, dat vele landen niet in staat zijn om op enigerlei wijze een dergelijk verschijnsel op te vangen. De regeringen beschikken eenvoudig niet over de middelen om op korte termijn toch de werkgelegenheid in stand te houden; en dat zou kunnen betekenen dat er een grotere hiaat zal ontstaan tussen de z.g. volontwikkelde en de z.g. ondergebieden. Ik neem aan, dat men dit niet zal nemen.

De spanningen tussen de nu hoofdzakelijk van het Westen afhankelijke landen en het Westen zelf zullen in de komende tijd aanmerkelijk toenemen. Gelijktijdig moet rekening worden gehouden met een poging van beide wereldmachten (eigenlijk zijn er op het ogenblik drie

wereldmachten) om dit uit te buiten. Propaganda van alle kanten zal de mens overspoelen. Hierdoor worden de gespletenheid en opstandigheid in de verschillende landen nog veel groter.

Gelat een enkel gebeuren kan doen, zult u binnenkort kunnen constateren in Italië. Hier is nog niet eens sprake van een economisch conflict, maar in feite van een sociaal conflict. Hier komt den geloof in Strijd met de werkelijke: behoefte van de burgerbevolking. De gelovigen zullen voor

een groot gedeelte hun trouw aan dit geloof bewijzen door te ageren tegen het noodzakelijke voor de burgerlijke sector. Maar als er over een dergelijk punt al.-zo grote geschillen kunnen ontstaan en daarmee ook grote conflicten, die zelfs doordringen in de overheidssector en ook daar tot stakingen en acties aanleiding geven, dan kunt u begrijpen wat een werkelijk aantasten van de portemonnaie en de levensstandaard gaat betekenen. U moet er rekening mee houden dat dit in de komende tijd de gehele westerse wereld zal domineren.

Maar ook andere landen hebben het niet zo gemakkelijk. In Rusland heeft men grote moeilijkheden met de productie zoals die daar op het ogenblik is. Enerzijds voelt men zich genoopt om steeds betere zware producten voort te brengen zoals .o .m, computers, waarmee reën heel goede resultaten heeft. De Amerikanen moeten uitkijken. De Russische computer is wel wat logger maar even snel en heeft dezelfde capaciteiten. Daarnaast electronica, maar .ook het gebruik van bepaalde nieuwe materialen, waaronder nieuwe staal- en glassoorten en daarbij verschillende polymeren:

De situatie in de Sovjetunie wordt daardoor eigenlijk wat moeilijk, want aan de ene kant wil min de productie uitbreiden, aan de andere kant worden de eisen van de arbeiders hoger. Maar de afzetmogelijkheid naar het buitenland berust nu voor een groot gedeelte op dumping. Dit wordt door de meesten niet begrepen. U kunt, hier in Nederland Russische auto's kopen voor ongeveer 1/8 van de prijs, die ze in het land zelf moeten opbrengen. U kunt een Russisch fotoapparaat in Nederland kopen voor een prijs, die slechts 1/10 is van de prijs, die voor een soortgelijk apparaat in het land zelf wordt gevraagd. Dit is in feite een dumping, daar deze producten in andere landen worden afgezet beneden de kostprijs die in het land zelf geldt. Dit betekent, dat de export, die ook voor de Sovjetunie op het ogenblik heel erg belangrijk is en die een deel van de economische macht over Azië - en Afrika uitmaakt, niet zonder meer kan worden volgehouden. Men zal daarvoor de eigen bevolking moeten laten betalen; en die is daar niet toe geneigd.

Ook in Rusland zijn er tegenwoordig geschillen. Daar worden directeuren ontslagen, er worden aanklachten ingediend tegen mensen, omdat de productienorm niet wordt gehaald. Maar de praktijk is, dat de productienorm langzaam maar onophoudelijk omhoog wordt geschroefd boven de haalbare norm, zodat in feite een salarisvermindering voor de arbeider daarvan het gevolg is. En de arbeiders hebben er geen zin in om dat te accepteren.

Een soortgelijke moeilijkheid is ook de concurrentie van de arbeidsbrigaden in China; Nu is China tegenwoordig een betrekkelijk afgesloten gebied, dat via Macao en Hongkong wel bepaalde producten exporteert maar dat toch een meer gesloten economie vormt dan de Sovjetunie, hier is nu sprake van de strijd tussen de z.g. arbeidsbrigaden.

Arbeidsbrigaden hebben een heel bedrijf vaak onder hun beheer. Deze bedrijven moeten vernieuwd worden. Die vernieuwing is hoogstnoodzakelijk wil men verder kunnen gaan in het productietempo dat wordt gegist. Het blijkt echter, dat niet alle bedrijven gelijktijdig- kunnen worden vernieuwd. Er is een strijd over deze vernieuwing ontstaan, die op het ogenblik al o.m. in de Staatssector een aantal ontwikkelingen heeft vertraagd, waarschijnlijk met vijf tot zeven jaar.

Ook in de mijnbouw zien wij soortgelijke verschijnselen. De enige situatie, die nog niet is aangetast dooi het verschijnsel is de wetenschappelijke sector met de proefnemingen aan de rand van Buiten-Mongolië en in Honan.

Het denkbeeld, dat de een recht heeft om meer te zijn dan een ander bestaat niet meer. Men gaat meer en meer uit van de vraag, of de een meer presteert dan de ander. En prestatie, kunde, kennis en het dragen van verantwoordelijkheid zijn de enige maatstaven, die men geneigd is nog aan te leggen, als men de belangrijkheid van een ander tegenover zichzelf wil beoordelen. En ook hierdoor zijn de conflicten legio.

Ik wil hier alleen maar wijzen op de aanvallen, die in de laatste tijd worden gedaan tegen de heersende toestanden in landen als Pakistan, India In Indonesië is een soortgelijk proces aam de gang. Op de Filippijnen zien wij dat ook. Wij zien dergelijke processen zich afspelen in praktisch geheel Zuid-Amerika.

Ook deze sociale reform - want dat is het in feite - brengt moeilijkheden met zich mede, want men is nu geneigd om een ieder die gezag en rijkdom bezit a priori te beschouwen als uitbater, als een soort parasiet en men heeft zelf vaak niet het materiaal om deze plaatsen in te nemen. De arbeiders zijn eenvoudig niet in staat een fabriek te leiden, toch wensen zij de leiding van een fabriek niet meer te aanvaarden.

Er zijn mensen, die een politicus als een parasiet beschouwen, maar zij zijn niet in staat met een alternatief te komen, waardoor het bestuur verder kan functioneren. En deze conflicten zullen eveneens chaos veroorzaken. Het lijkt erop alsof de gehele wereld een wonderlijke chaos aan het worden is. De mensen, die dat echter zeer pessimistisch bekijken, zal ik op enkele punten willen wijzen:

In de eerste plaats; Juist door de grote pressie, die van onderaf op alle bestuur en alle hogere standen wordt uitgeoefend, zullen de werkelijke levensbehoeften binnen aller bereik blijven: Het is onmogelijk om het levenspeil te ver naar beneden te drukken.

In de tweede plaats; Juist als er een zeer grote druk wordt ontwikkeld in de maatschappij, ,z al er sprake zijn van een verbetering van de productiviteit. En ofschoon de gedragsnormen misschien voor enkele jaren wat in de war zullen zijn, zullen de gedragingen terugmeren tot een maatschappelijk en ook ethisch aanvaardbaar peil. De verandering in vormen is daarbij niet zo belangrijk, zolang er een formaliteit blijft. bestaan, waarin de gemeenschap kan voortleven. De uitdrukking voor een gemeenschap is nu eenmaal het formalisme, waarin de leden van die gemeenschap tot een gezamenlijke eenheid van werken en streven kunnen komen. Deze dingen komen meer op de voorgrond en krijgen een bijzonder grote nadruk.

Een ander punt dat interessant is en ook verheugend is wel, dat verschillende kerken een grote klap krijgen in deze tijd. Als ik alleen maar donk aan de schade, die de laatste reis van Paus, Paulus (ook zijn Braziliaanse reis aan het aanzien van het katholicisme als geheel hebben toegebracht en daarmee het formalisme van de kerk hebben geconfronteerd met de werkelijke inhoud van de leer, dan moeten wij daarover ook optimistisch zijn. Het is beter dat de mens leert zijn ideaal te scheiden van de vormen, die daaraan verbonden zijn.

Ik geloof, dat de Nederlander niet zozeer naar "Prinsjesdag" moet verlangen, maar dat hij zich verduveld goed moet afvragen, wat er nu eigenlijk in de Troonrede staat. Zo geloof ik, dat men in een kurk niet moet kijken naar de eisen; die door de heersers van die kerk horden gesteld, maar ,naar hun gedragingen. Als zij tevredenheid prediken, dan kunnen zij dat doen, als zij arm zijn. Zolang zij rijk zijn moeten zij daarvan afblijven, want een rijke kan tevredenheid. prediken tegen een arme, zonder dat het enig werkelijke betekenis heeft. Op deze manier zullen heul veel kerkgenootschappen en kerkelijke groeperingen onder vuur werden genomen

Iets dergelijks vinden wij op het ogenblik in de Moslim-wereld waar eveneens bepaalde moskeeën erg instellingen en verhouding zeer grote bezittingen hebben en grote kaaitalen hanteren. Ook hier gaan de armen zich langzaam maar zeker afvragen, waarom zij voortdurend rente moeten betalen en bovendien nog voor elke .godsdienstige plechtigheid iets moeten bijdragen, terwijl de kerk zelf hen in feite uitbuit. En ook hier zoekt men nu terug te komen tot de werkelijke leer van Mohammed als vrijstaande van het formalisme, dat door de imams wordt opgelegd.

Hetzelfde zien wij in India: ook hier is een paleisrevolutie aan de gang. Wij zien dat de boeddhisten - zelfs als boeddhistische priesters en monniken - aan het uitvallen zijn. Dier nemen partijen stelling tegenover elkaar en wordt het oude gezag en bezitsrecht dat ook vele kloosters in de boeddhistische sfeer bezitten ondanks hun z.g. armoede) ontkend. Het schijnt overigens op de wereld veel voor te komen. U weet, dat de kloosters van, de katholieken arm zijn, want degenen die daar wonen hebben een gelofte van armoede af gelegd. Het blijkt echter, dat hun bezittingen zodanig groot zijn dat zij daarvan een paar duizend mensen zouden kunnen onderhouden, indien het nodig was. Maar ja, dat gaat weg in gebeden en missies..

De conflicten, die ook daar ontstaan betekenen niet een feitelijke ontkerstening of een afwijken van godsdienstigheid, Het betekent een nieuw ontwaken van geestelijk besef onafhankelijk van het formalisme, dat in de kerken bestaat. En ook dit is een grote vooruitgang! Aan het einde van het volgend: jaar zou u volgens rij kunnen zeggen:

Er is. heel veel veranderd en wij zitten eigenlijk weer een beetje in een crisissfeer. Die crisis zal echter niet kunnen doorzetten, omdat de mensen zelf nu actief worden. Niet in een onderdanigheid tegenover hen, die het beter weten, maar met een enorme pressie op een ieder, die iets zou kunnen doen. Daardoor zal de wereld in de komende paar jaren grote stappen voorwaarts gaan zowel in de aanpassing van de economische noodzaken en behoeften als ook in het vinden van een nieuwe sociale samenwerking.

JUPITER TONANS

Vroeger dacht men dat Jupiter met de bliksem in de hand over de wolken dwaalde om stervelingen te verpletteren. Soms met hetzelfde wapen in de hand afdaalde om de een of ander verschrikte volgeling van bepaalde fouten te beschuldigen of hem - in dezelfde verschrikkelijke vorm - te belonen.

De krachten van de natuur hebben vorm en gestalte gekregen in het menselijk geloof. Wie de oude mythologieën nagaat vindt overal de natuurverschijnselen terug in een vergoddelijkte vorm. Het lijkt misschien of de mensen daarbij dwaas en onwetend zijn geweest. Maar waarom zou men geen persoonlijkheid toekennen aan een verschijnsel, dat zo ontzagwekkend is als donder en bliksem eens zijn geweest? Ook in deze tijd zijn er nog bepaalde verschijnselen, waaraan wij een vorm zouden kunnen toekennen.

Als je ziet wat luchtverontreiniging betekent, dan zou je daarvoor een naam kunnen vinden: Je zou een naam kunnen vinden voor de mentaliteit, die de Rijn tót het grootste riool van Europa maakt. Waarom zou je die krachten geen naam geven? Went als je aan iets een naam geeft, dan geef je het gestalte. En iets wat gestalte heeft, wordt vatbaar; daarop kun je invloed uitoefenen. Toen de mens in de oudheid namen gaf aan de natuurverschijnselen, gaf hij daarmee niet alleen maar zijn God een gestalte. Neen, hij maakte ook het natuurverschijnsel voor zichzelf hanteerbaar. Nu moge het zijn dat de bliksemafleider pas door Franklin is uitgevonden en niet door de een of andere vroege Romein,¹ maar tegen de toorn van Jupiter wist men zich wel degelijk te beschermen. Zo kan men zich tegenwoordig beschermen tegen optredende verschijnselen, indien men bereid is ze als een geheel te beschouwen. De grote fout van de mens is altijd geweest, dat hij versnipperde en alleen het onbegrepen, het onbegrijpelijke gaf hij een naam

Als daar het licht flitste door de zwarte wolken en het somber grommel aankondigde dat er nog meer geweld in de wolken school, dan sprak men van Jupiter tonans: de God, die zou neerdalen en op de mensen zijn wraak uitoefenen.

Waarom zouden wij niet een dergelijke godheid scheppen? Een godheid, die je kunt hanteren. Want de eenheid, die het gehele natuurverschijnsel daardoor creëert, maakt het mogelijk het gedrag ertegen beter te bepalen.

Als u spreekt over luchtverontreiniging als een kwestie behorend tot afzonderlijke fabrieken, afzonderlijke voertuigen, afzonderlijke mensen, afzonderlijke staten, dan komt u nooit verder. Maar indien u er een naam aan durft geven, indien u er een soort godheid van durft maken en die durft bestrijden, dan bestrijdt u iets wat direct leeft in de mentaliteit van de mens, dan kunt u de mens zelf beïnvloeden. Geloof niet, dat ooit maatregelen - welke dan ook -lucht- en waterverontreiniging kunnen voorkomen. Neen, dat kan alleen een verandering van mentaliteit! Maar die mentaliteit kun je niet veranderen, indien je niet eerst een gestalte opbouwt, waar de mens iets in kan zien. Een gestalte, die zich voor hem manifesteert in vele verschijnselen. Dan kun je die .god misschien aan één kant vereren en aanbidden, maar aan de andere kant zul je hem vrezen. En als je hem vreest, zul je hem bestrijden.

De magie van de primitieven waarmee zij hun goden bestreden was soms waanzin en dwaasheid - ik weet het. Maar anderzijds waren er vele maatregelen bij die heel verstandig waren, zoals b.v. het voorschrift dat een lange tijd in Rome gold Als Jupiter donderde in de wolken, dan moesten de soldaten hun lansen met de punt naar de aarde dragen en wat anders nooit werd toegestaan, ook de adelaars van de legioenen werden naar beneden gericht gedragen. Dit is in feite het vermijden van uitstekende punten, waarop de bliksem zou kunnen inslaan.

Zo bestonden er ook bepaalde verboden. Men mocht onder sommige bomen niet onder andere wel schuilen. Dat hing allemaal samen met de woede van Jupiter. De mens, die zich daaraan hield kon inderdaad vele gevaren vermijden.

Ik geloof, dat je op dezelfde manier aar, de mensen van vandaag duidelijk kunt maken hoe ook zij hun "goden" hebben. Goden, .die zij misschien zelf hebben geschapen' zoals eens de Romeinen, de Grieken en de Egyptenaren hebben gedaan. Dingen waarvan je niet precies weet wat en hoe zij zijn, maar die je moet zien als een totaliteit, omdat je alleen tegenover, die totaliteit je houding kunt bepalen', niet tegenover de details afzonderlijk.

En als wij op deze wijze zien dat Jupiter kan worden geketend door een bliksemafleider, dan zullen wij op een soortgelijke manier zien dat een bepaald zuiveringsproces de god van verontreiniging kan terugdrijven. Je kunt hert misschien niet uitroeien, want goden roei je niet uit, maar je kunt wel degelijk die goden beteugelen,

In Tibet bestaat een dergelijke gewoonte. Daar zijn ook goden van donder en hagel; boze geesten, die de mens aanvallen en die voortdurend proberen zijn oogst te vernietigen. De hama's brengen dan met magische rituelen zo'n geest in gevangenschap: Hij wordt in een kooi opgesloten middels een bijzondere geestenvaal. En wanneer hij eenmaal in de kooi zit, dan zal men hem zo nu en dan raadplegen. Men zal hem zelfs de mogelijkheid geven bepaalde bevelen uit te sturen, maar men controleert hem. Bij de plechtigheden van elk jaar,, tot zelfs het ogenblik, waarop het medium de stem van de god vertolkt; (wat ook elk jaar placht voor te komen)' blijkt, dat door de formule de aanpassing van de mens aan het klimaat aanmerkelijk gemakkelijker wordt gemaakt, zoals. de vergoddelijking van de Nijl en bepaalde verschijnselen- het voor de Egyptenaren veel gemakkelijker maakten zich aan de veranderingen van. de waterloop, de watertoevoer, de droogte en dergelijke aan te passen met hun landbouw en daardoor juist dit land een grotere vruchtbaarheid gaf.

Goden maken het mogelijk één verschijnsel als een geheel, als een persoonlijkheid te zien. Een mens kan met persoonlijkheden onderhandelen, nooit met in feite abstracte massa's. Zelfs voor u geldt dit.

Indien u in uw leven te maken heeft met vele details die ergens samenhangen, probeer ze te zien als één geheel. Reageer niet :neer per detail, reageer op het geheel en bepaal daartegenover uw houding. U zult zien, dat u. hierdoor de mogelijkheid krijgt het geheel te

bedwingen en te beteugelen. Dat u op deze manier bepaalde overeenkomsten kunt sluiten met dit geheel. Dat kunt u met de détails niet.

Ik heb dit onderwierp Jupiter tonans genoemd. Dit heb ik gedaan, omdat de oude donderende en bliksem-zwaaiende Jupiter een lange tijd het symbool is geweest niet alleen van cue donder maar ook van een hemelheerschappij, van een kracht waaraan al het andere onderworpen was. De kracht, die je moest bedwingen, die je moest richten, die je moest aanroepen en daardoor kon je de rest vanzelf baas.

Mijn voorstel is, dat de mensen van vandaag op gelijke wijze hun problemen zullen bezien. Niet afvallen van detail tot detail, niet met een enorm perfectionisme voortdurend bezig zijn met kleinigheden, maar het geheel zien. En dan in grove lijnen en desnoods bijgelovig op dat geheel reageren, want daarmee krijgt u de resultaten, die u nodig heeft. Daarmee krijgt u de ervaring, die u nodig heeft. Daarmee leert u beheersen wat anders onbeheersbaar zal blijven.

TELEPATHIE

Ik denk. Mijn gedachten vormen beelden en andere herontstaan.

Een ander denkt. En in mijn gedachten vormen zich de beelden, vormen zich de woorden, totdat het mij is, alsof ik spreek met mijzelf en toch weet: dit is een ander.

Stemmen die in je spreken, krachten die in je spreken. Geesten die zich plotseling openbaren. Mensen die ver weg zijn en die je toch opeens nabij voelt. Als je gevoelig bent voor deze dingen, dan wordt langzaam maar zeker de grens van tijd en ruimte verbroken. Dan komt de mogelijkheid om over gehele werelden en gehele tijdperken elkaar te ontmoeten, want de mens is eeuwig en alle krachten, die mens hebben geheten of zullen heten, zijn eeuwig. En al deze krachten kunnen elkaar ontmoeten in die ene werkelijkheid, die je misschien de Grote Mensheid mag noemen.

De telepathie is een verschijnsel, dat niet van mens tot mens alleen in deze wereld geldt, dat niet alleen beperkt is in afstand of aan bepaalde tijdsverlopen is gebonden. Het is de ontvankelijkheid voor een totaliteit, die buiten het menselijk besef bestaat en waarin de menselijke gedachte haar uitdrukking kan vinden.

Als je op deze manier met elkaar verbinding zoekt, als je op deze manier elkaar - of je nu leeft in deze wereld of in een andere leert ontmoeten, dan is het mogelijk niet alleen te voorzien wat er in je eigen wereld zal gebeuren of wat gebeurd is of wat noodzakelijk is, maar dan is het vooral mogelijk de ander te begrijpen, om door te dringen tot de nieuwe werkelijkheid, waarin je met elkaar een geheel vormt, waarin geen scheidslijn meer is te trekken en te zeggen "dit is de onder en dit ben ik", maar te zeggen: "wij zijn tezamen in deze gedachte, in dit beeld, in dit besef." Uit dit totale besef kun je in tijd en in ruimte leren reageren volgens kosmische waarden.

De gevoeligheid van do mens, die hij al te zeer heeft verwaarloosd, zal weer ontwaken, indien hij tracht deze dingen te vinden. Hij moet niet verwachten, dat klare heldere stemmen woord voor woord duidelijk uitspreken. Het is een vage opwelling, een plotseling anders zien van beelden, een fragment van kleuren misschien of een ogenblik van contact dat half droom half werkelijkheid is. Deze dingen zijn het begin.

Hit begin van de versmelting, waardoor een gedeeld besef de grenzen van taal en persoonlijkheid ongedaan maakt, waardoor de kosmische eenheid die bestaat buiten alle voorstelbaarheid van de mens kan doordringen in het menselijk bestaan, waarin de grenzen tussen geest en mens kunnen wegvallen en de sferen één kunnen zijn iet het aardse leven van de mens en omgekeerd.

Telepathie is het begin van de oneindigheid dat je in jezelf ontdekt, indien je de grenzen van je schijnbare persoonlijkheid leert overschrijden.

LES 4 - MANIFESTATIES

U heeft de vorige maal het een en ander kunnen horen over de omstandigheden, die bepalend kunnen zijn voor het optreden van invloeden of het ontstaan van bijzondere uitstralingen. Daarbij is de nadruk o.m. gevallen op het feit; dat één en dezelfde stof in verschillende atoomgewichten kan voorkomen. Dat is op zichzelf misschien niet zo belangrijk. U zult zeggen wat heeft dat eigenlijk voor belang? Dat is misschien een enkele electron of neutron meer of minder. Daar gaat het ook niet om. Het belangrijke is dit. Er zijn bepaalde situaties waardoor trillingen, die normalerwijze op aarde niet zo gemakkelijk kenbaar worden, wèl kenbaar worden. Wat die trillingen, die verschijnselen op zichzelf betekenen is sterk afhankelijk van de krachten, die bezielend optreden.

Men is wel eens geneigd te denken, dat het optreden van spoken in bepaalde kastelen een soort traditie is. Maar als men daarover gaat nadenken, dar blijkt dat daar waar men werkelijk onverklaarbare verschijnselen heeft geconstateerd de ligging van het slot een bijzondere is; dat we te maken hebben met bijzondere grondsoorten (meestal veenbodem, moeras) en dat we tevens te maken hebben met een meer dan normale methaanafscheiding door het moeras. En hierin en hierdoor worden verschijnselen mogelijk.

Als er een geest is die zich wil manifesteren, kan hij zich onder dergelijke omstandigheden gemakkelijker een zichtbaar voertuig of een manipuleerbare hand of voet verschaffen dan mogelijk zou zijn onder normale condities. En als dat geldt voor aardgebonden geesten, voor een projectie misschien die door een gebeurtenis in materiaal is vastgelegd, dan zal dat natuurlijk ook liet geval zijn voor bepaalde natuurkrachten.

De verhalen over feeën, elfjes, kabouters e.d. of wat dat betreft, over de djinns van verschillende soorten en de lagere godinnen die afdalen, zoals dat in India veel werd verteld, zijn schijnbaar erg overdreven bijgelovig. Maar als u nagaat op welke plaatsen die verschijnen vele malen worden gemeld, dan komt u tot de ontdekking dat hier wel degelijk een zekere overeenstemming van geaardheid. bestaat. Er blijken t.a.v. lichtelectrisch potentiaal, bodemgesteldheid, de aanwezigheid van bepaalde stoffen, de afscheiding van gassen eventueel overeenkomsten te zijn. En deze overeenkomsten zonden duidelijk moeten maken dat er achter al die verschijnselen, hoe sprookjesachtig en hoe kinderlijk ze misschien ook klinken, toch een feit- moet; staan, Het feit bij deze verschijnselen is de aanwezigheid van een bewustzijn, onverschillig welk. En waarmee staan we weer voor een raadsel.

U zult begrijpen, dat je op aarde heel veel verschijnselen kunt zijn van zg. paranormale of onverklaarbare geaardheid, zonder dat je direct met denken aan een geest die afdaalt. Wel er zijn verschillende soorten beïnvloedingen, die alle onder dergelijke omstandigheden een manifestatie tot stand kunnen brengen.

We hebben allereerst de mens. Een mens, die sterk aan iets denkt of, wat meer voorkomt, iets sterk begeert of ergens bijzonder bang voor is, zendt het beeld uit van zijn begeerte, zijn angst of zijn overweging. En als er stoffen aanwezig zijn, die voor die gedachtenstraling gevoelig zijn, dan krijgt zo iets gestalte; dan wordt het denkbeeld waarneembaar, ook voor derden. Op deze manier zijn er zeker heel wat manifestaties te verklaren. De vreemde verschijnselen, zoals het optreden van een wrekende hand bij het Titicacameer (ergens in de restanten van de Maya-cultuur), het verschijnen van een waarschuwend godin, de weggaande Boeddha in India en de verschijningen van heiligen, H, Maagden etc. in bepaalde plaatsen van Europa, hangt hiermede n.l, wel degelijk samen.

Nu zijn er heel vreemde situaties denkbaar, want op aarde zijn veel bezielende krachten. Als u weet, dat om u zoals u hier zit zeer waarschijnlijk entiteiten aanwezig zijn, die verbonden zijn

met de elementen, dan moet u zich toch ook niet erover verbazen dat zij zich onder omstandigheden kenbaar zullen maken.

De natuurgeest heeft in vele gevallen geen werkelijke gedaante. Die gedaante wordt meestal door de mens verschaft. De gnoom is een wat vulcanusachtig verschijnsel, waarvan we kunnen aannemen dat het is gegroeid uit bepaalde beeldvoorstellingen t.a.v. het bovennatuurlijke of van de godheid. Toch is het eveneens een feit, dat dergelijke gnoompjes en. niet te vergeten de kabouters (en als u het op zee wilt hebben zelfs de kabouters) allemaal wel eens gezien zijn.

De vorm, die de natuurgeest aanneemt, kan wel degelijk door de mens gedictieerd zijn. Want die geest heeft zelf geen voldoende vormvoorstelling om zich daarin onmiddellijk kenbaar te maken. En dat is ook heel begrijpelijk. Als je leeft als eenheid met een stuk steen of met een rivier, dan heb je geen gestalte, geen vormbesef voor jezelf, dan heb je alleen eigenschapsbesef; Maar zodra je dat eigenschapsbesef gaat verlaten, dan moet je om je te manifesteren een vorm hebben. En die vorm geeft de mens: het menselijk denken.

Het menselijk denken straalt uit naar o.m. de astrale wereld. Natuurgeesten leven grotendeels mede in die astrale wereld. Ze zijn er ontvankelijk voor. Ze ontvangen dan het beeld. En als u vandaag of morgen ergens in een bos een kaboutermannetje ziet dat beleefd zijn rode mutsje voor u afneemt, dan moet u niet denken aan Roel van Duin, maar doodgewoon aan de herinneringen van uw kinderjaren, die hier vorm en gestalte verschaffen aan een natuurkracht, waarvan u niet precies weet wat hij/zij is. Het is interessant te zien hoe de mens dergelijke vormen mede bepaalt.

Belangrijk voor de mens is daarbij dat de emoties van de natuurgeest in een dergelijke gestalte kunnen worden gelegd, zodat het beeld dat op zichzelf misschien niet dreigend is een bijzonder dreigend karakter krijgt in uw ogen. Dat is dan niet de voorstelling, maar gewoon de gevoelsagressie die uit de vorm naar u toekomt.

Er zijn heel wat mensen, die op die manier worden geplaagd. Per slot van rekening, dat aardmannetjes laarzen maken enz. dat is een beetje verleden tijd; dat zal waarschijnlijk nooit helemaal waar zijn geweest. Maar dat een aardgeest, een watergeest, een vuurgeest of een luchtgeest op een gegeven ogenblik contact met u heeft of met u kan zoeken, dat is zeker niet dwaas. Als je als mens daarmee te maken hebt - ook in deze moderne tijd - dan kun je natuurlijk wegvluchten in een Frederik van Eeden-achtige sprookjeswereld, waarin symbolen worden samengevoegd tot aan de dood van de grote Pan toe. Maar als je reëel bent, dan zeg je; Kijk eens, de vorm is niet bepalend. Die vorm kan uit mij voortkomen of uit anderen zijn voortgekomen. Dat is nooit de werkelijke weergave van de entiteit.

Alle verschijnselen, welke die entiteit tot stand brengt, worden gedictieerd door het menselijk denken. De actie bepaling komt vanuit de mens, maar de intentie van de handeling komt van de natuurgeest. Als u het zo heeft bekeken, dan wordt het al wat begrijpelijker waarom het belangrijk is een beetje inzicht te hebben in vormen van magie, die entiteiten willen oproepen.

Het lijkt zo onzinnig dat iemand om een geest op te roepen een diagram tekent en daarin dan stukjes plaatst van leisteen, bazalt, marmer, magneetsteen, een stukje ijzer, een stukje koper, een stukje goud plus nog wat reukwerken, Maar als u even nadenkt over hetgeen we de vorige keer hebben besproken, dan zal het u duidelijk worden dat we op die manier condities scheppen, waardoor een manifestatie mogelijk wordt. Er kan een verschijnsel, optreden dank zij de hulpmiddelen, die wij gebruiken.

Dan krijg je weer de vraag; Is de verschijning die dan optreedt in de eerste plaats gebonden aan een pentagram? Neen, dat is ze niet. Het is in de magie altijd zo'n idee: Als je een beschermende cirkel trekt, kan de demon daar niet overheen komen. Die demon kan er overkomen, indien u vergeet dat die cirkel voor hem een grens is. Hij wordt in zijn vorm en voor een groot gedeelte van zijn daden mede door u bepaald. Dat geldt zelfs ook, als u bepaalde geesten uit het duister bezweert; want ook dezen zijn voor de vorm die zij

aannemen, voor de wijze waarop zij zich manifesteren, voor hun houding, hun daden, zelfs hun taal voor een groot gedeelte afhankelijk van uw denken en uw besef. En om daaraan meteen iets praktisch toe te voegen.

Als u het gevoel heeft dat u door een geest wordt belaagd of vervolgd, ga dan scheidt u daarmee condities waardoor een dergelijke belaging of vervolging steeds meer werkelijkheid kan worden. De illusie, die u koestert t.a.v. een bepaald geestelijk verschijnsel, kan zich - mits de juiste condities in de omgeving aanwezig zijn - omzetten in werkelijkheid. Een werkelijkheid, die als ze eenmaal is geschapen, u zodanig beïnvloedt en tot een zodanige aanvaarding brengt, dat het praktisch onmogelijk is om die vorm zonder meer te reverteren, dus terug te brengen tot het Niet waaruit ze is voortgekomen.

Misschien heeft u wel eens gehoord van de oefeningen, die Alexandra David Neel heeft gedaan en die men aan bepaalde Lama's toeschrijft. Het is het opbouwen van wat men noemt; een "schijngehalte". Je bouwt een illusie op. Je geeft die illusie zoveel inhoud, dat ze zich op den duur kan bewegen, ook zichtbaar voor anderen; in de wereld van de mensen, daarbij bepaalde opdrachten kan uitvoeren en wat meer is, zich ook zelfstandig schijnt te maken. Alexandra David Neel heeft in haar beschrijving o.m. gezegd, dat zij zich iemand had voorgesteld als een Lama. Deze Lama verscheen tijdens een trektocht, die zij maakte met een yak--karavaan, en voegde zich tussen de anderen als een gewoon mens. Op een gegeven ogenblik bleek echter, dat deze geest ook eigen initiatieven ging nemen. Toen heeft zij heel veel merk eraan besteed om hem weer terug te brengen tot waar hij was begonnen, nl. het niets.

Hoe zit dat in elkaar? Wel. heel eenvoudig. Zolang deze dame bewust aan het creëren was, beheerste zij en bepaalde zij ook - de vorm.

Maar zodra de vorm voor jou een realiteit wordt, zie je het als iets wat niet meer onder je invloed staat. Het is een feit. En een feit betekent, dat er veranderingen kunnen plaatsvinden. Veranderingen, die niet bewust door jou beheerst worden of gewild zijn. Je begint misschien meteen Prins Charming en je eindigt met een soort Landru. Niet omdat je dat; wilt, maar omdat je je niet meer bewust bent van het feit, dat je die vorm voortdurend moet corrigeren, je meent, dat ze is opgebouwd. Je meent, dat je de acties van die entiteit, beheerst, als je zo nu en dan een bevel geeft, en niet voortdurend geconcentreerd bent op de acties, die je zal voorvoelen. Maar als je je niet bewust helemaal daarop concentreert, dan gaat je onderbewustzijn overnemen. En dan gaan je angstjes, je begeertjes, kortom al die skeletten, die ergens binnen de benen kast tussen de hersenen verborgen zijn, naar buiten komen. Die gaan dan een rol spelen, ze geven mede gestalte aan een dergelijke vorm. De schijngehalte kan, als het niet al te intens wordt gedaan, wel degelijk worden gebruikt. U kunt zich dus ook een illusoire figuur scheppen en daarmee inderdaad veel bereiken.

Als u werkt met genezing op afstand en het is u moeilijk u voor te stellen hoe dat precies moet gaan, dan stelt u zich een dokter voor. Als u die dokter eenmaal zover heeft, dat u eigenlijk denkt aan dokter die en die en zo'n beetje zijn. gestalte voor ogen heeft, dan moet u niet verder gaan, maar gewoon zeggen "Dokter, gaat u daar en daar naartoe en geneest u." En dan gaat dokter en geneest; en hij doet het waarschijnlijk beter dan u. Niet omdat dokter een werkelijke genezer is, maar omdat hij het totaal van uw vermogens tot uiting brengt en de begrenzingen, die u aan uzelf - onderbewust of bewust - nog toekent, niet beseft, want hij staat buiten u. Voor hem gelden de beperkingen dus niet, die u voor uzelf heeft erkend.

Die dingen zijn in de moderne tijd vaak zelfs onbewust geschapen. In de moderne reclamewereld vinden we ook een neiging om dergelijke figuren op te roepen. Zo wordt de mythe-figuur van een klein jongetje op den duur een zodanige realiteit, dat dit jongetje wel eens werkelijk zou kunnen ontstaan. Ja, dat valt niet op, want dat kindje vervluchtigt wel, als het verpakte brood "waarvan je alleen de verpakking weggooit" niet aanwezig is, want dan gaat het jongetje weg om bij Wimpie te wonen.

Ik ga dus een type creëren, Dan ontstaat hierdoor een zodanig gedachtenbeeld, dat op een plaats waar de gunstige condities aanwezig zijn een manifestatie bijna onvermijdelijk wordt.

Die manifestaties kunnen dan meer of minder intens zijn.

Een van de veel voorkomende verschijnselen op dit gebied is het onzichtbare vriendje dat kinderen hebben. U heeft dat misschien wel eens meegemaakt. Ze speelden in de tuin met een jongetje of meisje of zelfs met het een of ander sprookjeswezen, dat niemand ooit heeft gezien en dat toch een zekere realiteit vormde. Maar het gekke was nu, dat het jongetje, het meisje of het fantasiefiguurtje een grote invloed had niet alleen op het gevoelsleven van die kinderen, maar gelijktijdig ook op hun daden en zelfs op de wijze waarop zij kennis vergaarden. Zelfs hier in Nederland zijn er een paar gevallen bekend geweest van kinderen, die een dergelijke figuur hadden en die onder invloed daarvan een buitengewone knobbel voor wiskunde of talen ontwikkelden. Later toen ze het vriendje kwijt waren, zakten ze terug tot een zeer normaal of misschien zelfs beneden het normale peil van kennis en bekwaamheid op dat terrein.

U kunt zeggen: Dit zijn allemaal illusies. Maar ik geloof, dat we iets verder moeten gaan dan dit. Het zijn manifestaties. Waarvan? Ach, daar kunnen we over twisten. Het zijn wezens, die zich kenbaar maken. Wat voor wezens, dat weten we niet. Die wezens kunnen een zodanige affiniteit vertonen voor een bepaalde persoon, dat er een wisselwerking ontstaat tussen die persoon en zo'n wezen; en dan blijkt de manifestatie in staat te zijn om aan te vullen.

Ik heb helaas geen voorbeelden, die in Nederland zijn geregistreerd. In Duitsland is een dergelijk geval wel opgetekend. Er is een jongmens geweest, dat tot op 17-jarige leeftijd zelfs nog dat vriendje had, al hield hij hem de laatste jaren natuurlijk zeer geheim. Hij had een praktisch foutloos examen afgelegd; een tamelijk moeilijk gymnasiaal examen. Men wist, dat hij de antwoorden op bepaalde vragen niet kon weten. Toen heeft men een gemeenheidje uitgehaald om te zien of hij nu werkelijk zo geniaal was. Men heeft hem twee vragen voorgelegd, waarop ook de leraren niet zonder meer het antwoord wisten; zeer ingewikkelde problemen dus. De jongeman loste deze problemen spelenderwijs op. Dat wil zeggen: hij begon eenvoudig de formules neer te schrijven en bleef doorschrijven, totdat hij ze had ontwikkeld tot het juiste antwoord. Men heeft het gecontroleerd; en nog eens gecontroleerd. Er was geen mogelijkheid, dat hij de vraagstukken die hem zouden worden voorgelegd kende. Er was geen mogelijkheid, dat hij op enigerlei wijze zou zijn geholpen en toch had hij een prestatie geleverd, die ver boven zijn werkelijk vermogen en kennis uitging. Dat geval is ook wel geciteerd als verklaring voor spiritistische invloeden; dus het optreden van een helpende geest. Maar wat verklaart de jongeman zelf na heel veel vijven en zessen?

"Nu ja, ik zal het u maar zeggen. Ik heb Konrad; een vriendje, dat niemand ziet en hij is knap. Als ik voor een examen zit, dan zegt hij mij wat ik moet opschrijven." Later is het een heel gewone jongeman geworden.

Niemand heeft er ooit iets van gemerkt.

Hier was dus een figuur die kennelijk de antwoorden verschafte, de jongeman krachtens zijn eigen kennis en capaciteiten onmogelijk had kunnen weten. Was dat een geest? Ach, ik neem aan, dat dat een geest geweest kan zijn. Het was echter een entiteit. En een dergelijke beïnvloeding kunnen we toch wel de manifestatie van een onbekende kracht noemen. Opvallend is, dat dit zich heeft afgespeeld in de buurt van Luneburg. En Luneburg en de Luineburger heide zijn, zoals u misschien weet, altijd centra geweest van heksengeloof, van spookverschijningen e.d. Ik neem aan dat juist de woonomstandigheden van het jonge mens, daarnaast de ligging van de school en de stad zelf bepalend zijn geweest voor de mogelijkheid dat een dergelijke invloed zich kenbaar maakte.

Daarmee heb ik een belangrijk punt gesteld, namelijk: dat geestelijke manifestaties en andere manifestaties van niet-menselijk-natuurlijke aard gebonden plegen te zijn aan materiële condities. Dat is voor iemand, die zich wil bezighouden met de magie heel erg belangrijk. Het is nog belangrijker voor iemand, die wil begrijpen wat er eigenlijk aan de hand is, als mensen eens onverklaarbare dingen gaan doen. Of als u plotseling hoort van zeer ongeloofwaardige ontwikkelingen in een ander land bij regeerders e.d. Dan moet u zich afvragen: Wat is er aanwezig? Van welke plaats uit gebeurt dit? Waar komt de man vandaan? Wat is zijn normaal

verblijf? Het zou wel eens kunnen blijken, dat het optreden van bepaalde politieke figuren in niet onbelangrijke mate (al zullen ze dat tegenover de buitenwacht natuurlijk nooit verklaren wordt beïnvloed door soortgelijke manifestaties van persoonlijkheden, persoonlijke openbaringen e.d.

Er is nog een tweede punt dat hier interessant is: de invloed van de massa.

Er zijn verscheidene verschijningen geweest o.a. van de H. Maagd. Enkele daarvan zijn geaccepteerd. Denkt u maar aan Lourdes. Er zijn nog een paar van die plaatsen. Andere zijn terzijde gelegd als zijnde hysterie, zoals een aantal verschijningen, die in Italië zouden zijn gezien in de jaren 1923 tot 1949. In al deze gevallen horen we van vreemde verschijnselen, die niet normaal verklaarbaar zijn. Toch is zeker, dat het grootste gedeelte van deze waargenomen manifestaties eigenlijk een soort zelfbedrog waren, zelfs een soort zwendel. In één geval is het een spelletje geweest van kinderen, die dat deden om zich een ogenblik belangrijk te maken en door de ouderen toen zo ernstig werden genomen, dat zij zich eenvoudig niet-meer durfden terugtrekken. Maar er gebeuren wonderen: Dat wil zeggen: er zijn vreemde manifestaties van een onbekende kracht, die genezing teweeg brengt, die soms mensen een enorme schok geeft, zonder dat je kunt zeggen hoe. Ga weer na; waar vindt het plaats?

De verschijningen in Italië blijken plaats te hebben gevonden hoofd in een moerasvlakte iets ten noorden van Rome. Moeras. Moeras hebben we ook gevonden als een verklaring voor bepaalde spookbeelden in Engeland. Als een massa daar komt en een H. Maagd wil zien en verwacht dat er iets gaat gebeuren, dan is er een sterk vormgevende werking van de menselijke gedachte aanwezig. Indien wij nu aannemen, dat de emanatie van bepaalde bodemgassen en de aanwezigheid van zekere stoffen inderdaad een rol kunnen spelen, dan is het niet onwaarschijnlijk dat de mensen zelf daar een wondergestalte hebben geschapen. Alleen, blijft een dergelijke gestalte, als ze wordt, vereerd dan ook onbezield? Blijft ze alleen maar een gedachtenprojectie zonder meer? Hier stoten we op een heel eigenaardig iets.

Wij weten, dat het merendeel van de gedachtenschillen, die in de astrale wereld door de mens worden opgebouwd, onbezield plegen te blijven. Op het ogenblik echter, dat er een manifestatie op aarde op een zodanige wijze geschiedt, dat de figuur waarneembaar is of in actie onkenbaar, ontstaat er een sterke wisselwerking tussen uw wereld en de gestalte. Het is dan bijzonder attractief voor allerlei entiteiten, die om welke reden dan ook een binding met de wereld verlangen. We zien dan ook dat dergelijke wonderen oorspronkelijk ontstaan zijn door bijzondere omstandigheden, maar dat ze later worden gecontinueerd door krachten uit de geest. Hierbij komen invloeden voor van natuurgeesten. Maar dan herhaalt zich steeds weer één en dezelfde verschijning; hit blijft bij één en hetzelfde wondertje, bij wijze van spreken.

Krijgen we te maken met een complex geheel van allerlei gezinnen en andere manifestaties, dan moeten we werkelijk aannemen dat er een denkende kracht bezielend is opgetreden en dat deze kracht op een ander niveau staat dan de gewone natuurgeest. Wij denken hier in de richting van geesten van overgegangene mensen, geestelijke krachten van een bepaalde rangorde, die in licht of in duister inderdaad wat betekenen en die op deze manier hun eigen taak a.h.w. op aarde proberen voort te zetten.

Er zijn naast al de genoemde feiten natuurlijk ook nog de z.g. vertekeningen. Een vertekening is het optreden van een ongewoon verschijnsel, waarbij normale vormen kenbaar en constateerbaar tijdelijk hun gedrag dan wel hun vorm wijzigen. Voorbeelden daarvan zijn er te over.

Er is in de buurt van Johannesburg een kerkhof. Daar staat een grafzerk. Daar moet je op een bepaalde dag en bij een bepaalde maanstand naar toe gaan. Je moet er ook nog een rookoffertje brengen. En als je dan kijkt, zie je de datum van je dood op die zerk (die inderdaad blanco is) verschijnen.

Een ander voorbeeld van dergelijke wijzigingen: Op Sicilië is een bron. Als iemand eerlijk is en

in deze bron treedt, dan rijst het water. Is hij oneerlijk, dan zal het water na ongeveer 5 à 6 minuten zakken. De verklaring voor het verschijnsel is natuurlijk gauw gevonden. Er is hier sprake van een artesische waterstuwung, die niet geheel gelijkmatig schijnt te zijn o.m. door vulkanische invloeden. Maar het is wel vreemd, dat in 9 van de 10 gevallen dat water, gelijk heeft, ook volgens menselijke normen. Hoe komt dat?

Dan hebben we nog de wandelende stenen van Arizona. Daar wordt niet teveel over verteld.. Er is daar een stuk woestijn waar de stenen, zoals men zegt, "wandelen". Ze verplaatsen zich, zonder dat je precies ziet hoe. En dat schijnt ook weer in het bijzonder te gebeuren, indien mensen met een bepaalde geestelijke inhoud daar aanwezig zijn. Dat is dan meestal geen positieve, dat kart ik u erbij vertellen.

Dergelijke verschijnselen hebben in de eerste plaats natuurlijk te maken met de menselijke geest. De man, die op de grafzerk zijn overlijdensdatum leest, zal zeer waarschijnlijk de juiste datum lezen; dat stel ik voorop. Dat is geen bedrog. Maar de man brengt zichzelf in een soort autohypnose tot aanvaarding van waarden, die niet reëel bestaan. Hij aanvaardt eenvoudig een wereld en een aantal verschijnselen, die menselijk gezien onredelijk, onbestaanbaar en onnatuurlijk zijn. Hij doet dit bovendien onder omstandigheden, die zeer bevorderlijk zijn voor het ontstaan van emoties; en hij doet dit op een plaats waar door allerhande eigenaardige verschijnselen aanwezig zijn O.m. ijzer in verschillende vormen van oxydatie, stenen van verschillende soort en geardheid en vochtige grond. Dat alles tezamen zou wel eens aansprakelijk kunnen zijn voor het verschijnen van waarneembare opschriften, die door meer mensen gelijktijdig gelezen kunnen worden en die allen hetzelfde lezen.

De wandelende stenen zijn die werkelijk zich verplaatsende stenen? Het ziet ernaar uit van wel. Er zijn zelfs verplaatsingssporen gevonden. Een ploeg van Walt Disney heeft dat verschijnsel nagegaan, toen men een film wilde maken over de woestijn. Ze hebben geconstateerd dat die stenen zich verplaatsen. Bepaalde gedeelten van hun opnamen hebben ze echter niet in de film mogen invoegen, omdat daarin vreemde bleke plekken voorkwamen. Die plekken zijn natuurlijk geweten aan reflexen van de zon, waarmee men geen rekening had gehouden, fouten in de film e.d. Maar het is wel vreemd, dat die plekken steeds voorkwamen bij een steen, die zich kort daarop ging verplaatsen. Wat zou hiervan de oorzaak zijn?

Wel, in de eerste plaats; de stenen verplaatsen zich, indien een mens negatief is ingesteld. Negatief betekent: een zekere angstigheid, een zekere haat tegen de wereld, een afwijzing.

In de tweede plaats; een dergelijke spindel van kracht (een spoelvormpje a.h.w. van kracht, want als we aannemen dat het werkelijk een verschijnsel is en geen fout, dan moeten wij het zo noemen jou wijzen op het bestaan van een bijzonder veld. Dat kan een magnetisch veld, het kan iets zijn dat met zwaartekracht heeft te maken, Ik geloof niet, dat het een waarneembare elektrische lading heeft, dan zou men dat wel hebben geconstateerd. Waar komt het vandaan?

Als we blijven staan bij de natuurlijke verklaring, komen we er niet. Zodra we zeggen: hier is een mogelijkheid dat een astrale kracht zich verdicht en die verdichting vindt plaats onder die en die condities van menselijk denken, wordt het anders: Dan hebben we te maken met een natuurgeest, die zijn ongenoegen over een storing door een verplaatsing van materie kenbaar maakt. En dan zouden dergelijke vreemde plekken in werkelijkheid natuurgeesten moeten zijn geweest. Vermoedelijk jonge lucht- of vuurgeesten.

Kijk, als je al die dingen zo probeert te ontleden, ontstaat er een beeld van een wereld, waarin veel meer mogelijkheden zijn dan normaal. En ik zie niet in, waarom een mens van die mogelijkheden geen gebruik zou maken. Wat zou u nodig hebben om gebruik te maken van dergelijke mogelijkheden?

Ten eerste: U moet een instelling vinden, die ze uit. Instelling is echter niet alleen maar een denkbeeld. Het betekent, dat het beeld dat u ontwerpt, uw emotionele toestand, uw wereldverwerping of -aanvaarding en bepaalde onderbewuste factoren, die u niet helemaal

kunt beheersen maar misschien toch kunt aanvoelen, in uw wezen volledig harmonisch zijn. Instelling is een harmonie van alle actieve werkingen van de persoonlijkheid.

Ten tweede hebben we nodig; Het juiste milieu voor de manifestatie. Een milieu kunt u moeilijk kiezen. U kunt niet zeggen: We gaan ergens zoeken naar een oude knotwilg op een kruispunt van drie wegen, waar bovendien nog een gehangene is en een oud verroest zwaard begraven ligt, zoals men dat vroeger heeft gedaan. (Dit is een Thessalisch recept uit de oude magie. Maar u kunt wel zeggen: Wat heb ik nodig?

Als ik werk met leven, dan zal ik vaak worden gesteund door levende kracht. Ik zal dus gebruikmaken van levende planten (geen bloemen; daar heeft u niets aan. Bloeiende, levende planten kunnen door geur, hun omzetting van gassen een grote rol spelen. Dan heb je nodige frisse lucht. Dat is natuurlijk nog veel moeilijker in uw tijd. In ieder geval geen bedompt sfeertje. Daar heeft u alleen maar wat aan, indien u werkt met z.g. duistere krachten.

U zult er verder bij nodig hebben een afbeelding (dat kan een steen zijn, een tekening of het een of ander symbool, die voor u betekenis heeft in de richting, waarin u streeft. Laten we zeggen dat u een kruis neemt. Dan moet het wel een kwestie zijn van naastenliefde, van opoffering. Als u dat kruis neemt om een hoofdprijs in de toto te winnen, dan garandeer ik u dat het niet helpt. Verder is het van belang dat deze voorwerpen niet te ver van elkaar staan. Ik geef nu hier een werkvoorbeeldje van wat u zou kunnen doen. Ik heb hier een struikje bloeiende brem in een pot. Dat zet ik hier. Ik heb een gewone briefopener, maar met een stalen lemmer. Ik heb verder een stuk steen; gewoon onyx, onbewerkt, een beetje gepolijst. Dat heb ik hier staan. Ik leg daar tussenin een symbool, waarop ik mij ga concentreren. Laten we zeggen, dat ik genezing tot stand wil brengen. Ik gebruik dan een eenvoudig christelijk kruis met daarin aangebracht vier stralen, radiatie. Ik concentreer mij daarop en zeg tegen mijzelf wat noodzakelijk is. Ik moet er met mijn gehele persoonlijkheid achter staan. Indien ik dat intens genoeg doe, dan zien wij (en dat is ook een visueel verschijnseltje, het is natuurlijk een optische fout) op een gegeven ogenblik a.h.w. het kruis liggen in een driehoek, terwijl de stralen, de hoeken schijnen te willen benaderen. Op het ogenblik dat ik dat zie, ben ik zozeer, daarop geconcentreerd, dat het kruis iets naar mij toe schijnt te komen; en dat brengt een emotie teweeg. Die emotie is bruikbaar om genezing tot stand te brengen.

U zegt misschien Dit is een bezwering. Neen, het is helemaal geen bezwering. Het is gewoon gebruikmaken van verschillende omstandigheden. Want wat is er in feite aan de hand?

De steen heeft een eigen invloed, een eigenvibratie, een eigen grondgetal. De plant scheidt bepaalde stoffen af, waaronder geurstoffen. Ik heb nu brem genomen. U kunt er ook een roos voor nemen of wat anders. Alleen zou ik er geen cineraria of zelfs maar een begonia voor gebruiken. Dat merkt u zelf wel, want dan krijgt u vaak eigenaardige reacties, b.v. het rood worden van de huid. Dat heeft niets te maken met de plant. Het heeft gewoon te maken met de reactie, de invloed.

Ik heb hier metaal, Ik heb daarvoor staal genomen, d.i. ijzer met koolstof verbonden. Daardoor ontstaat er een krachtveld. Dat krachtveld maakt het vormen van de astrale macht mogelijk. Die astrale macht wordt gevormd in overeenstemming met het symbool, dat ik heb geplaatst. Wat is het eindresultaat? Dat het symbool, achteloos geworden volgens mijn bijna gevoelsmatige wens (de drang die van mij uitgaat), optreedt als een zich manifesterende kracht op andere punten. Dat kan vlak bij zijn, het kan tienduizend kilometers verder zijn dat maakt geen verschil uit.

Als ik die actie doe, dan moet ik mij niet blijven concentreren; dat is niet nodig. Maar ik moet wel het driehoekje met het daarin liggende symbool een uurtje rust gunnen, anders zou ik misschien een veld en daarmee een contact verbreken, terwijl de werking nog niet volledig is. De ander kan dan het gevoel hebben dat hij plotseling iets ziet. Soms in de ooghoeken, dat komt heel vaak voor. Soms ook zegt hij "Nou dacht ik toch even dat ik daar een kruis, aan de muur zag," Of: "Hé, het is net alsof de zon schijnt, Ik had zo'n warm gevoel even op mijn

huid." Dat is dan de manifestatie van hetgeen ik op die manier heb gezonden.

Dit is een eenvoudig grondrecept. U kunt er zelf eens mee werken. U heeft nu niet speciaal onyx nodig, Als u vuursteen gebruikt, dan kunt u beter gewoon ijzer gebruiken dan staal. Als u hout gebruikt, dan neemt u koper. Als u het zelf eens probeert, zult u zien dat u er eigenaardige dingen mee kunt doen.

Als die dingen bestaan, dan moet u ook begrijpen dat ze overal op de wereld actief zijn. En als u een patient op deze manier kunt beïnvloeden (ik heb dat nu maar als voorbeeld genomen), dan is het toch wel heel logisch dat u het denken van een ander mens kunt beïnvloeden. Dan wordt het misschien ook iets begrijpelijker, waarom heersers in bepaalde systemen zich omringen met symbolen. en er vaak op staan dat die uit bepaalde metalen zijn vervaardigd. Zij volstaan dus niet alleen maar met een afbeelding. Neen, die moet in zijde geweven zijn of in marmer gehouwen enz. Want of ze y het nu weten of niet, op die manier scheppen zij een voor hen voelbaar krachtveld. En door dit krachtveld zijn ze in staat zekere dingen tot stand te brengen. Maar eigenlijk kan iedereen het. De moeilijkheid is, dat de meeste mensen het niet beseffen:

Verder is het dan ook duidelijk dat iemand, dip met een goede intentie met deze kracht werkt, daarmee niet alleen maar zijn eigen denkbeelden van goed verwezenlijkt. Want als ik streef naar wat ik "goed" neem, dan kom ik in contact of in harmonie met een grotere groepering van geesten, b.v. met de Witte Broederschap. En als de Witte Broederschap zegt: "Crisis is hier de beste oplossing van de problemen; daaruit wordt het merklijk goede geboren", dan kunt u zeggen. Ik hoop maar, dat de gulden stabiel blijft. Maar met uw streven doet u niets anders dan nog eens extra een uitlaat verschaffen aan de Witte Broederschap met haar schreven, omdat uw erkenning nipt volledig is (althans niet zo volledig is. als die van de Broederschap), maar er wel een harmonie in bestreving bestaat.

Zo zijn er heel veel krachten die die het menselijk leren kunnen beïnvloeden. In een van de volgende lessen zouden we daarop eens moeten ingaan.

Wij kennen o.a. de Heer van Licht, de Heer van Wijsheid enz. (Heren betekent in dit geval heersers,) U zult begrijpen dat een wereld, waarin deze manifestaties mogelijk zijn zelfs door mensen, door kleine natuurgeesten, er ook manifestaties van deze hogere krachten mogelijk zullen zijn. En dat deze zeer zeker bevorderd zullen worden door de aanwezigheid van de juiste stoffelijke condities, zodat de kracht a.h.w. vorm en gestalte kan krijgen. Als wij dat een volgende keer met u behandelen, dan hoop ik dat u ondertussen toch nog even zult hebben nagedacht over hetgeen door ons is gezegd t.a.v. atoomgewicht, bepaalde afwijkingen in het aardmagnetisch veld, de electriciteit enz. enz. Want al die dingen samen helpen u dan misschien toch om een inzicht te krijgen in de manifestaties en van de redenen waarom deze op bepaalde plaatsen in het bijzonder geschieden.

Men zou kunnen zeggen: De overstroming in Zeeland kan een reactie zijn, geweest op het menselijk denken. Dat is overigens ook wel het geval geweest. Maar dit denken bestond ook elders. Waarom was dan het optreden van die invloed zo sterk in Zeeland? Het antwoord is: Omdat stoffelijk daar de beste condities aanwezig waren om de manifestatie zo sterk mogelijk te maken. En dan krijgt u misschien ook een beetje inzicht in de onverklaarbaarheden die ook in dit jaar de wereldgeschiedenis geer zullen kenmerken.

Hiermede wil ik echter voor heden besluiten.

ORAKELS

In de oude tijd waren er vele beroemde, beruchte en bekende orakels. Sommige ervan waren volkomen reëel, andere waren gebaseerd op een zeer handig inlichtingsstelsel waardoor

men allerhande kreupelijmen kon produceren, die op elke manier konden worden uitgelegd en toch met de feiten strookten. Maar de werkelijke orakels van die tijd waren eigenlijk mensen, die in een zekere toestand van roes of trance verkeerden. We kennen daarvan een beleend voorbeeld de Pythia, die boven een rotsspleet placht te zitten, waaruit zwaveldamp naar boven kwam. In de verdoving, die daardoor werd veroorzaakt, sprak ze allerhande vreemde dingen en die werden uitgelegd.

Een ander mooi voorbeeld uit een meer moderne tijd is het zelfs nu nog in gebruik zijnde tibetaanse orakel-systeem. Daar wordt iemand boven een dampende pot met kruiden gezet en onder allerlei bezwerende gezangen en zelfs begeleid door dansen en rinkelbom-geratel in een toestand van onwerkelijkheid gebracht, waarin hij dan tijdelijk de persona aanneemt van d een of andere grote demon of godheid en dan begint te vertellen wat er zal gebeuren en hoe dat verder zal verlopen, Opvallend is, dat in deze gevallen een betrekkelijk betrouwbare benadering van de toekomst ontstaat. Ik zeg betrekkelijk, want van alle orakels weten wij dat ze fouten hebben gemaakt. We weten ook van alle orakels, dat ze naast zeer opzienbarende onthullingen vaak de werkelijke gebeurtenis eigenlijk voorbijgingen en zich hebben beziggehouden met trivialiteiten. Het is dus voor ons interessant om ons af te vragen: Hoe werkten deze orakels? Wat is eigenlijk de grondslag waarop men komt tot dergelijke prestaties? In deze tijd zijn er zoveel van die orakels. (U heeft er zelfs één zitten op de Nederlandse Bank), die alles weten te vertellen omtrent toekomstige ontwikkelingen en het meestal wel mis hebben, tenzij het die delen betreft, die ze zelf beheersen Een orakel was in de eerste plaats iemand, die niet op de hoogte was van de feiten, waarover hij moest profeteren. Een profeet, die in staat was redelijk een onderwerp te benaderen, was niet in staat een goede profetie te geven. En dat wijst erop, dat dus het onbevooroordeeld zijn een veel grotere invloed heeft op de waarheidsgetrouwheid en de juistheid van het zien dan alle technische kennis bij elkaar. Daarnaast blijkt, dat de meeste van deze mensen werken in een omgeving, die sterk suggestief is. Anders gezegd; Suggestie schijnt een grote rol te spelen bij het bereiken van de noodzakelijke toestanden. Tenslotte blijkt, dat deze mensen gebruikmaken van bepaalde lichte drugs om deze toestand gemakkelijker te bereiken. Maar die drugs zijn niet noodzakelijk. Als u in deze tijd zou willen profeteren en als orakel overal de juiste uitspraken zou willen doen, dan zou ik daarvoor een paar eenvoudige regels willen geven, waarmee u misschien heel wat kunt bereiken.

1. Denk niet van tevoren na over het onderwerp, dat later bij uw orakeltaal betrekken zal zijn. Ga eenvoudig uit van de gegevens, zoals ze u op dat ogenblik bereiken en van de inzichten, die u op dat moment heeft. Probeer ze niet te beredeneren.
2. Tracht nooit als orakel te fungeren in een u volledig bekend milieu. U wordt teveel door de verwachtingen en inzichten van anderen beïnvloed. Ga altijd in een milieu, waarin u vreemd bent.
3. Indien u op de juiste wijze wilt zien en voorspellen, dan moogt u zich niet richten op een persoon. Tracht u alleen te richten op een toekomstige daad. Hierdoor bereikt u dat u niet het verloop van de gebeurtenissen probeert te overzien en aan te passen en dat u niet het lot van een persoon probeert te definiëren, maar alleen de algemene gegevens vergaart, die in u en ook in de aarde, in de atmosfeer, kortom, overal rond u aanwezig zijn en deze samenvoegt tot een beeld, dat op de persoon van toepassing is.

Het lijkt misschien vreemd, dat iemand over dingen, waarvan hij niets af weet beter zal kunnen profeteren dan over dingen, waarvan hij wel wat af weet. Laat mij een klein voorbeeld geven: Als je een zaak hebt, waarin grote problemen zijn gerezen; dan zijn de deskundigen van die zaak vaak niet in staat om een uitweg te vinden. Er komt een outsider, iemand die eigenlijk van het vak en van de producten heel weinig af weet. Hij hoort de partijen aan en geeft zonder meer een hanteerbare oplossing aan. Hoe komt dat? Hij is niet doodgekeken op de ontwikkeling der gebeurtenissen. Wij zien heel vaak dat vakmensen met problemen bezig zijn en iemand, die van het vak weinig weet, reageert met een enkele vraag of een enkel gezegde op hun geleerde en zeer verwarde en ingewikkelde betogen. Daardoor vinden ze

opeens een nieuwe benaderingsmethode. Alweer, er is geen kennis. Daardoor is er ook niet een zekere dogmatiek van denken. Het resultaat is weer, dat men vlotter, spontaner maar vooral ook objectiever kan reageren.

Dan is het ook duidelijk dat u nooit moet profeteren, indien u ergens emotioneel mee verbonden bent. U kunt wel proberen uw eigen lot te voorzien, maar in de meeste gevallen zult u indien u gegevens uit de toekomst vist - die toch proberen zo te plooiën, dat het voor u gezellig en aangenaam is. De grootste bandiet is neg volkomen bereid zijn daden te overzien en te zeggen dat hij eigenlijk zo slecht nog niet is. Die dingen moet je dus vergeten. Frisse benadering is erg belangrijk.

De mens denkt. Maar als hij denkt, doet hij dat volgens regels. Hij heeft leren denken. En leren denken wil ooit zeggen: leren begrenzen. De werkelijkheid bevat onbegrensde mogelijkheden. Indien wij met een begrenzende beredenering daarin nog een mogelijkheid in de toekomst willen vinden, zullen wij nooit de feiten zien; we zullen aan de werkelijk belangrijke gebeurtenissen altijd voorbijgaan.

De situatie man de oude orakels was een wat wonderlijke. In de eerste plaat werden ze vereerd. In de oudheid kon je een koning neerslaan en niemand zou je wat doen. Maar als je een orakel, dat nog in functie was, probeerde ook maar iets in de weg te leggen dan was je er onmiddellijk geweest; dan kwamen hele volksstammen in opstand. Waarom? Omdat zo iemand een centraal punt vormde. Hij was de verbinding tussen mens en goden, tussen mens en toekomst.

In deze tijd geloof je niet meer in goden en de toekomst is meest al reeds door planning misvormd, voordat zij is aangebroken. Maar er is iets wat je toch ook in deze tijd hebt: het respect voor iemand, die het altijd weer precies weet. Iemand, die altijd de juiste maatregelen kan treffen, die de juiste aanwijzingen geeft, dwingt een zeker respect af. Hij krijgt een bijzondere plaats : En het feit, dat hij zich daarvan bewust is, betekent tevens dat het zelfvertrouwen sterk toeneemt, terwijl hij gelijktijdig van anderen een aanvaarding steeds meer gaat verwachten. Dit geeft een houding van superioriteit. Een orakel was vroeger belangrijk, omdat de spreuk van groot gewicht werd geacht; en daardoor was een beïnvloeding vanuit het orakel ook heel eenvoudig mogelijk. Tegenwoordig is het precies hetzelfde. Een orakel dat wordt geaccepteerd zal de mensen in hun daden, in hun verwachtingen beïnvloeden en daarmee vaak helpen om bepaalde gebeurtenissen of fouten een enigszins andere vorm te geven.

Indien u in deze tijd zelf wilt orakelen, dan moet u eerst leren verschil te maken tussen de dingen waarvoor u orakelt. Als het gaat om wetenschap, dan moet u altijd onthouden: de grondfeiten kan de ander mij geven; de samenhangen kan ik alleen weergeven zoals ik ze ervaar, ongeacht de gerijmdheid of ongerijmdheid van hetgeen daardoor naar voren komt.

Heeft u te maken met situaties, waarbij massa's of zaken zijn betrokken, onthoudt u dan: Het gaat u niet om de zaak, het gaat om de relatie van de zaak met de rest. U moet niet proberen het verloop van een concern weer te geven. Als ik bij wijze van spreken over Philips moet profeteren, dan ga ik niet denken aan Philips' productiegetallen; die zijn niet belangrijk. Belangrijk is de wijze, waarop Philips in de wereld staat; en dat is bepalend voor de verdere ontwikkeling van dit concern. Overigens een ontwikkeling, dat kan ik erbij zeggen, die niet zo heel erg gunstig is op het ogenblik.

Indien u te maken heeft met personen, dan moet u zich ook weer realiseren: een persoon is in zijn belevingen eigenlijk het product van de dingen die hij ontmoet. Het is niet zo belangrijk hoe iemand is, het is belangrijk in wat voor een omgeving hij zich op bepaalde momenten zal bevinden. Als we dat weten, dan kunnen we de reactie later daaraan toevoegen. Het is een soort blindheid voor het onderwerp en een openstaan voor de wereld, waardoor je veel gemakkelijker werkt. Wil je dus de toekomst op die manier verkennen, dan is het niet belangrijk om te dateren. Het dateren komt spontaan. Als u zegt, dat iets op 8 mei zal gebeuren, dan weet u nog niet in welk jaar. Als u zegt, dat het in 1971 zal gebeuren, dan weet

u niet, of het op 1 januari of op 31 december zal gebeuren. Probeer dus niet te dateren. Indien u dat doet, maakt u fouten. Indien u echter de datering zonder meer uit uw denken laat voortkomen en ook niet overweegt of dat wel of niet aanvaardbaar is, dan komt u vaak tot een redelijke aanduiding - ook in tijd - van de gebeurtenissen.

De orakels in het verleden waren bovendien ook een beetje handig. Ze hadden heerlijke uitspraken, die op tien manieren honden worden uitgelegd. Nu lijkt het wel, of het heel andere jongens waren. Maar helemaal waar is dat niet.

Als ik iemand in een situatie zie, dan kan ik niet altijd bepalen, op welke manier hij zal reageren. Hij kan volledig positief of negatief zijn of op een wijze die tussen beide in ligt. De visie, die ik zelf heb is over het algemeen noch positief noch negatief; ze is neutraal. De reactie van de mens kan een verandering aanbrengen.

Dan is het ook zeer belangrijk, dat, je nooit een toekomstbeeld als onveranderlijk neerzet, maar dat je het altijd als een mogelijkheid presenteert.

De orakels van de oude tijd waren misschien de goede beroepsamateurs uit die dagen. Er zijn anderen geweest, die verder in de toekomst zijn doorgedrongen, maar van hen hoor je heel weinig. Soms waren het zonderlingen. Ik denk aan de bekende heks, die op de helling van de Vesuvius heeft gewoond. In vele gevallen waren ze ingewijden. Ik denk aan een gewone Griekse zakenman (hij had een handel in potterie), die een uitstekend profeet was. Maar hij was ook een ingewijde. Niet van een bepaalde, secte, maar een geestelijk ingewijde.

Iemand, die een geestelijke inwijding heeft gevonden; kan uit de tijd treden. En hier komt er iets eigenaardigs naar voren; hij kan tijdsverloop even moeilijk bepalen als het gewone orakel. Want het is heel moeilijk te zeggen in hoeveel tijd een reeks gebeurtenissen zich afspeelt. Maar hij kan situaties nemen en die ten aanzien van elkaar vergelijken. En dan kun je zeggen: Dit en dat zal zeker gebeuren en indien dit zo en zo verloopt (je stelt het conditioneel, maar je bent er zeker van dat het zo zal verlopen), zal de tijd, die verloopt tussen heden en dat gebeuren gelijk zijn aan de tijd van dat andere gebeuren verder in de toekomst. En dat kun je weer definitief omschrijven.

Dergelijke werkelijke zieners hebben zich een enkele keer verwaardigd als orakel of profeet op te treden. Ze deden dat meestal, omdat ze daarmee mensen meenden te kunnen helpen. Mensen, die - gewaarschuwd voor mogelijkheden en situaties in de toekomst - in staat zouden zijn hierdoor geestelijke kracht te putten en zo schijnbaar de verwarrende of chaotische toestand voor zichzelf te gebruiken om daaruit bewuster te worden en zo een positiever en bewuster leven te gaan leiden.

Er is natuurlijk een groot verschil tussen een dergelijke profeet en een orakeltje. In deze tijd zijn de profeten vals, de echte profeten zijn schaars. Indien u in deze dagen te maken krijgt met iemand, die profeteert: dit en dat zal gebeuren, dan moet u hem ongeveer gebruiken als een zacht gekookt eitje, nl. met wat zout. Als u iemand tegenkomt, die zegt Ach, over zoveel tijd zal er dit en dat gebeuren, dan moet u er rekening mee houden dat dit en dat bijna onvermijdelijk is en u houdt er rekening mee. Dat is dan iemand, die op een andere manier de tijdslijn heeft leren overzien en die uit het aantal mogelijkheden de juiste feiten naar voren brengt. Stel voor uzelf een dergelijk gebeuren altijd voorwaardelijk. Indien het eerste niet gebeurt, kan het tweede niet zo optreden. Maar als het eerste gebeurt, reken er dan op, dat het tweede ook komt zoals het gesteld is. Op deze manier voor komt u voor uzelf hiel veel mogelijkheden.

Nu ik toch bezig ben over orakels, zou ik ook moeten wijzen op de orakeltaal.

Orakeltaal wordt heel vaak gebruikt voor een aantal nietszeggende, belangrijk klinkende termen of woorden. U vindt die orakeltaal overals in de kerken, in de religieuze gemeenschappen evengoed als daarbuiten. Menig politicus is specialist in het orakelen in orakeltaal.

Orakeltaal was oorspronkelijk iets dat vertaald moest worden. Het was heel goed mogelijk (bij de Pythia kwam het heel veel voor dat de persoon, die in trance ging, geen voor iedereen verstaanbare taal sprak of klanken uitbracht. Er waren dan oudere, wijze priesters, die geleerd hadden om de klanken te interpreteren. Zij vertaalden dan de orakeltaal: Wilt u ooit orakeltaal zelf vertalen (dat zal in deze tijd nog wel eens nodig zijn, dan moet u altijd uitgaan van het volgende;

De woorden zelf zijn niet zo belangrijk als de gevoelswereld en de tendens die ze aangeven. Als iemand u zegt, dat de welvaart er is en dat we die natuurlijk verder kunnen handhaven, ofschoon we rekening moeten houden met, dan bedoelt hij: die welvaart is er in feite niet meer. Door het voorwaardelijk stellen geeft hij aan; die welvaart is er in mijn ogen later niet meer.

Als iemand u zegt, dat u geestelijk ongetwijfeld verder zult komen en vele goede gaven en misschien mediamieke eigenschappen heeft, maar dat u zult moeten leren (en dan volgt er meestal nog het een en ander), dan moet u dat ook interpreteren. Dat betekent u heeft misschien in beginsel de mogelijkheid, maar u zult haar niet gebruiken, want de veranderingen, die er van u worden geëist, zijn dingen die u meestal niet kunt waarmaken. Op deze manier ontkomt u aan heel veel verwarring.

Als er iemand is, die je vertelt: mijn wasmiddel heeft twee witmakers, dan moet je gewoon zeggen: Dat wasmiddel is dus ergens niet in orde. Als het twee witmakers nodig heeft, dan blijkt dat het met één witmaker niet deugt, anders zouden ze er geen tweede bij hebben gedaan. En als ze die tweede erbij hebben gedaan, dan zou dat weer betekenen, dat chemisch gezien dat middel nog wel eens schadelijk zou kunnen zijn. Zo moet u dat proberen te begrijpen.

Geestelijk krijgt u met hetzelfde te maken, ook bij ons. Ook wij gebruiken wel een orakeltaal.. Dan spreken wij over het ingrijpen van de Witte Broederschap, waarbij personen verwijderd zullen worden, indien dit noodzakelijk is etc. etc. En dan moet u opletten: waar gaat het om. Als er wordt gezegd, dat hierdoor een positieve ontwikkeling mogelijk zal worden, dan kunt u aannemen dat er inderdaad personen zullen verdwijnen. Personen, die tot nu toe erg belangrijk zijn geweest. Als er wordt gezegd, dat hierdoor de chaos niet zal worden opgeheven, dan is het duidelijk dat hier geen vaste lijn in zit. En als er geen valste lijn in zit, is de voorspelling op zichzelf alleen maar een waarschijnlijkheidspredictie, zoals iedereen die zou kunnen geven op grond van bekende feiten, meer niet.

Een punt van de orakeltaal is vaak ook de beschrijving. Wij werken in onze lezingen ook heel vaak met analogieën, voorbeelden. Dat is soms noodzakelijk om begrepen te worden. Maar vergis u niet. Als ik een analogie neem, dan is die zelden volledig. Het voorbeeld geeft een tendenz aan, niet een werkelijke ontwikkeling. Als ik een voorbeeld geef, dan probeer ik een ontwikkeling of een methode te doen kennen, maar ik geef niet aan welke resultaten ze geeft. Ook dit is erg belangrijk. Op deze manier kunt u altijd gemakkelijk verder komen. En omdat u zich anders misschien een beetje teleurgesteld voelt, wil ik nu nog even teruggaan naar een paar oude orakels en de manier waarop ze werkten.

Een heel bekend beeld van Amon gaf profetieën aan de daarvoor uitverkorenen. Het beeld was niet zo buitengewoon groot. Ik meen, dat het ongeveer 92 cm was. Het was zwaar versierd met metaalbeslag e.d. en stond vast op zijn plaats. De orakels, die uit de mond van deze god kwamen, werden door een priester via een spreekbuis verkondigd. Er was aan het sprekende beeld dus niets miraculeus. Wonderlijk was wel de manier, waarop men tot die uitspraken kwam.

Er waren politieke uitspraken, waarbij de priesters uitgingen van hetgeen zij wisten dat iemand zou doen. In dat geval was de zaak vervalst. De uitspraak die de god deed was dus alleen maar datgene, wat de priesters nodig vonden op grond van bekende feiten. Maar soms hadden de priesters geen eigen mening en dan werd er iemand gebruikt, die in een bijzondere trance werd gebracht, een soort slaap. Hij vertoefde daarvoor in een soort "heilige der heiligen" waar

meestal een niet al te groot beeld van een bijzondere godheid stond en waarin ook bijzondere invloeden aanwezig waren.

Die persoon droomde dan. Die droom vertelde hij en daaruit nam men dan de steekwoorden, dus de belangrijke woorden. Als hij het tien keer had over een brug die werd overgestoken, dan betekende dit als uw vraag beantwoord moest worden: Indien u de daad stelt, zult u slagen. Indien u dat niet doet of daarmee aarzelt, gebeurt het niet. Kwam er een stroom in voor - wat nog wel eens gebeurde - dan was het heel belangrijk of die stroom wassende was of modderige oevers had. Een wassende stroom gaf aan kracht; het geluk is met u. Je zou tegenwoordig kunnen zeggen; als je rijdt, staan alle lichten net op groen. Modderig was dalend. Bezin u wel. U zult dan de denkbeelden vinden, die u nodig heeft. Maar indien u nu daden stelt, zult u mislukken. Want de dalende Nijl was de tijd voor het zaaien, voor het werken, niet voor het oogsten. Zo werden al die associaties bij elkaar gebracht. En om die goed te verkopen had je natuurlijk heel veel bijkomstigheden nodig.

Die bijkomstigheden zijn erg aardig. De persoon in kwestie werd door een paar heel hoge deuren binnengebracht in de zaal waarin het beeld stond. Er kwamen dan priesters met flambouwen, priesters met rinkelbommen (sistrums), er kwamen vaak danseressen bij, als het iemand van belang was. Er werd dus een eredienst gehouden. Na deze eredienst werden er offers gebracht; meestal een paar bloedoffers en graanoffers. Na deze offers begonnen de priesters te galmen "Spreek dan toch", te smeken, te bevelen en eindelijk kwam er een vreemd onderaards gerommel (het was waarschijnlijk alleen de priester die voor de spreekbuis zijn keel schraapte). Dan viel er een doodse stilte en werden de flambouwen gedooft. In het duister (dat hadden ze heel handig bekeken, er was net een lichtstraaltje dat het beeld nog kon bereiken vanuit het dak) kwam dan de stem; en die vertelde dan wat er gedaan moest worden. Het geheel was erg suggestief en daardoor waarschijnlijk ook erg attractief. De mensen hadden hit gevoel dat ze met een direct bezoek van de godheid werden vereerd.

Maar er waren natuurlijk ook godloochenaars bij. Die heb je overal. In Egypte waren er veel meer goden om te loochenen dan elders; dus waren er ook mensen, die meer goden loochenden. Als zo iemand dan erbij was en je kon erop rekenen dat hij het orakel een beetje belachelijk zou vinden, dan had men een heel eenvoudige methode: Men had iemand met een lange dunne zwiepende staaf, waaraan wat veren waren gebonden.. In het donker kreeg hij dan net voordat de stem kwam of bij de eerste woorden ineens een veeg over z'n heef d. Nou, hij vroeg zich af: Wat was dat? Hij kon niets zien en daardoor was hij overtuigd. Begrijpelijk.

Dat moet u natuurlijk nooit doen. Als je zelf ooit als orakel wilt optreden, dan moet je niet beginnen de mensen met allerhande suggestieve middelen te overtuigen van de belangrijkheid van hetgeen je zegt, want dan ga je hun wilsvrijheid aantasten.

Heel aardig was ook de methode, warkrop de mensen bij de Pythia werden toegelaten. Het was in een grot. In die grot en gedeeltelijk daarvoor had men een tempeltje gebouwd. Als je binnenkwam, kon je al' beginnen te betalen. Ze hadden zelfs wijwater-automaten in die tijd. Te gooide er een muntstuk in, dan begon het water over te lopen. Omdat het water overliep in een tweede schaalte dat hellend stond, kwam er beneden een beetje wijwater uit. Het was wonderlijk, dat dat kon gebeuren. Vervolgens werd je binnen gebracht en moest je eerst een hele tijd wachten. Dan hoorde je gezang en werd je in eer plechtige optocht - naar gelang van de belangrijkheid waren dat twee of tien personen - binnengeleid tot voor een soort toneeltje. De Pythia was dan nog niet aanwezig. Dan werd de vrouw die daarvoor diende (meestal al enigszins onder invloed gebracht met kruiden e.d.) op haar stoel geplaatst (een troon). Daast haar stonden dan de tolken en de priesters.

De priesters begonnen mooie bezweringen te zingen en ondertussen zat het meisje adem te halen. Als ze dan bijna wegzwijmelde, moesten de priesters ervoor zorgen (dat was hun taak) dat ze behoorlijk op de stoel bleef zitten; dat ze achterover leunde. Na een ogenblik (ze was dan wat vrij van de dampen)`, begon dat te werken en begon ze te spreken. Soms in verstaanbare taal (Grieks ook wel Latijn). Als ze onverstaanbaar sprak, dan was er iemand die

op zijn knieën erbij ging zitten om te luisteren; dat was dan later de tolk, die ook weer door de god werd geïnspireerd. Met dergelijke vertoningen maakte men het orakel attractiever, maar gelijktijdig geloofwaardiger.

Er zijn natuurlijk ook wel andere orakels geweest. Vooral het orakel van Alexandrië, waarvan Lewis een heel aardige beschrijving geeft in Ben Hur. Daar wordt nl. verteld over het bladorakel, zoals dat in Alexandrië heeft bestaan. De beschrijving is niet helemaal wist, dat wil ik erbij zeggen. Inderdaad ging het hier om droge bladeren, waarop men een tekst of tekens (beide zijn mogelijk) had aangebracht (met krassen, ook gebruikte men er een soort sap voor). Als die bladeren dan in het water terecht kwamen, dan trok de door het zuur nog versterkte kneuzing op en werd er schrift zichtbaar. Je kon het in elke bron doen, maar natuurlijk moest dat inde gewijde bron gebeuren, want dat kostte weer wat. (Uit godsdienst geld slaan, is ouder dan de weg naar Rome.) Hiermee kreeg je een eenvoudige spreuk in handen. Het belangrijke hierbij was de vraag, die je stelde.

Dit was geen echt orakel. Het was eigenlijk een waarzeg-automaat. Tegenwoordig hebben ze ook van die dingen. U kent ze wel: de wijzers die ronddraaien. U stelt een vraag voor een pseudo-microfoontje. U werpt uw geld in, u drukt op de knop, de wijzer blijft een tijdje ronddraaien en blijft dan staan. En dan leest u b.v.: Ga niet op reis, want een zwarte vrouw zal uw pad kruisen. Dat zijn dingen, die op zichzelf wat dwaas zijn. Maar men maakte daarvan toch wel handig gebruik, want een dergelijke spreuk kon associaties wekken.

Het succes van het bron-orakel berustte op degene, die de associaties die iemand kreeg bij zo'n spreuk fluisterde en dan suggereerde wat de betekenis was. Die werd dan altijd gezocht in de richting van de associaties. Het is een kwestie van gebruikmaken van het onderbewuste van de mens. De onderbewuste associatie werd naar voren gebracht door een schijnbaar willekeurige spreuk. Daardoor werd aan de spreuk een bepaalde betekenis toegekend. Die uitleg was dan weer het orakel. In 9 van de 10 gevallen zult u ontdekken, als u zich met orakelen of profeteren bezighoudt, dat de reacties van een mens van groot belang kunnen zijn. Echter niet bij uw profeteren. Zoals bij dat oude orakel het blad dat je kocht van degene, die de orakels bezat, ook niet werd uitgekozen; Het was toeval. Als u voorspelt, dan moet u gewoon uw voorspelling geven. En als u die heeft gegeven, dan zult u zien dat de persoon in kwestie reageert. Wilt u die persoon helpen, dan kunt u rekening houden met deze reacties en daardoor een verklaringje afleggen. Dan zegt u: Dat zie ik natuurlijk niet, maar ik geloof als ik u zo hoor, dat het dit en dat voor u betekent. Op die manier kunt u de mensen vaak ook nog psychologisch helpen.

Als u nog een moderne gebruiksaanwijzing wilt hebben voor een ieder, die de toekomst wil kennen:

Neem kennis van de feiten op een oppervlakkige manier. Anders gezegd: Als u wilt weten iaat de toekomst zal brengen, dan moet u de krant wel lezen, maar u moet zich niet druk maken over de artikelen of over het nieuws dat erin staat. Ga niet onmiddellijk, als u een krant heeft gelezen een profetie uitspreken, want dan is het de hoofdredactie van het een of ander dagblad, die aan het woord is en niet een geest, niet een hogere waarde. Door veel feiten in u te vergaren scheidt u een bron, waaruit uzelf kunt putten. U heeft de geest eigenlijk niet eens nodig.

Leert u zich openstellen voor hogere krachten, dan komt daarbij een door u misschien niet helemaal gerealiseerd aanvoelen van tendensen. U voelt iets aan van de kosmische ritmen. Daar is elke mens gevoelig voor. En dit aanvoelen plus het feitenmateriaal dat u dan bezit, maakt het mogelijk om met een grote zekerheid toekomstige ontwikkelingen te voorzien, voor uzelf zowel als voor anderen.

Wilt u mensen zuiver persoonlijk helpen, neem dan altijd een concentratiemiddel. U hoeft heus de kaart niet te leggen of in koffiedik te kijken. U kunt mijnentwege net zo goed zilver poetsen of een partijtje schaken. Belangrijk is, dat u zich concentreert op iets en dat u probeert daarin de associatie te vinden. Hierdoor maakt u zich los van de persoon die

tegenover u staat, maar interpreteert u tegelijk alle invloeden, die u van die persoon ontvangt in overeenstemming met een beeld dat u voor u had. U heeft dus een leid snoer, waardoor u dé vele associaties a.h.w., uit elkaar rafelt en in volgorde legt. Hieruit krijgt u - men noemt het dan intuïtie - bepaalde beelden. Niet dat u ze ziet. Zien doen zoveel mensen niet, maar u vormt in uw gedachten een voorstelling; en die is meestal goed gedefinieerd. Spreek die uit. U zult ontdekken, dat u dan voor die persoon de meest juiste voorspelling heeft gegeven. En als u vindt, dat voorspellingen overdaad zijn, bedenk dan één ding;

Het is soms mogelijk, iemand te waarschuwen voor gevaren en ook wel voor gelukkige ontwikkelingen, die hem anders zouden verwarren. Wijs een mens op mogelijkheden, die er bestaan en u maakt het hem mogelijk beter te reageren. Dit hebben de oude orakels ook gedaan. En ik meen, dat ze vooral daaraan vaak hun faam en belangrijkheid hebben verdiend. Want het resultaat van een voorspelling hangt eigenlijk niet af van de feitelijke waarde alleen die daarin ligt, maar vooral van de reactie; die de mens op de voorspelde feiten zal hebben. Dat is voor hem van betekenis. En als een orakel in staat is u maast een feitelijke voorspelling ook nog iets te geven waardoor uw reactie tegenover de feiten gemakkelijker zou worden, dan had men daarmee bereikt wat men wilde, nl.; dat de persoon innerlijk de vervulling van de voorspelling voelde en daardoor tevreden was.

Ik geloof dat dit voldoende is. Het lijkt misschien wat onbetekenend zoals ik het vanavond heb verteld, maar het bevat voor u een voldoende praktische handleiding om zelf eens te proberen toekomstbeelden op te roepen. En als u geen zin heeft om dat te doen, houdt u zich dan eens bezig met een foto van Beernink, van Luns of met een krantenbericht, Ga u dan eens afvragen Wat zou dit betekenen? Stel u dan in op de manier, die ik u heb gezegd. Laat in u de feiten de vrije loop. Ga niet redelijk nadenken en kijk wat de spontane uitkomst is. U zult tot uw verbazing ontdekken, dat u veel meer profetische gaven heeft dan u ooit heeft gedacht. Dat de meeste mensen dit niet beseffen is het geluk van de velen, die de mensen misleiden, maar ook van de orakels, die op deze manier vaak rijkelijk een inkomen genieten, dat anders de mens voor zichzelf zou kunnen houden.

LES 5 - ER WAS EENS...

Er was eens, zo horen wij uit oude kronieken, een eiland dat Atlantis heette. Men beweert dat de paling, als ze teruggaat naar de oceaan, nog steeds terugkeert naar de plaats waar ze eens rond Atlantis gepaard zou hebben. Waar is dat natuurlijk niet. Maar het is wel eigenaardig, dat de paling juist naar de Sargasso Zee teruggaat en het is, wel tamelijk moeilijk om er achter te komen hoe de zaak nu precies in elkaar zit. We hebben meer van die verhalen. U kent allen de beroemde trek van de lemming. De lemming, een ratachtig diertje, krijgt opeen gegeven ogenblik, als de bevolkingsaanwas te groot is, de kolder in de kop en begint in grote scharen naar de kust te trekken, waarop de dieren zich zeewaarts begeven waar ze ontdekken dat ze geen vissen zijn. Deze massale zelfmoord; want daar komt het op neer, wordt wederom verklaard met het verhaal dat er eens een vasteland binnen het bereik van die dieren moet hebben gelegen. Dat is nu verdwenen. En wat is er van over, behalve dan het instinct van de dieren. Het zijn verhalen. Als je hoort wat er allemaal wordt verteld over het oude Atlantis, over de grote rijken die ook in de Atlantische Oceaan zouden moeten hebben bestaan, dan krijg je echt het gevoel; het is een sprookje. Er was eens....

Aan de andere kant; er moeten redenen zijn. Die redenen kunnen we het best vinden, als we ons realiseren dat vele dieren, vooral als ze geprikkeld of nerveus zijn, erg gevoelig zijn voor astrale krachten. Mensen schijnen dat ook geweest te zijn in het verleden. We houden ook daarvan een aantal verhaaltjes over.

U kent allemaal het verhaaltje van Jaap en de bonestaak, die ergens boven de wolken het kasteel van de reus vindt. U kent de verhalen van de eeuwige jachtvelden waarheen de Manitou's de goede indianen brengen. U kent waarschijnlijk de geschiedenis, zoals die werd verteld bij de Germanen, van een groot land waar alle helden naartoe werden gevoerd op paarden met schildmaagden, die ze verzorgden. Overal waar je komt zijn er legenden over geheimzinnige gebieden, geheimzinnige landen.

Ga de sprookjeswereld na en u hoort over geheimzinnige rijken onder de aarde. U hoort over allerlei geheimzinnige wezens, die de aardkorst bewonen. Er zijn zelfs verhalen over oude volkeren, die op aarde niet meer leven; maar die onder de aarde grote holen en krochten, hebben, waarin ze met hun vergevorderde en technische cultuur voortbestaan en soms zelfs de aardigheid uithalen om de mensen op aarde een beetje te plagen door allerhande projecties. Alweer, het zijn verhalen, het zijn sprookjes en als je ze vertelt, moet je wel met die bekende uitspraak beginnen. Er was eensen je zou misschien moeten eindigen met; ze leefden lang en gelukkig. Maar waarom zijn die verhalen er? De natuur bevat heel wat meer raadsels. dan de mens over het algemeen onmiddellijk kan benaderen.

Een van die raadsels is wel, die vreemde, praktisch parallelle wereld, die wij de astrale sfeer plagen te noemen. Het is een wereld, waarin allerhande krachten en vormen kunnen ontstaan. U heeft daarover genoeg geleerd en gehoord, zodat ik u dat niet afzonderlijk behoefte uit te leggen. Deze wereld dringt voortdurend door in de menselijke wereld. Omgekeerd schijnt het wel eens te gebeuren, dat mensen op een gegeven ogenblik in die vreemde wereld doordringen. Hoe die wereld precies is, weet niemand.

Er zijn verhaaltjes over een schip, waarvan plotseling en zonder dat men weet hoe alle mannen verdwenen zijn. Een bekend schrijver gaat een eindje de bergen in en verdwijnt letterlijk spoorloos. Hij is niet meer teruggevonden. Waar zijn die mensen naartoe gegaan? Wat zijn de mogelijkheden. Daarmee hebben we het probleem enigszins gesteld, waarover we vanavond zullen proberen iets meer te leren.

De astrale sfeer of de astrale wereld is in zekere zin materieel. Ze bestaat uit kracht plus heel

kleine deeltjes materie. Die materie is niet gebonden en is eigenlijk niet helemaal vergelijkbaar met datgene, wat u als materie kent. Die wereld blijkt zich op een gegeven ogenblik te kunnen verdichten: En waarop reageert ze? Ze blijkt te reageren op bepaalde magnetische verschijnselen, op bepaalde afwijkingen in het aardmagnetisme. Ze blijkt vreemd genoeg ook te reageren op bepaalde menselijke uitstralingen, mits die massaal en sterk genoeg zijn. Die wereld kan uw eigen wereld zeer dicht benaderen, maar haar inwerkingen en invloeden blijven haar eigen. Als zodanig zou ze voor vele vreemde verschijnselen inderdaad aansprakelijk kunnen zijn.

We weten, dat dezelfde energieën, die bruikbaar zijn voor een astrale opbouw, soms kunnen worden gebruikt om materie te ontbinden, tijdelijk of blijvend. Als we horen van iemand, die naar een soort Vrouw Holle-wereld onder de aarde gaat, dan klinkt dat op het eerste gehoor krankzinnig. Men gaat zoeken en men vindt inderdaad wel een rotsspleet of een krocht, maar die gaat niet verder. Op een gegeven ogenblik is het afgelopen. Tenzij men aanneemt dat er een mogelijkheid is voor iemand om door die - schijnbaar door niemand te passeren - smalle spleten toch verder te gaan. En onder omstandigheden is dat denkbaar. Als u daarvan een aardig voorbeeld wilt hebben;

Er zijn een aantal grotten (uit de tijd van de Aurignac-mens), waarin kamers zijn, die absoluut niet te benaderen zijn. Nu verklaart men dat wel door allerlei grondverschuivingen. Maar de vorming van stalactieten en stalagmieten toont aan dat daar vele duizenden, misschien wel tienduizenden jaren geen grote grondverschuivingen geweest kunnen zijn, anders zouden nl. deze enorme druipsteenstructuren niet aanwezig zijn. Men gaat dan daar doorheen en komt ergens voor een spleet, die kunstmatig verbreed moet worden. Men voelt: daar is iets achter. Men kijkt met licht; daar moet een ruimte achter zijn. Men houdt de hele zaak uit en wat vindt men? Sporen van fakkels, tekeningen op de muren misschien en een enkele maal zelfs de resten van een houtskoolvuurtje. Misschien is die mogelijkheid er dus wel. Hoe zou die mogelijkheid kunnen ontstaan?

In de eerste plaats door mensen. Nu weten we dat er een groot aantal primitieve rituelen bestaan, waarbij de mensen zich in een enorme opwinding brengen en daarbij elke redelijkheid, elke samenhang met de concrete menselijke realiteit verliezen. Er wordt dan beweerd, dat er soms goden of demonen komen en zich enkele van deze personen als slachtoffer kiezen. De westerling verklaart dat met moordpraktijken, maar zeker is het niet. Het is namelijk nooit bewezen. Ze verdwijnen echter wel.

Als we nu eens zouden aannemen, dat die primitieve stammen een soortgelijke rite kenden, dat ze daarbij de mogelijkheid hadden om door te dringen in normaal niet toegankelijke grotten en dat daarin een zeer bijzondere. cultus werd gecelebreerd, dan is dat zeker niet strijdig met de overblijfselen, die tot nu toe gevonden zijn en die - tenzij de mensen alles weer in puin gaan gooien-- binnen de komende tien jaar nog zullen worden gevonden. Hier is dus aan te nemen een mogelijkheid tot dematerialisatie of zo iets.

Een andere mogelijkheid is, dat er op een gegeven ogenblik een zodanige afwijking is in de normale magnetische verhoudingen, dat er een z.g. magnetische storm of werveling is. Als dat gebeurt, zien wij in de natuur toch wel heel eigenaardige verschijnselen. Want juist waar dergelijke dingen plaatsvinden, hoort men dat de mensen later tekenen aan de hemel hebben gezien en heel bijzondere wolkenformaties, dat ze schimmen zijn tegengekomen of dat ze meenden een ogenblik spoken te zien.

Stel, dat daardoor de grens wordt verbroken. tussen de werkelijkheid van de mens en die andere werkelijkheid, die we voorlopig maar de astrale blijven noemen, dan zou op zo'n ogenblik een verschijnsel uit het astrale kenbaar kunnen worden op aarde. En aangezien de afmetingen in beide werkelijkheden nogal verschillend kunnen zijn, zouden projecties van enorme afmetingen soms gezien kunnen worden en verklaarbaar worden.

Verklaarbaar zou worden: hoe men in de woestijn (het wordt verteld van het oostelijk deel van de Sahara) een luchtspiegeling ziet van een stad, die niet bestaat en die nooit kan hebben

bestaan: Het is een verhaal, dat vele malen is vastgelegd, zelfs tot inde 19e eeuw toe. Daarna horen we er iets minder van, waarschijnlijk omdat degenen, die het zien bang zijn voor sprookjesvertellers te worden gehouden. En als ze er iets van vertellen, dan doen ze dat meestal zoals de sprookjesverteller met: Er was eens een dag.....en dan gaat het verhaal verder en vertellen ze wat ze hebben gezien, alsof het een soort anecdote was.

Ik denk, dat die andere wereld soms heel dicht bij de menselijke wereld ligt. Ik geloof ook dat die vroegere mensen, primitiever misschien maar aan de andere kant veel intenser alle faculteiten gebruikend die in de materialistische maatschappij zo zijn afgestompt, soms toegang vonden tot die wereld of contact hadden met die wereld. Ik meen, dat een groot gedeelte van hun verhalen daar mede uit voortkomt.

Wat we horen over Atlantis is niet helemaal verklaarbaar. Er wart nl. een stad geprojecteerd, die beantwoord aan ideële Griekse maatstaven van 300 v. Chr. en die gelijktijdig bestaan zou hebben in de periode van 2000 v. Chr. Dat is natuurlijk niet erg reëel, het is niet verklaarbaar. Maar het wordt wel verklaarbaar, als we zeggen: Er is enerzijds werkelijk een eilandenrijk geweest en anderzijds heeft men op de een of andere manier weer zo'n projectie gezien van een stad. Men heeft die aangekleed en de beide beelden samengevoegd. De religieuze mythos, die zo is ontstaan, is door een filosoof weer gebruikt om zijn eigen staatkundige ideeën duidelijk te maken en te verdedigen.

Het verhaal van de paling, die wegzwemt, is natuurlijk heel aardig verzonnen. Men zegt: Die gaan naar de kusten van Atlantis toe. In de eerste plaats klopt het niet, want Atlantis heeft ergens anders gelegen. In de tweede plaats is de verklaring veel eenvoudiger. Er is namelijk juist in dit deel van de oceaan een zeer eigenaardige stroming en een plek van absolute rust in diep water. En dat is voor de paling wel iets ideaals om daarheen te trekken en daar groot te worden. We weten van andere vissen dat ze hetzelfde verschijnsel kennen. Denk aan de zalm, die de rivieren optrekt om kuit te schieten. Daarna gaat ze weer terug naar de zee, indien ze tenminste de kans krijgt van de consumentenbond.

Je kunt zeggen. Al die verschijnselen moet je zuiver natuurkundig verklaren. En dan is onze verklaring er een die aanvaardbaar is, of moeten we zeggen: het is een bevestiging van een legende. Maar we kunnen niets bewijzen van de legende. Daarom is het heel moeilijk te manoeuvreren in die sprookjeswereld en er toch iets reëel te vinden. Zelfs als ik u iets vertel over de astrale wereld met de daarin bestaande beelden gedachtenprojecties opgebouwd door entiteiten, wezens en ook monsters, beziel door het menselijk denken, dan zegt u: Dat is een leuk verhaaltje. Maar hoort ook hier niet een "er was eens" voor te staan? Ik kan het niet bewijzen. Maar ik kan u wel bewijzen, dat er vele vreemde en geheimzinnige dingen op aarde gebeuren; dat er altijd weer raadselachtige verdwijningen zijn; dat er waarnemingen zijn die niet gemakkelijk kunnen worden verklaard; dat er feiten zijn waarvoor men dan later een enigszins benaderende verklaring vindt. Maar die verklaring is toch ook niet sluitend.

Wij weten zelfs dat er op aarde plaatsen zijn waar bepaalde ziekten absoluut niet voorkomen; schijnbaar niet kunnen bestaan. Dan kunnen we zeggen: dat zijn natuurlijke condities. Maar we zouden verstandiger zijn, indien we zouden zeggen: Kijk, dat zijn van die geheimen van de natuur, dat zijn van die achtergronden waar je niet helemaal achter kunt komen. En dan kunt u mijn verklaringen uit de aard der zaak menselijk beschouwd een speculatieve noemen.

Nu ga ik wat feiten opsommen:

Zowel in sprookjes, in legenden als in bepaalde geloofsoverleveringen treffen wij op de meest verschillende plaatsen van de wereld gelijksoortige verhalen aan. Nu zou het toch wel heel vreemd zijn, dat bijvoorbeeld de indianen van Noord-Amerika, de bewoners van Vuurland, de Chinezen en bepaalde Baltische stammen in Europa precies gelijke religieuze verhalen zouden hebben. Je kunt zeggen: dat ligt in de mens. Maar als zij beweren, dat het mogelijk is om naar boven te gaan om daar een andere wereld te vinden, die achter de wolken ligt, dan is dat volgens mij toch wel iets meer dan alleen maar een bijgeloof of een menselijk psychische

reactie t.a.v. het onverklaarbare. Er was voor die mensen werkelijk een wereld.

Nu laten we rustig het sprookje terzijde liggen, omdat dat een gedramatiseerde overlevering is, waarbij alle elementen zijn toegevoegd van de eigen tijd, van de eigen wereld.

Jack and the beanstalk (Japie en de bonestaak) is een verhaaltje dat we werkelijk herkennen. Het is eigenlijk een laat 17e, begin 18e eeuws landschapje, waarin een paar oude overleveringen samenkomen. Het is zoiets als de scene van Bethlehem, die wordt geschilderd door een aan de Vlaamse primitieven (b.v. Rogier van der Weyden). Hij vervlaamt het hele geval. Zoals ook Rembrandt bepaalde dingen absoluut vernederlandste. Maar al die andere verhalen, die juist omdat ze droom of geloof schijnen te zijn, aan de ene kant veel exotischer zijn dan het sprookje, maar aan de andere kant veel minder zijn aangepast aan een bepaalde tijd, zouden we misschien kunnen gebruiken.

Er ligt een wereld boven en er ligt een wereld beneden. Ik kan een andere wereld bereiken, indien ik naar boven ga of indien ik naar beneden ga. En dan moeten we hier eens denken aan de vierdimensionele constructie, die men wel tesseract noemt, het is een uitgeslagen kubus. Hier gelden boven en beneden eigenlijk niet meer. Iemand; die naar boven gaat, kan gelijktijdig naar beneden gaan t.a.v. een andere wereld..

Stel, dat die astrale wereld in bepaalde gevallen functioneert als een vierdimensionale wereld, dan is het betreden daarvan iets, waarvan we de richting bepalen vanuit ons stoffelijk uitgangspunt, maar waarvan de werkelijkheid onaantastbaar ligt in een niette definiëren richting. Dan is het redelijk om aan te nemen, dat de vele onderwereldverhalen die wij horen, de verhalen over duivels maar ook over het onderaardse rijk van de grote Koning (Tibet), van het rijk van de Gevluchten (Andes, Zuid-Amerika hoofdzakelijk) eigenlijk niets anders zijn dan verhalen over iets wat een werkelijkheid is geweest. Een werkelijkheid, die ongetwijfeld ook wat vervalst en wat gedramatiseerd is, die ook wel enigszins is aangepast, maar waarvan één ding wel vast blijft staan: er waren andere wezens op deze wereld of er bestaat een andere wereld, die nauw aan de menselijke wereld grenst.

Dan gaan we terug in de verre geschiedenis van de aarde en komen tot de conclusie, dat in de eerste periode wezens hebben bestaan, die hoofdzakelijk in vuur leefden. Wezens, die bestonden krachtens de verschijnselen van oxydatieprocessen en die enorme temperaturen konden verdragen. Men kan dit nu terzijde leggen, maar het is te bewijzen dat er bepaalde wezens zijn, die nog steeds zeer hoge temperaturen kunnen verdragen, al zijn ze op het ogenblik meer microben geworden. Maar waarom kan een microbe dit wel? Waarom zou een ander organisme dat niet kunnen, mits het overeenkomstig is geconstrueerd? Het verhaal van de salamander, de vuurgeest, vinden we heus niet alleen bij bepaalde kleine secten of bij mystici. Het verhaal van geesten, die in het vuur leven komen we overal tegen. Het is zelfs lange tijd op de Hawaï-eilanden een van de kernpunten van het geloof geweest, dat er een godin is, die in de krater van een vulkaan leeft. We vinden het ook elders.

In Mexico had men het gevoel, dat er in de krater van werkende vulkanen en in schijnbaar bodemloze meren bepaalde geesten (wezens) leefden. Er zijn beschrijvingen van die wezens. Ze beantwoorden niet aan vormen, die wij op aarde kennen. Soms lijken ze op compilatievormen (samengesteld uit bestaande vormen, maar in vele gevallen -wijken ze daar zover van af, dat je je gaat afvragen: hoe komen zeer bij? Daarbij vinden we mensachtige wezens, die een beetje monsterlijk aandoen. En iemand moet mij nu eens vertellen hoe het mogelijk is dat wij b.v. in de Azteeks-Tolteekse cultuur te maken hebben met tempelwachters (beelden en godenbeelden, die als wij de stylering even terzijde laten - een volkomen gelijkenis vertonen met soortgelijke beelden, die we vinden in India en in Indonesië. En hoe het dan komt dat deze beelden, deze maskers, hier en daar ook voorkomen in Afrika.

Het zou wat teveel zijn om aan te nemen, dat een geloof met al deze details overal verbreid is. Je kunt de Atlanten wel daarvoor verantwoordelijk stellen, maar dan is het nog niet denkbaar dat ze dergelijke architectonische finesses (want dat zijn ze toch werkelijk en dergelijke vormwaarden overal zouden hebben meegesleept). Neen, we moeten aannemen: hier is een

werkelijkheid. Er zijn wezens, die er ongeveer zo kunnen uitzien.

Als we de astrale sfeer betreden? dan ontdekken we daarin inderdaad wezens, die een overeenkomst vertonen met die tempelwachters, die godenbeelden: een Quetzalcoatl of iets dergelijks. Is het dan zo vreemd, als ik veronderstel dat deze beelden op aarde kenbaar zijn geworden omdat men de originelen heeft. ontmoet in de astrale wereld? Die vormen in de astrale wereld zijn volgens mij ontstaan door projectie; van deze oude entiteiten, die hebben geleefd in de tijd dat de aarde nog grotendeels vuur was; persoonlijkheden, die met vorming zijn bezig geweest en die tot op zekere hoogte zelfs een bepaalde cultuur bereikten (hoe vergankelijk misschien ook in uw ogen) in tijden, waarin men nog niet sprak van wezens, die op het vasteland bestonden en waarin de oceanen nog niet eens een brij waren, maar alleen nog maar een kokende kolkende damp.

Het blijkt, dat er een relatie bestaat tussen deze wezens, die inderdaad hebben geleefd, zoals wij in de geest weten, en de vormen, die men heeft geconstateerd én de vormen; die wij in de astrale wereld zien. Het is duidelijk: hier zijn manifestaties geweest, volgens mij. Ik kan het echter niet bewijzen.

Dan ga ik een stap verder; indien dergelijke wezens, hoe dan ook, zich op aarde hebben kunnen manifesteren, dan moeten wij ook aannemen dat mensen tijdelijk of blijvend hun wereld zouden kunnen betreden. Dat is een belangrijk punt ! Die wereld noemen wij astraal of geestelijk. Maar ze bevat toch wel degelijk ook een aantal materiële en pseudo-materiële wereldjes, waarin een men zeer wel zou kunnen bestaan.

Het leven van een mens lijkt afhankelijk te zijn van allerhande biologische processen. Totdat wij ons gaan realiseren, dat de werkelijke persona van de mens niet is uitgedrukt in een aantal biologische processen en structuren maar in een denkbeeld, waaraan zelfs die structuren tot op zekere hoogte beantwoorden, Veranderingen in uw karakter weerspiegelen zich rouw lichaam. Veranderingen van houding en van denken eveneens.. Waarom zou dan een mens niet kunnen overgaan en zich aanpassen aan een andere wereld? Het zijn fascinerende raadsels.

Een mens verdwijnt. In deze tijd zeg je dat een ruimtevaarder hem heeft meegenomen als monster van die nieuwe tuin vol dieren, die hij heeft ontdekt. Vroeger zei men waarschijnlijk, dat de duivel hem had gehaald. Maar de duivel van vroeger en de ruimtevaarder van vandaag zijn eigenlijk ook onbewezen figuren. Laat ons dat niet vergeten. Vliegende schotels zijn een realiteit, maar geen wetenschappelijke realiteit van de mens; Vele verschijnselen, die daaruit voortkomen worden door de mens eenvoudig wegverklaard, omdat hij niet weet hoe hij het moet inpassen.

Vroeger had men te maken met verschijnselen, waarmee men eveneens geen raad wist en die men wegverklaarde door te beweren dat daar de duivel of de boze een grote rol in zou hebben gespeeld. Er zijn zoveel van die dingen op deze wereld, die bijzonder raadselachtig zijn.

Er was eens een man, die in zeer korte tijd achter elkaar uitvond; het rad, het zaaien van graan (landbouw) en bepaalde manieren van africhten van dieren. Het is wel heel eigenaardig, dat deze ontdekkingen, die voor de mens toch wel heel erg belangrijk zijn, zich binnen enkele eeuwen achter elkaar moeten hebben afgespeeld. Het is een periode van 300 jaar en daar vóór ligt een periode van duizenden jaren dat het er niet kwam. Wat is de stimulans geweest?

0, roept er een: Dat zijn ruimtevaarders geweest! Want onze goden waren kosmonauten. Neen, zegt de ander: Het was goddelijke inspiratie. De derde zegt: Ja, daar hebben wij allemaal niets mee te maken. We weten te weinig over die primitieve mensen.

Dan grijpen we maar weer terug naar een oude overlevering: In de bijbel staat er iets over een wereld, die bestond voordat God het 40 dagen en 40 nachten liet regenen. Het heeft zich kennelijk in de buurt van Euphraat en Tigris afgespeeld en daar waren ze niet aan het Nederlandse klimaat gewend. In dat verhaal wordt duidelijk gemaakt, dat er kennelijk toch wel een beschaafde wereld bestond, voordat Noë er met zijn ark vandoor ging. Op dezelfde manier

vinden we bij de negers legenden over mensen, die beladen met schatten de stammen eens zouden hebben bezocht toen er een grote overstroming was. Je zou zeggen een soort prehistorisch Rode Kruis.

Er zijn verhalen over boten in de hemel (the ships in the sky). Iets wat je trouwens niet alleen bij de Fidji's vindt, maar evengoed aantreft bij de indianen in het Amazonegebied. Die schepen komen en brengen alles wat je nodig hebt. Waar komt het vandaan? Je kunt zeggen: het zijn ruimtevaarders geweest. Of; die neger-Noë, die tijdens een overstroming hulp komt verlenen, is iemand geweest uit Atlantis of misschien een Phoeniciër, die al een schip had en even wat kwam brengen. Maar vergeet één ding niet: het gebeurt in een tijd, dat de mensen nog niet waren gevorderd met de bouw van zeewaardige schepen, althans voor zover de geschiedenis ons dat laat zien.

Stel nu, dat een dergelijke ramp niet alleen maar een ramp is, maar dat ze enorme spanningen veroorzaakt, dat er misschien zelfs sprake is geweest van een verstoring van het aardmagnetisch veld door een wisseling van polen of iets dergelijks, dan is het mogelijk dat een andere wereld tijdelijk doordringt en dat de vormen en verschijnselen, die uit die wereld kenbaar zijn geworden - zowel ten goede als ten kwade - in de legende bewaard zijn gebleven in een vermenschlijkte vorm. Ik geloof, dat als je het zo argumenteert, dat je het in een paar regels kunt neerleggen.

In de eerste plaats; De wereld van de mensen is niet de enige wereld, die op deze aarde of in relatie met de aarde bestaat.

In de tweede plaats; Er zijn voortdurend tekenen van contacten tussen deze andere wereld en mensen, al worden die meestal uitgekreten voor legenden, geloofsverhalen e. d.

In de derde plaats: Wij kunnen uit de laatste tijd (de laatste 130 jaar ongeveer) aantonen, dat bijzonder ernstige verstoringen van het aardmagnetisch veld of magnetische wervelstormen vaak gepaard gaan met visioenen of verschijnselen, die onverklaarbaar zijn.

Ten vierde: Wij hebben moeten constateren, dat vormen, luchtspiegelingen e.d. eveneens bijafwijkingen van de normale elektrische lading en het normale magnetische veld van de aarde plotseling in bepaalde streken worden waargenomen. Dan dient hieruit te worden geconcludeerd, dat de relatie tussen de aarde en die andere wereld mede wordt bepaald o.m.: door magnetische velden en verhouding en door de hoeveelheid statische vrije energie, die op dat moment beschikbaar is. We zijn dan nog geen stap verder, maar het raadsel tekent zich aardiger af.

Nu hoor ik in bepaalde mooie oude verhalen leuke dingen Ik hoor over satyrs en fauntjes, die door de bossen draven en het de nymphen moeilijk schijnen te maken, ofschoon die er ook hun plezier in gehad schijnen te hebben. Ik hoor verhalen over goden; die neerdalen en mensen tot zich nemen. Aan de andere kant hoor ik over wezens, die uit de diepten van de zee verschijnen en buitengewone gunsten verlenen. De Dagon-verering is een van de resultaten daarvan geweest. Zouden al die wezens nu zonder meer legende genoemd moeten worden? Zeker, als we horen over Polyphemus, de éénogige reus, dan mogen we heus wel aannemen dat dat een literaire schepping is. Maar hoe komt het dan, dat er vóór die tijd al wordt verteld over een land van éénogen?

We kunnen zeggen dat de tovenarij waarover wordt gesproken kolder is, maar hoe komt het dan dat ze ook bij andere volkeren, die geen literaire traditie hebben en misschien niet eens een hanteerbaar schrift, in de overleveringen iets dergelijks aantreffen? Mogen wij misschien aannemen, dat dergelijke figuren niet alleen maar noodzakelijkerwijze aardgeesten zijn, maar dat deze vreemde bewoners van de natuurlijke aarde elders een reëler en concreter bestaan leiden?

Dan zouden natuurgeesten niet alleen maar de bezielers zijn van bronnen en beken, van bomen en struiken, van de zeeën. en van de lucht, van de vulkanen en de kraters. Dan zouden ze reële wezens zijn, die in een andere wereld bestaan, maar op de een of andere manier

verbonden raken met de menselijke wereld en daar ook in verschijning treden. Dan zou je van die natuurgeesten ook kunnen verwachten, dat zij op een gegeven ogenblik een zo concrete vorm aannemen, dat ze in de menselijke wereld actief handelend zouden kunnen optreden. Het zijn geen kaboutertjes, die vóór een goede schoenmaker schoentjes komen maken, dat is wel duidelijk. Maar dat er ergens een grote figuur verschijnt, een Grote Pan misschien en uitroept: "Nu is er iets bijzonders gebeurt!" dat lijkt mij helemaal niet zo legendarisch.

Ik geloof, dat men de vormen langzaam maar zeker in overeenstemming heeft gebracht met het volksgeloof, het nu heersend geloof, de behoefte om bijgelovigheden uit te sluiten en weet ik wat nog meer. Maar dat er iets is geweest, ja.

Er was een enorme stem, die uitriep toen Jezus was gestorven: "Nu sterft de Grote Pan!" Het kan waar zijn: Van die stem horen we echter meer. Er is een stem op de Kilimanjaro, die op een gegeven ogenblik de negerstammen zegt weg te trekken. Sommigen van hen doen het niet; ze worden geteisterd door droogte en de stam vergaat, ze wordt uiteengeslagen. Anderen doen het wel, ze gaan verder naar het zuiden, vermengen zich daar en komen terecht bij de Bosjesmannen. Een typisch verhaal. Die 'stem vind ik overal terug.

De vreemde stem, die in de oerwouden van China een vorst toeroept, dat hij het spoor moet volgen, waarop hij een olifant vindt; het begin van de legende van de heilige olifanten. Een stem. Altijd weer een stem. Zou die stem werkelijk bestaan, al is ze misschien eerder een telepathisch verschijnsel dan een reëel auditief verschijnsel? Ik geloof het wel. Ik geloof, dat de banden, die de aarde heeft met andere werelden veel intenser zijn dan de mens zich pleegt te realiseren. En dan mag ik op grond daarvan ook aannemen dat natuurgeesten, die op aarde leven, niet alleen maar natuurgeesten zijn, maar dat zij enerzijds een schil, een verschijnsel zijn in de wereld van de mensen en daarnaast een reële persoonlijkheid in hun werkelijke wereld. En waarom niet?

De mens leeft zo vaak als een schil in een astrale wereld. Zou dat omgekeerd niet mogelijk zijn? Dan is het belangrijk voor de mens, die de geheime krachten van de natuur wil doorgronden om zich die verbondenheid vooral te realiseren, te weten dat er krachten zijn, die met je meewerken. Krachten, die je helemaal niet moet zien als bovennatuurlijke of almachtige wezens, maar die je moet zien als wezens die anders zijn dan jij, die andere mogelijkheden hebben. Dan moet het ook mogelijk zijn om een wetenschap te gebruiken, die op aarde onlogisch is, maar die in een astrale wereld volkomen logisch is. Hierdoor zou dan het karakter van de magie in vele gevallen kunnen worden verklaard.

Zeker, we weten wat men op aarde met magie doet en we kunnen een groot gedeelte van de beweegredenen voor zekere rituelen zonder meer ontleden. Dat is psychologisch verklaarbaar, daar zit het opwekken van massahysterie, van hypnose, zelfsuggestie e.d. in verwerkt. Maar dit is niet genoeg, want de resultaten die er komen schijnen verder te gaan dan doorhypnose, suggestie enz. alleen kunnen worden verklaard. En als we daar dan demonen en natuurgeesten bij gaan halen, dan beginnen we ook bijgelovig te doen, vergeet u dat niet. Maar als we zeggen, dat hierdoor - op welke wijze dan ook - een contact wordt gevormd met een wereld, die naast de menselijke wereld ligt en dat krachten vandaaruit op aarde werkzaam kunnen zijn op een wijze, die voor een mens niet reëel en verklaarbaar is alleen al door het verschil in dimensionale waarde, het verschil in tijdswaarde, dan kom je verder. Ik meen, dat je de realiteit als volgt moet zien:

De wereld van de mens is met vele andere werelden verbonden.. Deze verbinding is niet zintuiglijk kenbaar, tenzij aan bepaalde mentale en energetische voorwaarden is voldaan. Maar dat het contact kenbaar kan worden, maakt duidelijk dat het bestaat. En dan heeft de mens zichzelf dus niet meer te beschouwen als een wezen dat alleen rekening heeft te houden met de rechten, de redenen en de verplichtingen van zijn eigen wereld. Hij moet dan, zodra het paranormale in verschijning treedt, proberen om dit mede te zien als een werkzame factor, een volkomen reëel iets, alleen op een ander vlak.

Dan gaan we nu weer terug naar de trek van de paling. Als er een plaats is waar u aangename

muziek hoort en u houdt van muziek, dan zult u er vaak heen gaan. Op den duur wordt het een gewoonte en zelfs als de muziek een keer uitblijft, gaat u toch. Als er voor dierlijke wezens een bepaalde kracht is, een bepaalde geladenheid misschien of een ontbreken van geladenheid, waardoor die wezens worden aangetrokken, dan is het misschien helemaal niet zo gek te beweren, dat die dieren zich juist daarheen getrokken voelen; dat een gewoonte, die eenmaal is ontstaan, wordt gehandhaafd ook indien de verschijnselen uitblijven. En dan kunnen we ook aannemen, dat zelfs de trek van de zalmen met die fantastische oriëntatie, waardoor ze steeds weer terug plegen te keren tot hetzelfde riviertje waar ze eens voor het eerst als heel jonge visjes zijn begonnen met de stroom mee te zwemmen. Als we dat allemaal zien, dan zeggen we: Ja, misschien hebben ook zij bepaalde redenen. Waarom nemen ze sommige rivieren wel, zelfs als ze vervuild zijn, terwijl ze andere, veel schonere stromen mijden, ofschoon ze die gemakkelijk zouden kunnen opzwemmen? Een verschijnsel dat men in Canada heeft geconstateerd. Is hier misschien ook sprake van een relatie met het andere?

We weten, dat honden en katten in zekere mate helderziend zijn.

Ze reageren echter niet alleen op verschijningen van personen. Neen, ze reageren vaak op een buitengewoon vreemde manier op iets wat wij ook niet kunnen zien, maar waarmee ze dan opeens zouden willen spelen of waarvoor ze bang worden of- wat nog meer voorkomt - waaraan ze kennelijk iets zouden willen vragen. Err dat zijn huisdieren. Van dieren in het wild zouden wij iets dergelijks kunnen vertellen.

Er zijn tijden, dat de hazen nog meer dan de konijnen bijeenkomen. Het is meestal rond volle maan. Als je het verder nagaat, dan blijkt meestal dat er een onweersbui valt kort nadien; dus ook een statische lading. Ze komen samen en men noemt het verschijnsel dan de dans der hazen, omdat ze de gewoonte hebben om achter elkaar in kringen rond te huppelen. Het lijkt alsof de beesten krankzinnig zijn geworden, gevangen in een soort spiraal, die hen dwingt met levende wezens die hele spiraal uit te tekenen. Ze klappen erbij, ze klepperen met de poten, het lijkt wel een paringsfeest, ofschoon er niets van dien aard aan de gang is: Waarom? Misschien ook, omdat zij een contact met een andere wereld hebben ontdekt, omdat er iets wat voor hen belangrijk is op dat moment manifest wordt en ze daarheen worden getrokken met dezelfde onweerstaanbare kracht, die de lemming het water in jaagt, die het glasaaltje doet uitzwermen maar doet terugkeren voor de paartijd, voor het ogenblik van de voortplanting. Ik geloof, dat er krachten van andere werelden zijn, die voortdurend kunnen worden gevonden. Ook mensen ervaren deze dingen vaak.

Nu komt ik tot het laatste punt van dit betoog, namelijk die vreemde plaatsen van - men zegt - "inwijding". Deze brandpunten van onverklaarbare geestelijke krachten en stemmingen. Dingen, die kennelijk niet altijd aanwezig zijn,-maar die op zekere ogenblikken zo sterk zijn, dat de mens daar droomt en a.h.w. een hele geschiedenis van aeonen van jaren in zich opneemt of wijsheden ziet en een nieuwe betekenis in het leven, die hem voor altijd veranderen.

We weten, dat sommige van die plaatsen door grote meesters in hun meditatie zijn bereikt. Ik zou er heel wat kunnen noemen. We weten ook, dat die plaatsen meestal zijn gelegen op enige hoogte boven de zeespiegel. Er zijn enkele uitzonderingen; dat is in Italië en in een deel van Thessalonië waar we grotten vinden, waaraan deze krachten worden toegeschreven. Voor de rest zijn het practisch alle bergtoppen of afgesloten dalen.

Zouden we kunnen nagaan hoe die mensen daar die ervaring doormaken, dan moeten we constateren dat die mensen niet allen zeer sterk van anderen verschillen. Ze hebben wel een zekere gevoeligheid, ze zijn wat sensitiever misschien dan de doorsnee-mens, maar voor de rest zijn ze heel gewoon. Ze hebben geen bijzondere kennis. Ze zijn niet "al ingewijd", zoals men dat geestelijk zo graag probeert te zeggen. Ze komen op zo'n plaats vaak door een toeval. Ze worden gebiologeerd door die plaats en als ze terugkeren, zijn ze anders geworden. Hun ideeën van recht en rechtvaardigheid zijn andere geworden. Ze hebben een vreemd inzicht in menselijke relaties en heel vaak hoor je ook vertellen, dat dergelijke mensen

luisteren als er niets te horen is ofwel dat ze "stemmen zouden horen", of ze kijken naar dingen, die een ander niet ziet. Plaatsen van inwijding." Dan zeggen we natuurlijk weer: O, klaargemaakt door de grote ingewijden: In het bijzonder geconstrueerd door de priesters van Egypte". Ruimtevaarders hebben vreemde krachten verankerd in de rots als een bak. Maar dat zijn verklaringen, die even goed of, even slecht zijn als elke verklaring die ik wil geven, want ze zijn onbewijsbaar. Het enige, dat bewijsbaar is: mensen kunnen veranderen op sommige plaatsen. En als ze daar enige tijd hebben vertoefd, vertonen ze vaak zelfs lichamelijke afwijkingen en veranderingen, meestal ten goede.

Ik stel, dat sommige plaatsen - misschien door de bodemstructuur, door plaatselijk optredende stralingen e.d. - een soort afwijking van de norm op aarde hebben. Dat hierdoor andere werelden (noem het geestelijke, noem het astrale werelden. veel dichter bij zo'n plaats zijn vanwaar een mens kan communiceren met een andere werkelijkheid. Hij zal echter die werkelijkheid moeten herleiden tot zijn eigen wereld, want anders kan hij niet meer leven in die wereld. Hij zal het waarschijnlijk verklaren als een openbaring van goden of iets dergelijks, maar de beleving op zich is een reële.

Nu ga ik wijzen op iets wat ik daarnet al heb geciteerd. Er zijn bepaalde plaatsen op aarde waar sommige ziekten absoluut niet voorkomen. Er is zelfs sprake geweest van een betrekkelijk klein dal tussen een paar bergjes in het noordelijk deel van de Andes waar mensen, die kanker hadden, daarvan genazen. Nou, dat is natuurlijk niet waar, dat begrijpt u wel. En als het waar zou zijn, dan zou nog niemand het u vertellen. Dan zou het hele Nederlandse volk wel langzamerhand daarheen kunnen verhuizen om van kanker af te komen.

Men heeft in ieder geval wel geconstateerd dat er zo'n plaats bestaat; waar geen malaria voorkomt; terwijl die overal in de omgeving wel optreedt. Iemand, die malaria heeft en enige tijd daar vertoefd, heeft geen malaria meer.

Men heeft ontdekt, dat erin het hoogland van noordelijk Tibet een paar plaatsen zijn waar tuberculose en bepaalde longaandoeningen plotseling verdwijnen. Iemand, die daar een jaartje heeft geleefd, blijkt bij longtuberculose geheel geregenereerd weefsel te hebben. De kwaal is verdwenen en keert ook niet meer terug, als men weggaat. Hoe dit te verklaren?

Men zou natuurlijk kunnen zeggen dat hier geheimzinnige natuurlijke invloeden zijn. Maar dan vraag ik me af: waarom degenen, die het feit hebben geconstateerd, die invloeden niet hebben kunnen vinden? Ze hebben het als een eigenaardigheid, een curiositeit geconstateerd en hebben er zelfs over gezweven, omdat ze buiten hun onderzoek van de bevolking en de verhalen, die ze daar hebben gehoord, geen bewijs hadden. Maar als we nu eens stellen, dat daar een andere wereld dichtbij ligt, zou er dan misschien een suggestie op het lichaam kunnen worden uitgeoefend, waardoor het zichzelf herstelt?

Er is nog geen bron van eeuwige jeugd, dat weten we allemaal. Maar het blijkt wel, dat er plaatsen zijn waar mensen veel minder snel verouderen; dus in leeftijd ouder worden. Het lichaam lijkt 80, maar in feite zijn ze al 120 of 150 jaar. Eén van die plaatsen ligt zelfs in Europa, in Georgië. Daar is een gebied van ongeveer 150 vierkante km. Als je daar kijkt, vind je er oude heren van over de honderd, die zelfs nog dansfeesten organiseren en schijnbaar ook andere functies kunnen vervullen, aangezien hun nageslacht zich nog steeds vermeerdert. Iets wat de Russen ertoe heeft gebracht te zeggen, dat het leven onder Russisch Leninistisch-Marxistisch regiem toch wel buitengewoon gezond is.

Ik meen, dat mensen kunnen leven onder condities van energie, straling en soms ook van een lichte variatie van zwaartekracht en magnetisch veld van de aarde, waardoor zij in contact zijn met andere krachten of werelden. En omdat wij die krachten en werelden niet helemaal kunnen omschrijven, kunnen we zeggen: Noem het maar de astrale wereld, want in zijn verschijnsel is het stoffelijk of halfstoffelijk.

Daarmee heb ik dan het mijne gezegd. Ik ben begonnen met "er was eens...", maar ik kan helaas niet eindigen met "en ze leefden lang en gelukkig". Want de mens kan deze dingen niet

vinden, als je hem een kaart geeft en een plaats aanduidt. Het wonderlijke is dat de mens ook een zekere mentaliteit, een instelling, moet hebben, zelfs een emotionele inhoud, die hem kennelijk mede ontvankelijk maakt voor deze verschijnselen.

Je kunt de mens geen gebruiksaanwijzingen geven. Je kunt alleen constateren: deze dingen zijn er. Je kunt niet zeggen: de goden en de tempelwachters zijn wezens uit een andere wereld of van een andere planeet. Maar je kunt wel zeggen: deze wezens zijn kennelijk een grotere realiteit dan men pleegt toe te geven, omdat zij bij zoveel verschillende volkeren in dezelfde vorm en vaak zelfs met soortgelijke attributen worden afgebeeld.

Er is meer dan alleen de stoffelijke werkelijkheid. En een mens, die daarmee leert leven, bereikt in vele gevallen een nieuw besef, een hergroepering vaak van waarden in zichzelf en soms ook een onverwachte gezondheid.

GEEST - STOF

(De relatie tussen geest en aarde)

Als een geest spreekt tot de stof, neemt de mens in de stof aan dat de geest alles weet. Maar de geest weet heel goed, dat hij niet alles weet en dat hij wat hij weet niet altijd aan de stof kan vertellen. Dientengevolge ontstaat er een vreemde mythe van alwetendheid t.a.v. de geest, waaraan hij nimmer volledig zal kunnen beantwoorden. De moeilijkheid ligt o.m. in het feit, dat je geestelijk vele dingen kunt waarnemen, maar dat je bij die waarneming een zuiver persoonlijke beleving hebt.

Ais ik u zeg, dat ik Jezus heb zien kruisigen, dan is dat volledig waar. Maar hoe ik het heb gezien, de manier waarop ik het heb waargenomen, de details, die voor mij belangrijk waren, zijn sterk gebonden aan mijn persoonlijkheid. Ik kan niet zeggen; dit is een objectief beeld, het is altijd subjectief.

Als ik doordring in de werkelijkheid van de een of andere hogere geest en ik wil daarover iets zeggen, dan kan ik alleen maar vertellen wat ik subjectief heb waargenomen, wat ik heb begrepen, wat ik heb gezien. En dit is een van de grote moeilijkheden, die in het contact tussen geest en stof een grote rol spelen.

De mens neemt aan: als je eenmaal dood bent, ben je beter dan iemand die leeft. Nu kan ik mij voorstellen dat er veel mensen zijn, die beter dood zouden kunnen zijn dan zouden kunnen leven op deze aarde. Maar het is een feit, dat iemand die overgaat, aan onze kant komt met precies dezelfde eigenschappen, kwaliteiten en kennis, die hij gehad heeft toen hij mens was. Wat daar verder bij komt is een ontwikkelingsproces in de geest en die beantwoordt aan de wetten van een geestelijke wereld, niet aan die van een stoffelijke: Op die manier ga je je dus langzaam maar zeker vervreemden van de materie aan de ene kant, want alles wat je nieuw opdoet behoort niet meer in de menselijke logica, terwijl je aan de andere kant, als je menselijk wilt spreken, moet teruggrijpen naar datgene, wat je bent geweest.

De situatie wordt voor ons moeilijker naarmate we verdergaan met onze waarnemingen. Op het ogenblik, dat ik uit de geest een inwerking ga zien, die op aarde plaatsvindt, zie ik deze vanuit een geestelijk standpunt. Hoe dit op aarde aankomt, wat het precies betekent en hoe het er precies uitziet, kan ik alleen maar benaderen. Ik moet dan afgaan op wat reacties van mensen, die ik nog net kan aflezen. Maar wat ik zie, is voor mij een volledige realiteit. Als ik spreek, zal ik in de eerste plaats spreken vanuit die realiteit.

Wij hebben bij ons vorsers, onderzoekers, die proberen af te dalen in alle levensvormen op aarde tot de eerste toe. waarom doen ze dat? Wel, voor hen is de geschiedenis van het leven en de ontwikkeling van het bijbehorende bewustzijn van groot belang. Maar als ze een amoebe zien, dan zien ze niet een beestje, ze zien een bepaald besef. En als zij spreken over een vreemd wezen, dat eens in een ver verleden ergens moet hebben geleefd, dan spreken ze over

een mentale wereld, niet in de eerste plaats over een stoffelijke vorm. Toch moet je op aarde over een stoffelijke vorm spreken en niet over een mentale wereld, want die begrijpen ze eenvoudig niet. Het kan soms heel erg moeilijk zijn om een reëel beeld te geven van de werkelijkheid, en zeker als je daarbij nog rekening moet houden met de heersende voorkeuren en gewoonten van de mens.

Er is een tijd geweest dat gepaalde woorden heel gewoon overal werden gebruikt. Tegenwoordig keren ze weer terug, vooral op schuttingen. Dat waren eenvoudig woorden van het spraakgebruik. Maar als je voor een vrome gemeente moet spreken er je zou per ongeluk deze voor jou volledig normale uitdrukkingen gebruiken, dan liggen ze in een lichte schok en word je als een kwade geest uitgebannen; en als het niet lukt, dan lopen ze in wanhoop weg.

Moeilijkheden ook, indien wij proberen iets om te zetten in woorden. Want u begrijpt wel één ding: als ik met u praat (ik doe dat geloof ik tamelijk redelijk, dan moet ik dat toch doen in uw termen. En als ik probeer om dat netjes te zeggen, raak ik wel een in de knoop. Dan kunt u zeggen: Die stelling is toch helemaal verkeerd. En. hoe komt zo iemand aan zo'n zinsbouw, dat is iets krankzinnigs. Zeker, ik, geef dat graag toe, dat komt voor. Maar als ik een complete gedachte formeer in één seconde en ik heb dan 5 minuten nodig om haar uit te werken in woorden, dan kan ik hier of daar wel eens een rare sprong maken. Nu ben ik zeker geen steenbok geweest op aarde, dus u kunt niet van bokkensprongen spreken. Maar de sprongen, die ik maak, zijn voor mij reëel, omdat het tussenliggende voor mij een werkelijkheid is. Ik zie relaties, die voor u niet bestaan.

Als ik b.v. moet zeggen hoe de toestand op de wereld is, dan zou ik heel eenvoudig kunnen zeggen: De angst-haat-relatie gebaseerd op misverstand is op dit moment groeiende en daaruit krijgen we een explosieve ontlading, welke in gewelddadigheden resulteert. Dat is een mooie zin: Maar dan moet je maar aannemen, dat de mensen weten wat je bedoelt met een haat-begeerte-relatie of een haat-liefde-band en dat de mensen weten hoe die ontwikkeling tot uitdrukking komt. Je moet aannemen, dat ze de psychische reacties kennen van der enen, die zoiets beleven. Je moet aannemen, dat ze de uitdrukking "explosieve ontlading" begrijpen en dat ze daarin niet onmiddellijk een atoombom zien, maar eenvoudig een zeer plotseling algemeen om zich heen grijpend verschijnsel, dat na korte tijd weer ophoudt te bestaan. Zo ligt er vaak in één zin een grote moeilijkheid. En dat brengt je als geest er wel eens toe om vervelend te worden.

Dat is ook weer een van de menselijke punten, die wij hebben: we zijn soms vervelend. De situatie is namelijk deze. Je zegt iets, het wordt verkeerd begrepen. Je herhaalt; het op een andere manier. Het wordt nog niet juist verstaan. Je parafraseert nog eens dezelfde gedachte en als je dat vijf keer hebt gedaan, dan heb je eindelijk het idee; nu ben ik begrepen. Maar degene, die het de eerste keer had begrepen, die slaapt ondertussen en dan moet je weer proberen hem wakker te krijgen voor het vervolg. Laat mij eens proberen een paar dingen te vertellen, zoals ik ze heb beleefd, misschien dat u dan wel zelf ontdekt dat er ergens moeilijkheden zijn.

Ik wilde op een gegeven ogenblik de Italiaanse tijd bestuderen en kwam terecht aan het hof van de een of andere edelman. Deze goede man had kunstenaars en hofpoëten in dienst. Hij was een heel eigenaardige kerel. Hij hield meer van zijn valken dan van zijn vrouw, maar hij jaagde meer achter de vrouwen aan dan hij jaagde met zijn valken. Dat was ook weer zo'n verschijnsel. Toen ik probeerde een analyse te maken van die man, kwam ik tot de eigenaardige conclusie dat deze man al zijn liefdesaffaires en zijn jacht eigenlijk alleen maar deed om te laten zien hoe belangrijk hij was. Hij was werkelijk geboeid door hetgeen zijn dichters voortbrachten: Hij ging volledig op in de plannen van zijn kunstenaars en architecten, maar hij durfde dat weer niet teveel te laten blijken, omdat een zekere deskundigheid op dat terrein in zijn denken hem minderwaardig zou hebben gemaakt. Een onbegrijpelijke situatie.

Als je dan probeert dat te analyseren, ga je natuurlijk de persoon in kwestie opzoeken. Toen heb ik hem gevraagd. Wat is er eigenlijk in uw leven het belangrijkste geweest? Hij zei; Dat ik

mijzelf niet kon verliezen;

Weet u nu wat hij wilde zeggen? Toch was dat heel eenvoudig. Hij was zo gebonden aan zijn uiterlijkheden, dat hij de uiterlijke vorm, die voor hem belangrijk was, niet kon kwijtraken en zo de innerlijke mogelijkheden, die in hem lagen niet tot ontplooiing kon laten komen. Dat ligt in het hele schema. Maar is dat dan de 16e eeuw? Ja, inderdaad, dat is Italië in de 16e eeuw.

Op dezelfde manier ben ik verdergegaan. Ik heb ook wel het een en ander nagezocht. Ik heb priesters gevonden, die vanuit uw standpunt verschrikkelijke mensen waren. Die heel rustig mensenoffers brachten en eigenlijk van alles en nog wat deden, waarvan je tegenwoordig zegt dat God dat verboden heeft. Die mensen waren buitengewoon vroom. Maar wat blijkt nu de situatie te zijn?

Voor hen was het leven niet belangrijk, voor hen was de cyclus van leven belangrijk. En die cyclus van leven was niet gebaseerd op sterven en weer herrijzen. Neen, op een permanent leven, waarbij je afwisselend in verschillende werelden bent. Dood was voorhen nog niet eens wat het voor ons is: het afwerpen van een gewaad. Het was doodgewoon een onbelangrijkheid, zoiets als iemand een sneetje in zijn vinger geven, een bloeddruppel eruit halen om bloedbroederschap te drinken met een ander. Op dezelfde manier haalden zij hem het hart uit zijn lijf.

Ik dacht: ik moet eens nagaan waar ze terecht zijn gekomen. En dan kom je tot ontstellende ontdekkingen. Enkele van hen zijn zeer bekende priesters en rabbijnen geworden. Anderen onder hen zijn medici geworden, die bleven dus een beetje meer in de oude lijn. En weer anderen onder hen zijn helemaal overgestapt op literatuur of iets dergelijks. Het is ontzettend moeilijk duidelijk te maken hoe je die mensen vindt en hoe je ze terugvindt.

Als je de hele cyclus van leven vanuit de geest nagaat, is het voor mij één enkele stap van het Venetië van de Dogen naar het Rotterdam van vandaag. De leiders zijn er ook even verwaand. Dat is voor een mens onvoorstelbaar. Je kunt ook niet duidelijk maken waarom die dingen in de tijd vlak naast elkaar liggen. Ze hebben een zekere gelijkheid van mentaliteit. Dat heeft niets te maken met de uitingen. Het heeft alleen maar te maken met wat er in bepaalde mensen leeft. En dan blijkt, dat die twee werelden zo dicht bij elkaar liggen, dat je ze haast over elkaar heen zou kunnen schuiven en één beeld krijgen van menselijk denken en menselijke reactie. En dat vind je telkens weer.

Maar probeer nu een mens eens duidelijk te maken dat er weinig verschil is tussen de Doge van Venetië en de burgemeester van Rotterdam; dat krijg je eenvoudig niet voor elkaar. Probeer de mensen duidelijk te maken hoe groot de overeenkomst is tussen allerlei mensen, die alleen maar zaten te praten en te kletsen in de tijd van Karel de Grote en de mensen die dat vandaag nog doen: Dan zien ze het verband niet, want vroeger praatten ze over de noodzaak om heidenen te bekeren en tegenwoordig over sociale vooruitgang; maar ze kletsen nog even hard.

Het is voor u misschien niet mogelijk een figuur van een Einstein niet terug te brengen tot een Ptolemaeus maar eenvoudig tot een klein oplichtertje in Syracuse. En toch, als je die mentaliteiten ziet ongeacht heel andere praktijken, een heel andere uitwerking op de mensheid, dan zeg je: die figuren zijn bijna identiek. En dat is nu juist de grote moeilijkheid.

De geest beleeft en ziet de dingen zo totaal anders. Afstand in tijd bestaat er voor ons eigenlijk niet. Een natuurkracht is voor ons niet een natuurverschijnsel, maar gelijktijdig is het een levend wezen, is het een ontwikkeling op aarde. Het is een bepaald punt in de tijd en gelijktijdig een tijdloosheid. Alle waarden, die behoren bij één denkbeeld worden tot een composiet beeld; en vanuit dat composiete beeld dat je erkent moet je reageren. Wil je dat op aarde gaan doen, dan moet je die reactie duidelijk maken door haar te ontleden.

Als ik een schilderstuk heb en ik ga elk trekje afzonderlijk belichten; dan vervaagd de bedoeling van het schilderstuk. Als ik een mooi standbeeld heb en ik moet dat eerst in gruzels slaan, voordat ik u duidelijk kan maken wat het is; dan is dat vanuit mijn standpunt een

sacrilege; vanuit uw standpunt misschien moderne kunst, maar dat is weer wat anders. Voor ons is het dus buitengewoon moeilijk om zelfs tijd te fixeren. Een zeer typisch verschijnsel is het volgende:

Er is hier in Nederland een bepaalde groep. Deze groep heeft een begripsniveau dat samenhangt met een cursus. Nu zijn er twee verschillende sprekers. De ene spreker behandelt een onderwerp. De ander komt, ziet een zeker verband, maar realiseert zich niet dat dit in tijd terugligt. Dus hij denkt: dat is de ogenblikkelijke reactie en behandelt - volgens zijn idee zeer zuiver - in feite hetzelfde onderwerp. Omdat het verschillende personen zijn, zijn de uitingen verschillend en ik geloof niet dat het toehoorders heeft geschaad. Dat is nu -een misverstand, dat de geest kan overkomen.

Je kunt over vandaag praten en het eigenlijk hebben over eergisteren. Maar het kan ook zijn dat je het hebt over overmorgen. Op een gegeven ogenblik is tijd niet te fixeren. Het kan voor de geest erg, erg lastig zijn, maar daarnaast - en dat moet u ook niet vergeten - is het voor de toehoorders ook niet al te gemakkelijk. Een contact zodanig menselijk op te bouwen, dat je geestelijke wijsheid, geestelijke waarheid kunt omzetten in menselijke termen, zonder daarbij vergissingen mogelijk te maken, zonder daarbij vervelend te worden, zonder daarbij tijden door elkaar te gooien, dat is vaak een onbegonnen werk.

De mens op aarde is gebonden aan het wegtikken van de minuten. De geest is in feite gebonden aan wat u associatie zou noemen. Als ik in Amsterdam ben en ik denk aan Nieuw Amsterdam, dan sta ik per ongeluk in New York. Dat is een associatie; daar is niets aan te doen. Voor mij zijn die twee begrippen praktisch één. Dientengevolge zijn voor mij de steden op dat moment bijna één. En dat is nu het vervelende. Ik heb wel eens het gevoel: als je naar de wereld gaat, dan ben je net een hond, die bezig is met een sorteerproef. Je moet - zonder dat je eigenlijk kunt beredeneren hoe of waarom - de feiten uit de kastjes halen, waarin ze zo netjes passen en volgens jou thuishoren om ze te laten zien; en dat moet dan nog in een bepaalde volgorde.

Daarmee heb ik u - geloof is - een beeld gegeven van de moeilijkheden, die in de relatie stof - geest liggen. Voor de mens is het natuurlijk precies hetzelfde. Dat weten we ook wel. Want een mens, 'die bij ons komt, zal proberen om alles in een tijdsvolgorde te zetten. Hij begrijpt niet, dat als je bij ons een visioen van de toekomst ziet - wat heel goed mogelijk is - dat hij dan niet ziet vandaag - morgen - overmorgen enz., maar dat hij heel goed kan zien vandaag - drie weken verder één dag verder - zeven dagen verder - tien dagen verder- twee dagen verder. Dat loopt heen en weer. En daardoor krijgt hij een uitermate verwarde indruk van wat hij heeft waargenomen. Voor ons is dat normaal. Wij hebben geleerd om dat zo'n beetje te sorteren. Voor de mens is het niet normaal en daardoor verwarrend.

Een mens heeft zekere denkbeelden. Bij voorbeeld. duister betekent voor hem negatief. Nu is de nacht duister, maar lang niet altijd negatief. Het feit, dat u hier bent, bewijst wel dat de nacht positieve resultaten kan afwerpen. Voor de mens is duister negatief. Als hij iets positiefs ziet wat hij niet begrijpt, zal hij het negatief noemen en zien als duister. Hij begrijpt de ontwikkelingen niet. Hij gaat uit van zijn menselijke emotionaliteit. En in die emotie zit een bepaalde verwachting, een zekere fixatie, die geestelijk absoluut niet bestaat en die niet van belang is. Maar op het ogenblik, dat je dat als geest zegt, voelt die mens zich gekrenkt, trekt hij zich terug en luistert hij niet meer.

De mens heeft het natuurlijk ook wel eens moeilijk, dat ben ik direct met u eens. Nu moet u niet denken, dat ik een onderwerp. dat reeds is behandeld parafraseer. Ik probeer u iets anders te geven; een inzicht in de moeilijkheden die je als spreker hebt in de eerste plaats.

Als geest een mens begrijpen is al moeilijk, maar je eigen vanuit menselijk standpunt zo verwarde en complexe wereld aan die mens duidelijk te maken als een voor hem begrijpelijk en logisch geheel, dat is heel vaak niet uit te leggen. Dat, is misschien wel één van de redenen, dat wij zo geneigd zijn om bij alle dingen te stellen "ik verwacht" of "ik meen" of, "ik stel" of "ik geloof ". We doen dat niet, omdat die dingen niet reëel zijn, maar omdat dit onze

subjectieve geestelijke waarheid is, die voor de mens misschien nog niet helemaal vaststaat of niet te volgen is. Hij moet dan maar zien hoe hij eruit komt.

Ik wil het daarbij laten. Ik hoop, dat dit kleine beeld van geestelijke moeilijkheden en van de problemen die we met de stof hebben u kan helpen om de manier, waarop wij de dingen stellen beter te begrijpen.

"Het is voor u: natuurlijk heel erg leuk, als u iets hoort wat u al eens meent, gehoord te hebben, maar u let niet op de fijne nuances, die het voor ons tot iets geheel anders maken.

U hoort ons dingen zeggen onder voorbehoud en u meent, dat dit onwetendheid betekent. Neen, het betekent alleen dat we de objectieve waarde niet kunnen uitdrukken in de materie en daarvoor iets substitueren, dat overeenstemt naar ons idee met de subjectieve werkelijkheid, die wij in de geest hebben geconstateerd`.

Het is erg belangrijk, dat u ook op de woorden let, want elk woord kan zijn betekenis hebben. Soms staat inderdaad een zin door elkaar en moogt u het heus wel in de goede volgorde zetten. Maar u moet er wel aan denken dat het soms zelfs gevaarlijk is om een woord door een synoniem te vervangen, omdat daardoor de betekenis, zoals wij die wilden uitdrukken, alweer veranderd is. Het zijn punten, waarover u eens moet nadenken. Want als u een les leest, dan moet u proberen om eerst de betekenis te pakken te krijgen, zoals wij die geestelijk daarin hebben gelegd en dan moet u daaruit uw eigen - zo objectief mogelijk - menselijke mening vormen.

GEDULD

Het dulden. Lijdzaam zijn. Het wachten zonder pijn op een gebeuren, waarvan je niet weet wanneer het komt.

Geduld: eenvoudig weten dat de tijd ook wonden heelt en dat wat komen gaat niet meer veranderd kan worden, als je zelf niet anders wordt. Dat heet geduld.

Maar is geduld niet eerder een erkenning van de werkelijkheid, waarin de tijd niet zo belangrijk is als mensen haar hebben gemaakt? Is geduld niet eerder het beseft, dat het verloop der dingen zelve belangrijk is en niet de schijn van pauze en sequentie, die voortdurend al dat menselijk gebeuren volgens mensen zozeer beheerst?

Ik heb geduld, want voor mij is tijd alleen maar de Chimaera, die een ogenblik domineert, als je vergeet de werkelijkheid te beleven, waarin je bestaat. Het licht dat in mij is, kan niet doven. Waarom zou ik ongeduldig zijn, als er duisternis ooit komt? Het licht in mij is meer dan voldoende.

En als een werkelijkheid, een feit, nog niet kan worden gevonden en ik kan ik mijzelf geloven en voel: dat is een waarheid, waarom zou ik mij gejaagd voelen om te bewijzen hoe waar het is wat ik geloof. De waarheid wordt niet méér waar. Waarom zou je jagen en heizen en zoeken voortdurend anders en meer te bereiken en meer te zijn en meer te presteren, als het voldoende is in jezelf de harmonie van het leven te leren begrijpen en daarin te rijpen tot één, die - plukkende uit alle sferen en werelden tezamen wat hij nodig heeft - op elk ogenblik kan beschikken over dat wat inhoud aan het leven geeft en wat een verklaring is voor het "ik" van alle werkelijkheid,

Geduld is; uit jezelf beseffen wat waar is in de oneindigheid, is al tijd waar. En als het verschijnsel op zich laat wachten, is dit niet van belang, omdat eens mij die werkelijkheid volledig zal zijn. Wat ik nu misschien forceer, is niet de werkelijkheid. Het wordt een pijn, wanneer de werkelijkheid ooit tot mij keert.

U heeft geleerd, dat eeuwigheid de zin is van het bestaan, de werkelijkheid van het leven en dat de waan van tijd verglijdt naarmate het "ik" meer beseft wat het is. Het heeft geduld voor alle tijdelijke verschijnselen, omdat het slechts zichzelf zijnde het gemis niet voelt in de ledigheid van tijd. Het is de werkelijkheid. En al wat er vóór die tijd gebeurt of na die tijd, heeft zin noch inhoud voor het "ik".

Laat dan de wezenlijkheid van het bestaan ontwaken in je. Laat buiten de waan van tijd in jezelf begrip ontstaan voor de betekenis, die je bent. Dan heb je het geduld om anderen te begrijpen en te verdragen, om vlagen van eenzaamheid of van ontstellende gebondenheid voorbij te laten gaan. Ze zijn een waan, die pijnlijk is, als je haar ziet als een werkelijkheid, maar die niets betekent, als je beseft wat eens bestond, bestaat altijd en is een deel van mij, dat altijd verder zal bestaan.

Dat is mijn visie. Ik hoop, dat u geduld genoeg heeft om daarover na te denken.

LES 6 - NAAST DE DEUR

Er bestaat een bekende theorie dat als u ziek bent het geneesmiddel naast de deur bloeit. Dat is wel een tikje overdreven. Maar als wij ons bezighouden met de natuurgeneeswijzen, met de natuurmagie; dan ontdekken wij dat er in de natuur toch wel heel wat eigenaardige dingen voorkomen. De meeste mensen weten het niet en ze kennen het niet meer. Zij gebruiken het niet. Maar nog steeds is het zo, dat als uw bloed een zuivering nodig heeft, u alleen maar naar een paar brandnetels hoeft te zoeken. En als u meent dat die moeilijk te vinden zijn, dan gaat u in het vrije veld zitten. Ik garandeer u dat u ze heeft gevonden.

Indien u last heeft van pijnlijke knoken e.d., weegbreeblad kneuzen, dat op de pijnlijke plek leggen en inderdaad het helpt.

Heeft u last van uw gewrichten, dan neemt u eenvoudig een koolblad (bij voorkeur savoie-kool of Chinese kool), u kneust het blad, u legt het erop en er treedt een verbetering in. Misschien heeft u wat anders nodig. Het zou zo kunnen zijn.

U heeft b.v. opeens last van een veel te hoog suikergehalte in het bloed. Nu, dan is de oplossing heel eenvoudig. U neemt een boterham en legt wee twee vingers dik peterselie op; bij voorkeur aromatische peterselie. U eet het bij het ontbijt, u drinkt er een liter water bij en u wacht af. In zeer korte tijd komt de afvoer in werking en daalt inderdaad het suikergehalte. U voelt zich dan aanmerkelijk beter. Zo zou ik kunnen doorgaan. Ik noem maar een paar van de oude geneesmiddeltjes, waarmee de mensen altijd hebben gewerkt, totdat er een geneeskunde kwam. Toen de geneeskunde er was, kwam er een chemische industrie en de chemie heeft het zover gebracht, dat de mensen de natuurgeneeswijzen eigenlijk niet meer kennen, "Het ligt naast de deur," zeggen de mensen dan. En in zekere zin is het waar.

Als er nl. een verstoring in een milieu plaatsvindt, dan is er altijd een factor, die dat moet opvangen. Als bij u de zaak vuiler wordt, dan is er maar één oplossing: ofwel er moet minder leven komen, dan wel er moet een grote aanpassing van leven plaatsvinden; en dat zijn wij in de meeste gevallen gebeuren doordat er een samenwerking ontstaat o.m. tussen algen en bepaalde schimmels. Ze doen denken aan de korstmossen, die daarvan een variatie zijn.

De aanpassing is niet alleen een kwestie van de natuur zelf. Er zijn natuurlijk ritmen; dat geven we graag toe. Het is duidelijk, dat in de nacht een dauwnatte plant over het algemeen meer vaste bestanddelen bevat dan diezelfde plant overdag heeft. Ze is dan wakker, er zijn verdampingsprocessen, er zijn omzettingsprocessen en dus worden bepaalde producten van de plant verder verwerkt. Vandaar dat men overal in de oude boeken over geneeskunde leest dat b.v. de ranonkel moet worden geplukt kort na middernacht in de zomer; dat men de belladonna bij voorkeur moet plukken bij volle maan en dan nog als de dauw op het veld ligt. Dat zijn natuurlijke factoren en wij kunnen de resultaten nagaan. Maar wat moeten wij nu denken van het volgende:

Er is een oerwoud. In dat oerwoud komen veel giftige slangen voor, Nu maakt men van de bast van een bepaalde boom (het lijkt wat op een palmeto) een fijn poeder, dat wordt vermengd - schrik niet - met de as van een verbrande slang. Dat poedertje wordt door middel van een hol rietje in een ader ingebracht en daar ingeblazen. Iedereen zal een bloedvergiftiging verwachten. Er gebeurt echter wat anders. Er ontstaat een betrekkelijk grote immuniteit voor die slangen, zodat een dodelijke beet hoogstens een paar dagen koorts betekent; en wat meer is, de bescherming duurt vaak twee tot drie jaar. Wat is het geheim? In dit geval komt er toch ook wel iets bij dat "magie" heet.

Als u leeft, dan bestaat een groot gedeelte van uw wereld uit denkbeelden. U heeft een visie

op de dingen. En als u meent dat iets dodelijk is, dan kan het een onschuldig aspirientje zijn, maar de kans is heel groot dat u in zeer korte tijd vergiftigingsverschijnselen vertoont. Op dezelfde manier kunt u zich voorhouden, dat iets niet giftig is en dan blijkt plotseling, dat het inderdaad veel minder sterk aantast. Er zijn tot nu toe nog geen tegengiften gevonden tegen b.v. strychnine. maar, ook die zouden te vinden moeten zijn. Want wij weten, dat de natuurvolkeren heel veel van die recepten hebben gevonden. Alleen, de manier waarop zij ze vonden is m.i. nogal curieus.

In de Amazone-delta zijn een aantal stammen, die nog heel wat wilder zijn dan b.v. de Yaquis (?). Deze stammen leven eigenlijk in een natuurverbondenheid. Ik geloof niet eens, dat zij een werkelijke godsdienst hebben. Zij vereren allerhande dingen in de natuur.

Nu hebben zij een medicijn nodig, want er zijn teveel slangen, teveel krokodillen, ze zijn bang voor de piranas of weet ik wat en de medicijnman komt in functie. Hij spreekt met de geesten. meestal via rokerige vuurtjes en uitputtende dansen. Als hij dat contact heeft gevonden, begint hij te goochelen meteen aantal zonderlinge voorwerpen: vingerkootjes van iemand, die al geconsumeerd werd twee eeuwen geleden bij wijze van spreken, een stukje van de huid van een krokodil, en noem ze naar op. Dat alles gooit hij door elkaar. Op een gegeven ogenblik zegt hij: Ja. Wij moeten dáár heen, we moeten de bast van die boom hebben. Daarmee kunnen wij wat doen. En het gekke is, dat het recept werkt.

Hier hebben wij te maken met iets, wat ook voor die mensen wel naast de deur ligt, maar dat toch eigenlijk niet helemaal logisch in elkaar zit. Je zou je kunnen voorstellen: iemand is verkouden en onmiddellijk begint het nieskruid voor de voordeur te groeien. Dan zou je ook nog wel kunnen zeggen. Dat is misschien mogelijk. Maar hier spelen kennelijk andere krachten een rol.

Roept die man nu werkelijk natuurgeesten op? Het is niet erg waarschijnlijk. Heeft hij contact met voorouders? Het is een mogelijkheid, maar groot is die meestal ook niet eens. Die man komt in harmonie met de natuur. En nu zien wij het vreemde; Doordat hij in harmonie is met de natuur en een kwaal, een ziekte heeft geëlimineerd, wordt de tegenpool daarvan kenbaar. Het is a.h.w. een magneet. Indien ik een noordpool heb, dan weet ik ook waar de zuidpool most liggen. Er is altijd een lijn te trekken tussen en noord en zuid. Op deze manier probeert hij zich dus te oriënteren ten aanzien van bestaande verstoringen van evenwicht vanuit zijn standpunt, en dat lukt.

Deze vorm van magie is natuurlijk niet wetenschappelijk aanvaardbaar. Maar het feit, dat een mens dergelijke verstoringen zou kunnen voelen is aannemelijk gemaakt.

Neemt u mij niet kwalijk, dat ik hier even als noot bijvoeg: Deze ritens zijn door enkele waarnemers gevolgd. Zij hebben de resultaten gezien, maar weten niet precies hoe het in elkaar zit. Zij hebben toen geprobeerd het te vergelijken met de procedure van de bosnegers in Suriname. Ook hier bestaan enkele van die procedures, maar de afwijkingen zijn zo groot, dat de wetenschapsman zegt: Dat is zo totaal verschillend, er moet een werkzame factor zijn, maar ik kan hem niet vinden. Het is echter geconstateerd, dat de procedure niet-redelijk is, maar dat er een resultaat wordt behaald, dat redelijk geconstateerd en wetenschappelijk kan worden nagegaan. Houdt u dat goed in het oog.

Nu gaan wij proberen iets daarvan te vertellen. Ik heb de vorige keer aandacht besteed aan de aarde zelf en aan een groot gedeelte van haar reacties. Al dat leven op aarde heeft ook een eigen uitstraling. De uitstralingen van alle levende wezens op aarde corrigeren veel eerder dan, de vormen dat kunnen doen:

Stel, dat er eiken staan. Die bomen zijn nog helemaal niet aangetast door een plantenziekte. Je zult het dit jaar nog niet zien. Pas het volgend jaar komen de eerste schilferingen, beschadigingen aan de bast en de rest: Maar dit jaar is het toch al op te merken. Wat gebeurt er nu? Wij zien dat de eikenbladroller, een insect, zich plotseling in veel grotere hoeveelheden rond die bomen vertoont. Het volgend jaar vind je ze daar niet meer terug; dan zijn ze

verhuisd. Het is alsof het idee van "die boom gaat toch dood" insecten, die daarmee een relatie hebben aantrekt. Voor hen is de dood van het blad of van de boom ergens voedsel en op de een of andere vreemde manier vertrekken zij heel rustig naar de getroffen bomen.

Als er een mens komt in een bos waar geen mensen zijn, dan weten de dieren niet wat een mens is, punt één. Punt twee: zij zouden het zintuiglijk niet kunnen weten. Toch heeft men o.a. in Serengeti kunnen constateren, dat kudde achter een berg met zeer verhoogde waakzaamheid begonnen te reageren toen aan de andere kant van die berg mensen olifanten bespieden. Men heeft geprobeerd een verklaring daarvoor te vinden. De waakzaamheid van de kudde was kennelijk gericht naar de kant van de berg waar de mens was en niet op het vliegtuig van waaruit de opnamen zijn gemaakt. Dat is een heel curieuze kwestie. Alweer een vaststelling van iets. Ik geloof, dat je zou kunnen zeggen: De uitstralingen van alle dingen op deze wereld zijn een voortdurende wisselwerking.

De mens is daarvoor ongevoeliger geworden, zeker in een z.g. cultuur of industriële maatschappij, maar de gevoeligheid blijft toch ergens bestaan. Deze gevoeligheid heeft echter niet alleen maar een mededelende, ze heeft wel degelijk ook een corrigerende functie. Want nu zien wij op een gegeven ogenblik ook dat de waakzaamheid van een kudde niet toeneemt, als er leeuwen in de buurt zijn, maar wel in een tijd dat er teveel dieren zijn. Dan gaat de voedseldrift overheersen, zegt de bioloog, en hierdoor worden de zwakkere exemplaren - gezien de verminderde waakzaamheid van de sterkere exemplaren - meestal het slachtoffer. Dat zou wel waar kunnen zijn. Maar zou je ook niet kunnen zeggen, dat de natuur zelf hier corrigeert?

Dan kunnen wij spreken over ecologische evenwichten. Maar een ecologisch evenwicht kan toch niet verklaren waarom in een land waar een bepaalde ziekte uitbreekt (ik denk aan een typhusepidemie, die kort geleden uitbrak in de buurt van de Ganges-delta dit gepaard gaat met het plotselinge verschijnen van één speciaal onkruid in rijstvelden vlak in de buurt. Men beweerde zelfs, dat het extract van dat onkruid kon worden gebruikt om de ziekte te genezen. Het was er vóór die tijd niet. Het jaar daar vóór was het in een enkel exemplaar aanwezig, maar niet en masse. En nu ineens dit jaar: typhus en het massale verschijnen van het kruid. Moet men dan zeggen: Dat is toeval? Dan hangt de gehele wereld van toevalligheden, aan elkaar, want we kunnen die dingen steeds weer constateren. Laat ons liever zeggen; er is een soort wederkerige beïnvloeding. Die beïnvloeding moet zeker als dat soort onkruid plotseling zo rijkelijk te voorschijn moet komen of de typhus moet uitbreken, iets wat je van tevoren ook niet helemaal kunt bepalen - al van tevoren aanwezig zijn.

Nu kom ik met een paar stellingen, die u misschien een beetje gek vindt:

Op het ogenblik, dat er op één punt in de wereld een mogelijkheid ontstaat van een kracht, zal op het meest nabij gelegen punt waar die mogelijkheid nog geconstateerd kan worden een tegenkracht ontstaan. Het is nooit één kracht; er zijn altijd twee krachten.:

Als er op een gegeven ogenblik pest uitbreekt (wij hebben dat gezien met de grote epidemieën, die in de middeleeuwen heel West-Europa hebben plat gelegd) dan blijkt 't dierenleven ook plotseling te veranderen. Wij zien in diezelfde periode een toename van b.v. een aantal prooidieren; vooral de wolven waren in Italië heel erg brutaal.. Wij zien dan ook in de plantengroei afwijkingen. Dan zegt de mens: Dat zijn tekenen. Maar ik geloof, dat je het andersom moet zeggen: Dit zijn verschijnselen van dezelfde kracht, die zich uit.

Dan is de vraag: Wat is die kracht? Natuurgeesten kunnen wij daarvoor niet verantwoordelijk stellen. Wij kunnen ook niet zeggen: Dat zijn kosmische invloeden zonder meer. Wij kunnen de aarde zelf ook niet daarvoor verantwoordelijk stellen, geloof ik. De mensen, het leven op aarde is vanuit het standpunt van die aarde zo onbelangrijk. Dus dan moet er iets zijn in de uitstraling, de aura van de aarde, dat niet natuurgebonden is, maar dat gelijktijdig toch behoefte heeft aan een evenwicht. En dan gaan wij maar weer eens terug naar de oude legenden; dat hebben wij trouwens al een keer gedaan.

Herinnert u zich nog de verhalen over de Djinni? In de Duizend-en-één-Nacht kunt u hen vinden, de eigenaardige geesten die goed of kwaad kunnen zijn. Sommigen zijn getrouwe moslims, andere zijn heidenen. Zij vliegen door de lucht, zij hebben eigenaardige mogelijkheden, zij bedrijven magie, zij zijn ook onzichtbaar, maar soms manifesteren zij zich plotseling. Zo'n Djinn is geen mens en ook geen zuivere natuurgeest. Hij heeft een macht, welke die van de mens te boven gaat, maar hij heeft beperkingen, die ook groter zijn dan die van de mens.

Stel nu, dat er een astrale wereld is, die niet alleen door dwergjes, feeën, elfen en dergelijke wezens wordt bevolkt, maar ook door wezens, die leven krachtens de evenwichten die er bestaan, die zich voeden met een evenwichtssituatie. Dan zult u vragen: Wat is die evenwichtssituatie dan? Het is een voortdurende botsing van krachten, die elkaar schijnen op te heffen of trachten dit te doen. Je zou kunnen zeggen; Er zijn bepaalde accumulators, die je door het overslaan van vonken kunt laden. Dan heb je dus een positieve en een negatieve nodig. Als de vonkenbaan voor een ogenblik wordt gesloten, blijkt de accumulator in staat te zijn een deel van de energie op te nemen.: Wij noemen zo'n accumulator een statische accumulator.

Nu stel ik, dat dergelijke wezens te vergelijken, zijn met die accumulator. Op het ogenblik, dat er een conflict begint, hebben zij met hun behoefte aan kracht al direct in de gaten: hier ontstaat een strijd. Maar zij hebben niet één kracht nodig, want dan zouden er allerhande gebeurtenissen zijn, die zij niet kunnen beheersen. Er moet een tegenkracht zijn. En dan komen wij tot de vreemde conclusie, dat er wezens zijn (niet direct natuurgeest, aardgeesten of geesten uit de een of andere sfeer, maar gewoon anders dimensionaal levende wezens), die zich voeden met een psychisch conflict en die proberen om dit conflict reguleerbaar te houden, een tegenstelling tot stond te brengen.

Nu begrijpt u wel, dat de intensiteit van ladingsverschil groter wordt naarmate de polen dichter bij elkaar worden gebracht. U kent misschien een ouderwets: booglamp met koolspitsen. Dan weet u ook, dat ten van die kolen beweegbaar is gemonteerd en meestal via wormwielaandrijving langzaam in de richting van de andere kool wordt gebracht, totdat er een vonk overslaat. Stel u voor dat er een bepaalde afstand nodig is, voor dat het proces kan beginnen. Wordt de afstand te groot, dan gebeurt er niets. Is ze te klein, dan verteren de kolen. De koolspitsen branden weg en dan heb je een vernietiging:

Stel u die persoonlijkheden nu eens voor als wezens, die op deze manier proberen te manipuleren; die proberen een bepaald deel van de aarde met zijn eigen uitstraling dicht in de buurt te brengen van een tegenovergestelde uitstraling en daaruit voor zich een zekere voeding te verkrijgen. Dat is een fantastisch beeld, ik weet het. Maar toevallig is het nog waar ook. Dan wordt het duidelijk, waarom, de mensen niet helemaal zonder reden zeggen. Als je ziek bent, dan groeit het geneesmiddel naast de deur.

Als u ziek bent, dan heeft u een uitstraling die afwijkt van de normale; een spanning. Die spanning kunnen wij dan het best gebruiken - zo denken deze wezens - indien wij een tegenpool in de buurt brengen.

Er zijn een aantal mensen geweest, die zich in de: primitieve magie daarmee hebben beziggehouden. Een van hen heeft zelfs wat daarover gepubliceerd. Dat was Von Höhenheim (Paracelsus). Deze Von Höhenheim stelt het nu heel aardig; "Het geheel van de krachten van het leven kan worden uitgedrukt in polariteiten. Elke polariteit valt uiteen in een materiële kracht (gedachtenkracht). (Hij geeft er een andere omschrijving voor en noemt nog de planeetkracht of de astrologische constellatie). Deze drie factoren moet je met elkaar in overeenstemming brengen. Indien dit niet mogelijk is langs natuurlijke weg, dan maken wij een amulet dat de ontbrekende uitstraling geeft. Hierdoor zal er een evenwicht ontstaan en zal de mens wederom tot de normale groepering van de in hem aanwezige elementen komen.

Zo dachten zij er vroeger over. Tegenwoordig zeggen zij; een beetje koorts. Vroeger, dat is het vuur, dat in je werkt. Er waren heel veel mensen, die dat probeerden te genezen door het

vuur te laten wegvloeien en dan krijg je de aderlatingen. Het is typerend voor het Europa van die tijd dat er meer mensen aan medische behandeling zijn gestorven dan aan een ziekte. Dat zou ik nu niet meer durven beweren, zodat de medische wetenschap wel vooruit is gegaan.

Deze polarisatie van krachten zal niet alleen blijven bij het ziekteverschijnsel of bij de aanwezigheid van een gevaar waarvoor een tegenmiddel bereikbaar is. Het is duidelijk, dat ook daar waar psychische spanningen bestaan deze soms tegen elkaar kunnen worden afgewogen: En dan komen wij tot de conclusie, dat mensen met een zeer eenzijdig denken, die onder een behoorlijke spanning leven, automatisch bevorderen dat in hun nabijheid tegenovergesteld denkende en reageren groepen met een vergelijkbare psychische spanning van andere aard ontstaan.

Hoe kan dat? Dat kan, omdat deze entiteiten niet beschikken over het middel om alles te scheppen, maar zij kunnen er wel voor zorgen, dat b.v. een onkruid zich weelderiger voortplant dan normaal. Zij kunnen er voor zorgen, dat bepaalde dingen de mensen veel meer opvallen dan anders. Een typisch voorbeeld heeft u in uw eigen omgeving.

Aan de ene kant heeft u te maken met een regering, die onder spanning staat; omdat zij geen inzicht meer heeft in het totaal van de processen der samenleving. Zij probeert dat te verkrijgen. Maar de spanning, die daardoor is ontstaan, moet een tegenspanning hebben. Er ontstaat een in feite onredelijk verweer tegen de maatregelen: in casu een volkstelling. Dat verweer is in feite onredelijk gezien uit het standpunt "informatie is noodzakelijk. Gelijkijdig, is het natuurlijk een kwestie van anders denken.

Als ik zeg: Dit is niet democratisch meer, dan heb ik ook volkomen gelijk. Nu wordt op dat idee "het is niet democratisch" of "het is gevaarlijk" ingewerkt en zo ontstaat er in zeer korte tijd een aanmerkelijk grotere oppositie. En het vreemde van de oppositie is, dat zij zich moet vormen in de omgeving van degenen, die het meest de volkstelling voorstaan. Dus in de omgeving van het C.B.S., in de omgeving van de instanties, die daarmee intens bezig zijn, zullen wij waarschijnlijk het tegengif vinden. Misschien de mensen, die het tegenwerken, die tegenpropaganda maken of misschien zelfs mensen, die dit proberen op een heel andere manier te gebruiken. En zo is er dan weer een spanning, waaruit geleefd kan worden. Misschien herinnert u dat ergens aan:

U kent allemaal het verhaal van de bloedzuigers, die door de nacht gaans de vleermuisachtige Dracula's, die via scherpe snijtanden en een kus in de hals u het eeuwige leven en zichzelf voldoende bloed bezorgen;

U zou die entiteiten misschien met dergelijke parasieten kunnen vergelijken, Zij hebben echter een regulerende functie. En die functie kan alleen worden beïnvloed door een zo totale verandering van omstandigheden of beïnvloeding, dat hun normale manipulatie van krachtsevenwicht niet meer opgaat.

Nu komen wij bij de kosmische krachten. Ik neem aan dat de meesten van u weten wat er wordt bedoeld met de Heren van de Stralen. Het zijn heersers, die een zekere invloed dirigeren, die via een gediffuseerd licht tenslotte ook de aarde kan bereiken en daar een bepaalde mentaliteit, een bepaalde geestelijke instelling doen prevaleren. Als nu een dergelijke kracht ingrijpt, dan verandert ineens de mentaliteit van alles wat bewust is. Hoe hoger de besefsmogelijkheid, hoe hoger de mentale activiteit, des te sterker de beïnvloeding. een eenvoudige plant wordt door een dergelijke straal veel minder beïnvloed. Die kan hoogstens iets meer of iets minder energie kennen, maar een dier kan reeds zijn gedragspatroon veranderen.

Bij de mens zien wij een plotselinge verandering van temperament en daarnaast natuurlijk ook van gedachtenleven. De entiteiten, die zich voeden door middel van spanningsverschillen, zijn gebaseerd op het normale. Zij kunnen dus alleen van het normale uitgaan. Er ontstaan dan ook perioden, waarin zij eigenlijk geen kans meer hebben om zelf spanningen te veroorzaken en evenwichten tot stand te brengen. Hun parasitaire functie - want dat zijn zij in normale

tijden - krijgt ineens een heel ander aanzien. Op het ogenblik, dat de verandering groot wordt, treden de bovengenoemde entiteiten op als remmende factor. Zij kunnen nu alleen tegenover de invloed de restanten zetten van een andere invloed of van een verleden. De geleidelijke overgang van invloeden wordt dus bepaald door het ingrijpen van dergelijke krachten. Zijn zij er niet, dan zullen de overgangen veel plotselinger zijn, de resultaten komen sneller, naar zij zijn vaak ook minder te voorzien. Ze hebben dus wel degelijk een regulerende functie in het geheel en zijn ook als zodanig belangrijk.

De kwestie van de mens in een verbond met dergelijke entiteiten is in vele gevallen een leugen. Er wordt verteld dat er mensen zijn, die met parasitaire geesten omgaan en hen op anderen. kunnen afzenden. Van natuurgeesten geloof ik het, niet van deze entiteiten. De procedures, die hiervoor bestaan (de rituele vormen van magie o.a. uit het Zevengebergte) komen altijd iets te kort, nl. aan beheersbaarheid.

De bestudeerders van de z.g. geheime magie van het Tibetaans Dodenboek (in feite grotendeels ook nog zwart-magiërs roepen dergelijke geesten wel op. Zij kunnen daarmee de meest eigenaardige situaties tot stand brengen, omdat hier spanningen worden gewekt t.a.v. de bevolking en de gelovigen. In vertoningen kunnen zij op de medewerking van dergelijke geesten rekenen, maar zij zijn er nooit zeker van hoe het geheel zal verlopen. Zij weten nooit, of de steen, die daar ineens gaat zweven hen zal verbrijzelen of dat hij naar links of naar rechts zal gaan. En daaruit blijkt wel, dat de beheersbaarheid dus niet bestaat. Dientengevolge moet worden aangenomen, dat elke poging om met dergelijke entiteiten samen te werken voor de mens zeer grote gevaren inhoudt. En als hij er al in slaagt zijn doeleinden te bereiken, hij toch zeer veel energie aan da entiteiten zal verliezen.

Als ik nu stel, dat de wijze waarop de entiteiten manipuleren voor de mens bruikbaar is, omdat hij van de ontstane spanningen, maar vooral van de bij elkaar gebrachte polen van een situatie gebruik kan maken, dan klinkt U dat misschien heel vreemd. Maar ik heb u daar net een paar natuurrecepten genoemd, Het klinkt krankzinnig als je tegen iemand zegt, dat hij een zeer kleine hoeveelheid bilzekruid moet aftrekken, het aftreksel met melasse vermengen en dat hij dat maar moet drinken. Dan zeggen de mensen; Wat roet je daarmee? Inderdaad blijkt dat te werken o.m. tegen maagzweer en bepaalde vormen van darmontsteking, Dat bilzekruid is meestal wel te vinden; indien je last hebt van die kwalen. Dat is ook weer het vreemde. Maar je moet je er naar toe laten trekken. Die entiteiten hebben de neiging de polen zo dicht mogelijk bij elkaar te brengen. Maar als beide polen één worden, valt de werking uit. De mens is een van de weinigen, samen met enkele diersoorten die in staat is dat fenomeen tot stand te brengen, En omdat de spanning wegvalt, zal -dan als vanzelf ook een genezingsproces kunnen optreden. Er wordt een nieuw evenwicht gevonden. De mens krijgt zelf weer een grotere mogelijkheid tot beheersing.

Hier komen ook weer een paar oude sprookjes aan bod, waarover wij even moeten nadenken: U kent allemaal het verhaal van het alruin-mannetje. Als je een alruin plukt, zal de eerste, die de kreet van de wortel hoort (die sterft op -het ogenblik: dat hij aan de aarde wordt onttrokken) ook stervend. Dus bestaan er bepaalde voorschriften. Je stopt de oren dicht, je neemt een hond mee en als je dat niet hebt, kun je ook een lammetje of een jonge geit nemen, die je in de buurt houdt. Je neemt een heel lang touw, die je aan de wortel bindt en je trekt. Dan is de kreet, die je hoort; zo zwak dat het leven wordt genomen van het lammetje of de hord of wat je ervoor in de plaats zet.

Dat is natuurlijk onzin. Tegenwoordig worden alruinwortels a.h.w. in een fabriek geweekt om aan de goed gelovigen verkocht te worden. In Duitsland is er zelfs een hele industrie, die zich bezighoudt net alruin, ginseng e.d.

Maar waar komt het denkbeeld weer vandaan? De alruin is met enkele andere planten niet alleen magisch, maar ook bijzonder sterk in uitstraling,. Een helderziende heeft misschien wel eens gezien, dat het leven van een plant een soort kleurig tolletje is, dat eigenlijk niet in de plant zit, maar dat er omheen schijnt te dansen of te dwarrelen, Als je de alruin gaat

vergelijken net een gewone plant,- laten we zeggen een roos - dan heeft het balletje dat je er omheen ziet dansen een doorsnee van 5 cm. Kijk je dan bij een alruin, dan is de omvang van dat tolletje bijna 60 cm dat is dus 12 keer zo groot. Dat betekent, dat twaalf keel zoveel energie wordt uitgestraald. Er zijn geen gedachten bij. Een -plant denkt niet - althans niet volgens menselijke maatstaven - maar de: plant is plant is bewust. Veranderingen in bewustzijn kunnen in de uitstraling worden geregistreerd. Iemand, die nu zeer gevoelig is, zal dus het sterven van de alruin wel degelijk als een schok kunnen voelen, want er is een psychische kracht, die behoorlijk sterk is. Dat zij dodelijk is, is onzin. Maar dat er een invloed van kan uitgaan, staat vast. En dan stellen wij;

Indien dat mogelijk is bij een alruin, dan moet het net andere dingen ook mogelijk zijn. Als iemand op aarde een oude boom rooit (die boom heeft ook krachten; hij heeft zelfs vaak meer levensomvang dan een alruin), dan zal het sterven van die boom een explosie van energie zijn. Die energie kun je alleen naar uitdrukken als troosteloosheid. Waar er geen direct besef van sterven bestaat (in planten bestaat dat niet direct) kun je dus geen droefheid verwachten maar alleen de troosteloosheid; ik ben ineens afgesneden van alles, alles verwaast. En dat explosief. Je zou dan kunnen zegen; De neerslachtigheid van de mens wordt dus aanmerkelijk vergroot. En nu het typische;

Er is een stad waar heel veel grote bomen staan. Dan is het voor de entiteiten waarover ik het, had dus belangrijk, dat de bomen worden geroid, want dan komen er grote krachtontladingen, die zijn voedzaam.

Dan zal de neiging om te rooien sterker worden, dat is duidelijk.

Op dezelfde manier: een oud gebouw heeft zelf ook een zekere uitstraling. Het is dan misschien een samenvoeging van menselijke manas, die daarin is opgeslagen, maar het is er. Als zo'n pand zeer snel instort, dan komt de manas (kracht grotendeels vrij. De mensen hebben nl. gedacht in een structuur en daaraan hebben zij hun kracht gegeven. Als die structuur teniet gaat, verdwijnt de samenhang voor een groot gedeelte. Enkele stenen zouden misschien wat kracht behouden, maar dat is niet veel. Er komt weer een krachtontlading. Het is duidelijk, dat mensen dan gelijktijdig het oude moeten liefhebben en het moeten vernietigen. Dan hebben die entiteiten een heerlijke explosie en daarvan kunnen zij eten. Zo wordt zelfs het stadsleven daardoor beïnvloed. Wat dat betreft, kan ik u wel vertellen, dat dergelijke parasitaire entiteiten-- indien er geen natuurlijke veranderingen meer plaatsvinden door kosmische invloeden - de neiging nogal eens hebben om zich in grote steden bezig te houden.

Op het platteland ligt de zaak een beetje anders. Daar is er een samenspel van het natuurlijke ritme van groei, bloei, vrucht, verval. De mens, die daar leeft, is daarmee veel, sterker verbonden. Daar is het vaak erg belangrijk dat iets excessief wordt. Excessieve regenval, excessieve droogte zijn voor die entiteiten belangrijk, maar tevens om de zekerheid, de verwaandheid, die een mens altijd ook heeft een beetje binnen de perken te houden. Zoals gezegd: er is geen verwaander en koppiger mens dan een boer. Dat is tegenwoordig natuurlijk niet meer waar, maar het is een lange tijd waar geweest. Dat komt voort uit zijn manier van leven en het gevoel van zekerheid dat hij had. Veranderingen daar aanbrengen zou dus zeer goed zijn, maar het lukt niet altijd.

Dan kunnen wij misschien de kleinere wisselwerkingen nog gebruiken. Wij kunnen. b.v. een veepest sturen of giftig onkruid gemakkelijk op een wei doen groeien. Dat gaat allemaal wel, maar wij kunnen niet verder komen. Wat gaan, wij dan doen? Wij gaan proberen de spanning tussen boer en land te doen groeien. Als de boer een zekere haat heeft tegen een deel van zijn werk en dat werk omvat ook levende elementen (dat kunnen planten of dieren zijn), dan is hier een spanning, die kan worden afgetapt. Op deze manier hebben de heren eigenlijk nog heel wat in te brengen.

De mens, die in staat is om er gebruik van te maken, die weet "als ik iets haat, dan moet ik juist proberen het zo volledig en zo juist mogelijk te doen", die bereikt hierdoor. a. dat hij

weinig energie verliest, want hij komt te snel tot een zekere harmonie met zijn tegenpool; b. hij krijgt meestal daardoor veel betere resultaten. Het is gek; waar liefde is, waar geen tegenstelling aanwezig is, daar krijg je die ontladingen lang zo sterk en lang zo plotseling niet. De regulerende invloed speelt dus ook t.a.v. de relatie van de mens met de natuur een rol.

Nu zal ik nog wat aandacht willen besteden aan kosmische invloeden, die hiermee in verband staan.

Ik heb u reeds gewezen op de Heren der Stralen. Er zijn natuurlijk ook meer van die dingen. Als een geestelijke invloed zich op aarde ontladde of wenst te ontladen en daarbij slechts een deel van de aarde of een enkele mens beroert, dan wordt hierdoor die mens of dat deel van de wereld tijdelijk onaantastbaar voor deze parasitaire of "regulerende" entiteiten uit de een of andere tussenwereld. De onaantastbaarheid ontstaat doordat een directe kosmische invloed eigenlijk hoogspanning is. Je kunt je dus wel aan een hoogspanningsleiding gemakkelijk vasthouden, dat is helemaal niet gevaarlijk, als je maar geen voet op de grond zet, voor hem wegvluchtten. Dan kunt u zeggen: Dat was de zoon van God. Maar u zou ook kunnen zeggen: Hij had kennelijk een direct contact met de kosmos of iets in de kosmos. Hierdoor was hij voor die entiteiten onaantastbaar en gevaarlijk. En als dat voor Jezus denkbaar is geweest in het verleden, dan moet het ook vandaag bestaan. Wat blijkt nu?

Er zijn mensen, die tot een bepaalde straal behoren. Zij hebben dus een eigen levensritme, dat met die straal overeenkomt. Als zo'n straal op aarde sterk inwerkt, dan kan dat gebeuren in een tijd en in een milieu dat de meesten maar heel licht worden beïnvloed, Maar deze enkelingen resoneren. Zij zien plotseling in hun leven, in hun denken veranderingen optreden. Zij worden a.h.w. losgeweekt van de wereld, waarin zij bestaan en weten zelf niet welk vernieuwingsproces zich nu eigenlijk afspeelt. Maar er is iets; dat weten zij wel. Deze mensen hebben nu plotseling niet meer het geneesmiddel naast de deur; zij kunnen hoogstens voor zichzelf geneesmiddel zijn: Voor hen is er niet meer de tegenpool te vinden. Ze zijn geïsoleerd van het spel. Hun gevoeligheid voor de tegenpolen neemt in zekere mate af. Zij kunnen niet worden aangetast, maar zij kunnen daardoor bepaalde, harmonieën ook niet meer bereiken. En als dit gebeurt met een klein deel van de wereld, dan is het duidelijk dat dat deel van de wereld plotseling een hele sprong in ontwikkeling maakt, want de vertragende, de regulerende factor van de entiteiten waarover ik sprak valt weg. De compenserende werkingen, die altijd in de omgeving ontstaan, zijn er niet meer. Het is niet alleen zo, dat remmingen wegvallen. Het is ook zo, dat er geen tegenhouden meer is. Een dergelijke ontwikkeling kan op een beperkt grondgebied, zich zeer snel doorzetten in een periode van soms 5 of 6 maanden. En ook dit kan voor u in de komende tijd belangrijk worden.

U zult zich misschien afvragen, hoe het mogelijk is dat in bepaalde staten (ik denk hier o.a. aan Israël, aan Jordanië maar ook aan de situatie in Laos op het ogenblik) binnen enkele dagen de gehele zaak verandert. Alle heersende machten, alle heersende overtuigingen schijnen niets meer te zeggen te hebben. Daar breekt iets los, dat in zichzelf geordend, consequent is, maar dat geen samenhang meer vertoont met alles wat er tot nu toe op de wereld was en waaruit de evenwichten waren opgebouwd. Nu dat gebeurt, moet u er maar eens over nadenken. Dan zegt u: Hier is een kosmische kracht aan het werk en daardoor is de regulerende functie, de remming, de genezing misschien vanuit ons standpunt, die altijd naast de deur ligt, niet meer aanwezig. Het is alsof je een atoomcentrale hebt, waartoe je ineens alle remmende elementen wegneemt. Het is duidelijk, dat dat ding dan explosief wordt.

Zo kunnen dus zeer kleine delen van wereld (het gaat nooit over een groep mensen; het kan een enkele mens zijn, een deel van de wereld of een bepaalde plaats op de wereld), plotseling a.h.w. explosief een ontwikkeling doormaken. Een totale verandering van mentaliteit, van methodiek, van benadering van de wereld, maar ook van verdere procedures, die binnen enkele maanden zo sterk is, dat hierdoor alle vooropgezette oordelen, meningen, economische, sociale, politieke, strategische opvattingen omver worden gegooid. En dat is geloof ik, ook weer iets dat de moeite waard is om erover na te denken.

Er zijn heel wat vreemde krachten in de natuur. Ik heb vanavond een van de meer eigenaardige behandeld. Overal vindt u om u heen dingen, die remmen, die een ontwikkeling tegenhouden en andere dingen, die een ontwikkeling bevorderen. U kunt altijd weer een soort genezing krijgen, indien u de tegenpolen weet te vinden. Behalve als de kosmos u direct beïnvloedt, want op dat ogenblik is er op aarde geen tegenpool neer te vinden; dan is de enige tegenpool die nog aanwezig is de geestelijke kracht.

Kunt u met de kosmische kracht, die in u tot ontlading komt, tot een meer bewuste eenheid komen, dan is die de genezende factor geworden. Deze lost alle problemen op en dan wordt door de eenheid met deze kracht de beheersbaarheid bereikt.

Misschien begrijpt u nu ook waarom Jezus op een gegeven ogenblik zei: "De Vader en ik zijn één." Dat past volledig in dit schema. En dan begrijpt u misschien ook waarom u in uw leven soms ineens wordt geïsoleerd. Alle dingen vallen weg, het gaat helemaal niet meer zoals u zich dat had gedacht, het verleden is niet meer te benaderen. Gelijktijdig werken allerhande processen. Dingen, waarvan je dacht dat ze niet mogelijk waren, gebeuren. Maar alles, wat je dacht nu eindelijk bereikt te hebben, is ineens ver weg, daar kun je niets neer mee doen. Op zo'n ogenblik is het noodzakelijk je te realiseren: ik kan misschien wel onder invloed staan van een kosmische werking en daardoor ligt voor mij, het heilmiddel niet meer mist de deur, maar moet ik het innerlijk vinden t.a.v. de kosmos.

Als een mens deze invloed heft, dan is deze mens niet alleen onaantastbaar geworden voor een groot aantal factoren, maar hij is gelijk tijdig ook a.h.w. in conflict met de kosmos. Want zijn denken is niet gebaseerd op deze nieuwe kracht, deze nieuwe invloed, maar op de oude situatie met al haar remmingen, haar evenwichtverzorgende factoren, de ingrijpende entiteiten. Kan hij zich realiseren, dat de ommekeer betekent "in mijzelf eerst eenheid vinden", dan is hij niet alleen niet meer onbenaderbaar geworden voor vele dingen in de wereld, hij wordt ook niet meer door de spanningen in eigen gedachten gekweld. Hij krijgt daarmee een vermogen tegenover de wereld waarvan hij zelf het evenwicht bepaalt, want hij kan naar buiten toe handelend gaan optreden en daarmee een bestaand evenwicht veranderen.

Een filosoof-alchemist uit de 14e eeuw heeft kennelijk met iets dergelijks te maken gehad, als hij zegt: De mens, die in zichzelf het elixer heeft gevonden (in zichzelf; een belangrijke factor!) is het panaceum (middel tegen alle kwalen geworden. Hij bedoelt daarmee: Hij is het geneesmiddel voor alle kwalen van, anderen geworden. Hij kan iedereen genezen, indien hij dat wil. Hij kan elke situatie oplossen. Hij treedt in de plaats van elke tegenpool, zonder dat hij (zoals die tegenpool) door bepaalde eigenschappen en kwaliteiten beheerst of door bepaalde krachten van buitenaf gestimuleerd kan worden.

De vrijwording van de mens begint eigenlijk op het ogenblik, dat hij begrijpt: Voor mij zijn de geneesmiddelen niet naast de deur, daar in mijzelf. En als er dan krachten zijn, die hij in zichzelf werkelijk ontmoet, bereikt hij het meesterschap over een groot gedeelte der natuur, maar niet over alles. Walt de natuur op zich is a.h.w. de uiting van grote wezens; en deze uiting kun je nooit als mens of zelfs als volk ongedaan maken.

PUNTHOOFDEN

Er is op het ogenblik een vreemde ontwikkeling aan de gang in de wereld, waarvan de gevolgen in de komende tijd wel sterk merkbaar zullen worden.

Wij hebben nu zoals u weet een enorme strijd in de gehele wereld tussen wat je kunt noemen de technocraten en de mensen, die ook nog mens willen blijven. De situatie heeft zich langzaam maar zeker toegespitst doordat overal het gouvernement zich vervreemdt van de mensen. Het is duidelijk, dat daaruit een aantal conflicten naar voren komt.

Normalerwijze zou iemand zeggen. Ach, als wij daarmee zoveel last krijgen, laten wij het dan op een andere manier doen. Maar dit kunnen de Punthoofden niet verwerken. Zij hebben onder hun ruime denkschedel plannen uitgedokterd. Die plannen zijn goed en moeten dan maar worden uitgevoerd.

Dat is natuurlijk niet erg, als het gaat om een eenvoudige maatregel in eigen land. Het wordt al ernstiger, als het op internationaal niveau gebeurt, zoals dat in de E.E.G. de laatste tijd het geval is. Bijzonder ernstig wordt het wel, als zij zich gaan bezighouden met globale planning, waarmee zij de gehele wereld langzaam maar zeker in een bepaalde richting willen dwingen. En dat laatste is op het ogenblik aan de gang. Ik ga enkele van die plannetjes aan u voorleggen, dan kunt u zelf wel zien wat ervan komt.

In Rusland heeft men een geheime, maar dan toch wel betrekkelijk nieuwe organisatie opgericht, die ten doel heeft de revolutionaire bewegingen in de westerse landen te ondersteunen. Deze ondersteuning heeft dan tergoede niet -zoals u zult denken - om het communisme te laten zegevieren, daar gaat het helemaal niet om, maar om de economische verbondenheid met Amerika (dus de gehele verbondenheid met het westblok) te doen wegvallen. Men gaat nl. uit van het standpunt; Indien wij voortdurend met onze vijfjaren-plannen blijven werken (of die slagen weten zij natuurlijk niet) en daarnaast het verwerklijken van de plannen in de wereld onmogelijk wordt, dan' krijgen wij vanzelf een zodanige suprematie, dat men zich aan ons zal moeten onderwerpen. Een denkwijze die heel aardig is, maar de wordt gestoord door verschillende ontwikkelingen in de eigen omgeving.

Het is voor deze groeperingen heel erg vervelend, dat het publiek een ruimere verbruiksmarkt begint te eisen (dat doen zij al enkele jaren) en daarbij ook een prijsdaling. Die prijsdaling is niet te realiseren, maar zij kunnen de prijsstijgingen niet doorzetten. En dat betekent weer, dat men dus niet meer in staat is met de lonen te manipuleren zoals men dit van plan was, want men heeft grote bedragen nodig en grote hoeveelheden materiaal om de opstandige bewegingen buiten een beetje te steunen. Deze mensen zitten dus op het ogenblik in het schip. Zij hebben daarbij nog de grote moeilijkheid, dat zij - waarschijnlijk gedreven door een oude keizerlijke droom - de Russische suprematie willen herstellen, ook in Azië. Dat zou betekenen, dat men een grote invloed hoopt te krijgen in gebieden als India en Pakistan en dat men daarbij voorzichtig, maar toch wel zeer doelmatig ook de olie-sjeikhdommen en bepaalde belangrijke mijngebieden in handen krijgt.

Typerend hiervoor is, dat de Russen een titanium-vondst hebben geregistreerd, die tot nu toe nog niet ontwikkeld is. Zij wordt beschermd door een paar opstandige woestijnstammen, die daarvoor rijkelijk steun krijgen, omdat men meent dat men die landen binnenkort in handen krijgt en dan pas met de exploitatie zal kunnen beginnen. .

De Chinezen hebben op het ogenblik heel andere plannen. Er is een tijd geweest, dat zij zich vooral op een suprematie ook in Azië hadden gespits, maar de ontwikkelingen in eigen land zijn zodanig, dat men nu van plan is om eerst de zaak intern in orde te maken. Maar dat zou kunnen betekenen, dat de bedreiging van buitenaf verder wegvalt. En als de bedreiging wegvalt, ontstaat er ook de verbruikseis en die kan men niet werkelijk bevredigen. Er zijn een aantal steden, die goed voorzien zijn, maar de gewone boerderijen en de kleine fabrieken hebben niet voldoende luxe-artikelen. Dan moet u niet vergeten dat een fiets, een radio, een klok, een horloge daar allemaal luxe:-artikelen zijn en dus niet aan te kopen.

De poging om de industrie een beetje te veranderen loopt daar ook al vast. Er is een strijd ontstaan tussen de economen (de technocratische Punthoofden), die zich bezighouden met de productie en de partijstrategen, die meer militair georiënteerd zijn. Ik geloof, dat ook dit in het komende jaar zeker voor grote spanningen zal zorgen in dat land.

Dan zijn er nog enkele andere ontwikkelingen, die onrustbarend zouden kunnen worden genoemd.

In Japan heeft zich weer een nieuwe'"hofhouding' gevormd van zeer kapitaalcrachtige

mannen, die toch altijd weer blijven streven naar een Banzai 'Tippon (leve Japan), dat zou moeten worden uitgeroepen door althans de gehele gekleurde bevolking van de wereld. Deze Japanners zijn nu heel handig bezig om in Zuid-Amerika maar ook in Afrika handelsgebied te winnen. Daarnaast zijn zij al behoorlijk geïnfiltreerd zelfs in de U.S.A., maar ook in West-Europa. Het feit, dat zij hierbij economische bindingen hebben gevonden met grote concerns, die proberen zich wat los te maken van de al te grote regeringsbemoeienissen in eigen land, helpt hen. Het is heel waarschijnlijk, dat zij binnen afzienbare tijd een aantal industrieën kunnen overnemen.

Achter deze mannen staat een uitermate rechts, dus een orthodox gezinde groep, maar zij worden bestreden door een even actieve links gezinde groep. Het opvallende hierbij is, dat in het eigen land zeer grote geschillen bestaan, die met het zwaard in de hand bij wijze van spreken worden uitgevochten, maar dat er gelijktijdig ook een eenheid van optreden naar buiten toe is. En dat zou wel eens èn voor de Russische ambities èn voor de rust van China èn voor de economische zekerheid van de Ver. Staten een hele klap kunnen zijn.

Ik heb zo even de E.E.G. genoemd. Europa moet een eenheid worden. Die eenheid zou er kunnen komen, indien niet alle mannen, die nu belangrijk zijn, daarin belangrijk willen blijven, dat begrijpt u wel. Nu zijn er een aantal mensen, die hebben uitgerekend hoe die eenheid kan worden bereikt, zonder dat iemand eigenlijk tekort wordt gedaan; dat wil zeggen: van de regerende families.

De mannen hebben o.m. geprobeerd een regeling te vinden voor de landbouw, een regeling te vinden voor de staalindustrie, een regeling te vinden voor de auto-industrie en nog vele andere regelingen tot zelfs een valuta-regeling toe. De plannen op zichzelf zijn natuurlijk wel aardig, indien je uitgaat van het standpunt, dat niet het geluk van de mensen, maar alleen het bereiken van een eenheid in een bepaalde vorm belangrijk is. Het resultaat kent u: er zijn op het ogenblik steeds grotere geschillen tussen de verschillende deelhebbers aan de E.E.G.; en dat heeft vele nadelige gevolgen.

Een van de meest nadelige gevolgen is misschien wel, dat juist hierdoor de nadruk in de komende tijd weer wordt verschoven in de richting van het militair verbond: de NATO of NAVO. Dat militair verbond is uitermate kostbaar en uitermate ondoelmatig. Het zal u duidelijk zijn, dat er ook hierdoor geschillen ontstaan. Wij mouten rekening ermee houden, dat de gehele E.E.G.-opzet aan alle kanten zal worden gesaboteerd door de gewone burgers en dat er daarnaast in technocratische kringen een rijzend verzet zal ontstaan tegen de militaire eenheid, die men uit West-Europa tracht te smeden. Een zeer interessante ontwikkeling hierbij is dé factor Engeland.

Engeland, dat met zichzelf op hot ogenblik niet veel raad weet behalve misschien in Ierland - en dat nu als partner in de E.E.G. komend een totaal afwijkende wereldvisie: binnenbrengt. Engeland zou in dit geval misschien nog enigszins partner kunnen zijn met Duitsland. Maar het zal tegenover Griekenland en Frankrijk komen te staan en daarnaast ook tegenover Zweden, Noorwegen, Denemarken, Nederland. Staten, die misschien niet allemaal deel zijn van de E.E.G., maar die toch in een economische Unit-Europa. niet gemist kunnen worden. Ook hier loopt de planning vast. '

Het denkbeeld van de groei van de economie heeft men overgenomen van de Amerikanen. Een economie, die blijft groeien, wordt steeds duurder in het gebruik. En hier hebben wij een interessante strijd tussen de Punthoofden zelf. Ik geloof, dat ook dit in de komende 3 à 4 jaren heel sterk naar voren zal komen:

Er is nl. een oorlog gaande tussen de industrieëlen, die-van zich uit belang hebben bij een voortdurende uitbreiding en de meer bureaucratisch-sociologisch georiënteerde Punthoofden. Deze laatsten zeggen: Heeft het nu nog zin een industrie uit te breiden, indien wij de arbeiders daarvoor van buiten moeten importeren (iets wat in heel Europa. het geval is) en waarbij wij gelijktijdig te maken krijgen met een voortdurend groter wordende arbeidsreserve, die echter niet bereid is de taken te vervullen, die de industrie ter beschikking heeft. Dit zou ook in

Nederland wel: eens een paar leuke explosies kunnen geven.

Ik verwacht b.v. een sterke: toename van werkloosheid vóór het eind van dit jaar. Ik verwacht daarnaast vreemd genoeg gelijktijdig een aanmerkelijke vergroting van het aantal gastarbeiders. (Vroeger zeiden ze "slaven"; het komt op hetzelfde neer.) Dit is dus wel een zeer curieuze ontwikkeling, die zich echter overal gaat afspeelen.

Er is maar één land in het westelijk blok, waar dat niet is gebeurd: de U.S.A. Maar de Ver. Staten moeten vechten tegen een concurrentie van Japan, maar ook van Europa en vooral op het ogenblik van verschillende zeer goedkoop werkende staten in Azië en in Afrika. En daar komt dan de aap uit de mouw?

De grote concerns hebben er belang bij dat de arbeidsmarkt nog wat ruimer wordt in de Ver. Staten. Als daar een te groot aantal werklozen ontstaat, dan meent men hierdoor op het gouvernement pressie te kunnen uitoefenen (meer subsidie en gelijktijdig de loonvorming een beetje beter in de hand te houden. Want de lonen in de U.S.A. zijn nu feitelijk te hoog voor een concurrentie op de wereldmarkt. Het resultaat is, dat wij hier dus te maken krijgen met een verschuiving in de bevolkingsgroepen; en dat houdt weer in, dat er een oorlog zal worden gevoerd tussen de verschillende staten - al is het dan niet met de wapenen - en het federale gouvernement, dat een gelijkschakeling blijkt te beogen: Een zeer interessante ontwikkeling, waarbij de tegenstelling tussen het Westen (ik denk aan Californië en het Oosten (New Jersey, New York in de eerstkomende tijd wel aan het licht zal komen. Het is een leuke, een beetje explosieve periode!

Dat klinkt de meesten van u misschien wat pessimistisch in de oren. Maar wat is er nu beter dan een oorlogje tussen Punthoofden onderling met theorieën en vergissingen? Want ik geloof, dat men op aarde steeds minder behoefte heeft aan deskundigen en steeds meer behoefte aan gezond verstand. En slechts weinig deskundigen geven er blijk van voldoende gezond verstand te bezitten om een algemene benadering van zaken tot stand te brengen.

Vervelend. Allemaal politiek, maar aan de andere kant toch interessant. Want met de aarde zelf in oproer (u moet binnen afzienbare tijd nog rekenen op enkele aardbevingen en overstromingen en een paar vulkanische acties, die wel niet veel slachtoffers zullen vragen), een wereld die economisch in oproer is, staten die op: het punt staan hun prestige te verliezen, regeringen die in moeilijkheden komen, is het aardig te zien hoe men zich eruit gaat redden. Je kunt natuurlijk naar oorlog grijpen; dat is altijd het redmiddel geweest van de heersers. Maar, oorlog betekent vernietiging. En bovenal schijnt oorlog langzaam maar zeker een bedreiging van de zekerheid te gaan betekenen van de heersers, die zij voortbrengt.

Symptomatisch voor deze benadering is de explosie in het Capitool in Washington. Nu kun je zeggen: Dat is maar een enkele daad. Maar het is eigenlijk precies hetzelfde of een katholiek het altaar in de St. Pieter te Rome zou opblazen. Het is een onvoorstelbare sacrilage. Een groep, die zover wil gaan én ook kán gaan, is een tegenstander. waarmee je rekening moet houden. Hier worden emotionele stormen wakker geroepen. Hier worden de geschillen tussen in feite vóór de oorlog en tegen de oorlog .zover opgevoerd, dat het bijna onvermijdelijk is dat hieruit terreuracties zullen volgen. En terreur wekt op het ogenblik overal contraterreur. Een zeer interessante situatie!

Het is. niet alleen maar de vraag. Hoe zal Nixon zich daar uitredden? Nixon is tenslotte het scheggebeeld van een schip dat wordt bestuurd door mannen, die achter de schermen blijven. Maar de grote vraag is. Hoe zal men dit probleem oplossen? Moet men toegeven aan de tegenpartij, dan heft men te gelijk zichzelf in het ongelijk gesteld. En aangezien de bevolking ongeveer fifty-fifty verdeeld is in deze zaak, kun je met dit toegeven dus ook niets winnen, althans niet in eigen land.

Aan de andere kant: een verdergaan zoals het nu is, betekent een toenemend aantal schandalen, waardoor de hele wereld meer anti-Amerikaans gezind wordt (Vrat de buitenlandse politiek sterk gaat beïnvloeden) en gelijktijdig het toenemen van spanningen

intern. Die spanningen zijn politiek, ze zijn idealistisch, ze zijn economisch en het is heel moeilijk om daar een uitweg te vinden. Het is eigenlijk zo, of de een of andere grote experimentator op het ogenblik een doolhofje voor ratten heeft opgezet en zegt: Laten wij de doolhof eens veranderen en kijken, of zij dan nog bij het voer kunnen komen. Het is natuurlijk verre van mij om de grote deskundigen en staatslieden met ratten te vergelijken. Maar de situatie waarin zij zich bevinden doet mij denken aan een doolhof, waarvan de structuur voortdurend wordt veranderd. En dat betekent, dat zij toenemende moeilijkheden en frustraties krijgen.

Ik meen verder - en dat zou waarschijnlijk over 5 à 6 maanden zijn dat wij bij velen van de bestuurders te maken zullen krijgen met wat ik mentale of psychische storingen zou willen noemen. Het is duidelijk: zij werken op het ogenblik onder een spanning, die zij in feite niet kunnen dragen. Hun gedrag naar buiten toe blijft beheerst, maar zij zullen zich, indien het zo verdergaat in toenemende mate gaan bekeren tot de kaste der tapijtbijters; schuimbekkend binnenskamers, glimlachend vanaf - het balkon. Die kant gaat het uit.

De onredelijkheden, die daaruit ontstaan, zouden m. i. wel eens kunnen leiden tot een absolute verandering in bestuurstechniek en daarbij zouden de technocraten in vele gevallen de minderheid worden. De emotionalisten zouden het moeten winnen. Waar emoties de landen regeren, daar krijgen wij zeer sterke veranderingen, maar geen gelijk lopende ontwikkeling. Volgens mij is dit wel een situatie, die de aandacht waard is.

Wij kunnen hier natuurlijk allerlei kosmische invloeden bijstrepen. Wij zouden er misschien zelfs wat zons- en maansverduisteringen tegenaan kunnen gooien om daarmee data te verklaren. Ik geloof, dat je als geest dat maar beter kunt vermijden: Niet omdat je met die middelen niet een zekere benadering van tijdstip kunt krijgen, maar vooral wel omdat deze wereld toch al door zo vele bijgelovigheden wordt geteisterd. Het bijgeloof aan de welvaart b.v., het bijgeloof aan de sociale rechtvaardigheid, het bijgeloof dat er nog christenen zijn en dat soort dingen. Je moet reëel zijn.

Wat er op het moment in deze wereld bestaat, moet binnen drie jaar een totale verandering tot stand brengen in toch zeker 50 naties en daaronder begrepen enkele van de voornaamste. Die verandering is voor mij het teken, dat Aquarius eindelijk eens gaat doorzetten.

Er is zo'n beetje een valse zomer geweest. U heeft al gemeend zich in een voorjaarszon te koesteren, toen opeens sneeuwbuien uw illusie kwamen verbrijzelen. Op dezelfde manier heeft men het denkbeeld gehad, dat men toch de economische: regressie weer de baas is geweest, dat men in staat is geweest om het volk gerust te stellen en de emoties te beheersen. Maar dat is niet waar! Die explosies geven enorme emoties. Die emoties kunnen erg gevaarlijk zijn.

U heeft, als ik mij niet vergis in het eerste deel juist gehoord dat er zelfs krachten zijn, die dergelijke emotionele uitbarstingen buitengewoon voedzaam vinden. (Ik vind ze persoonlijk onverteerbaar.) Deze grote emotionele spanningen en uitbarstingen, vrienden, zullen het noodzakelijk maken om het gehele probleem van samenleving en menselijkheid opnieuw te beschouwen. En dat kunnen geen Punthoofden met een misschien zeer grote, maar meestal eenzijdige eruditie. Dat kan alleen vanuit het menselijk beleven en vanuit het menselijk ervaren van de eenling; en de eenling is niet in tel. Dus wat doet die eenling? Hij gaat in een guerilla voortdurend fel ageren tegen gouvernement, tegen gelijkschakeling en dergelijke. Maar hij doet dat niet door middel van een regelrechte strijd, hij doet het eerder door een ontwijken. Hij ontwijkt de ingrepen van bovenaf. Hij probeert de maatregelen, die genomen zijn, te invalideren door eenvoudig anders te handelen dan men van hem verwacht zou hebben. Kortom, da strijd van de eenling tegen het gouvernement breekt eveneens in volle felheid los. En dat betekent, dat de eenling zich veel beter moet informeren over wat het gouvernement is, wil en doet dan hij ooit tevoren heeft gedaan, zodat de schaapskudde weigert de belhamel te volgen.

Een van de belhamels heeft daarom zijn afscheid trouwens al bekend gemaakte een heel.

lange man met een heel lange loopbaan en een tamelijk lange reputatie.

Ik kan de mensen bewonderen, die op tijd uitstappen. Er zijn er velen, die het niet zullen doen. Kijk eens, met Schmelzer zet de dooi niet in (om Nederlands te spreken) en met De Jong trek je de ouderdomsrente niet. op Deze mensen blijven te lang op hun werkelijke positie zitten.

Het is precies hetzelfde in Engeland en in Duitsland. Brandt is progressief, maar hij is te eenzijdig. Hij houdt te weinig rekening met de werkelijke gevoelens van degenen, die onder hem staan. Dit betekent dat een groot gedeelte van zijn maatregelen in de komende tijd, ofwel volledig worden gefrustreerd door de gewone mensen, dan wel dat hij op de een of andere manier zal moeten gaan.

Ook in Frankrijk zie je hetzelfde. De nederlaag van de falangisten in Spanje heeft ook een duidelijke aftekening in de partijen tot stand gebracht. De Una Sancta, die op het ogenblik eigenlijk aan het bewind is, zal door de afvalligheid die in Spanje sterk toeneemt, ook worden getroffen waar dat het pijnlijkst is: Het resultaat is, dat waarschijnlijk de socialisten en de syndicalisten in Spanje de overhand zullen krijgen. En daarmee is de kans op een burgeroorlog in dat land aanmerkelijk groter geworden.,

Hetzelfde zou men kunnen zeggen over Italië. In Italië is de tegenstelling tussen de staatsregeling en de gevoelens van de burgerbevolking naar ik meen voldoende duidelijk getoond in vele opstandige taferelen: Maar belangrijker is dat deze opstandigheid zich niet beperkt tot enkele stadjes, maar dat zij nu ook in het meest welvarende deel van de Po-vlakte hand over hand toeneemt, dat de klachten over de manier waarop wordt geregeerd steeds groter worden en dat individuele groepen in steeds sterkere mate proberen zich te laten gelden. Wij zouden hier zelfs rekening moeten houden met een staatsgreep (vermoedelijk een fascistische gevolgd door een communistische), waarbij ook wel kleine veldslagen te verwachten zijn hier en daar.

Het is interessant om al deze verwarringen te zien. Niet omdat daaruit een chaos ontstaat, maar omdat hieruit een beeld van de nieuwe tijd groeit. Dat beeld van de nieuwe tijd is het beeld van de mensheid, die veel minder wetenschappelijk leeft misschien, maar die daarvoor een nieuwe intuïtieve oriëntatie vindt in het leven. En deze intuïtie wordt belangrijker naarmate de gevestigde machten en vooral de Punthoofden minder kans hebben zich door te zetten.

Het leven vanuit de intuïtie: het leven voor een deel zelfs vanuit de eigen emotie, lijkt mij voor Aquarius wel de meest beslissende factor voor de komende 200 jaar. U ziet de geboorte daarvan. En het feit, dat u de geboorte van dag tot dag kunt volgen lijkt mij buitengewoon boeiend. Het lijkt mij een gunst te mogen leven in die tijd. Het zal niet altijd aangenaam zijn, maar het blijft fascinerend. Ik hoop, dat al die vreemde ontwikkelingen, die zullen komen na deze periode, waarin ongevallen op de voorgrond hebben gestaan, u dan ook niet zullen brengen tot een meewarig hoofdschudden en „tjonge., tjonge, waar gaat die wereld naar toe“, maar tot een belangstellend zoeken naar de persoonlijkheid van de mensen, de menselijkheid zelf, die het technisch denken opzij schuift, die de constructie van deze tijd a.h.w. nivelleert tot een maat, die voor de gewone mens weer begrijpelijk en hanteerbaar is.

GRILLEN

Wat is een gril? Het is een plotselinge verandering, een plotselinge daadstelling, waarvan je eigenlijk zelf niet weet waar het vandaan komt. Het is een mengsel van intuïtie en willekeur, waaraan menigeen wordt onderworpen.

Maar grilligheid, veranderlijkheid, dus een zekere onbetrouwbaarheid kun je aan alle

elementen in deze wereld toekennen. En als wij onszelf, bezien en eerlijk zijn, zo zijn wij vaak veel grilliger zelfs dan de maanden maart en april, zelfs dan al die mensen, die wij rond ons zien.

De gril heeft wel degelijk een achtergrond. Zij komt voort uit datgene, wat je bent en wat je leeft. Maar zij komt ook voort uit je inzichten, je waarderingen, de gradering van belangrijkheid, die je in jezelf vindt. Vele schijnbare grillen blijken eigenlijk een poging te zijn tot oriëntatie van het "ik"; een nieuwe oriëntatie vaak in de wereld.

In vele gevallen is de gril ook een poging af te rekenen met bestaande omstandigheden, waarin je je om de een of andere reden niet prettig kunt vinden.

Elke mens streeft naar geluk. Maar geluk kun je pas vinden, als je eerst jezelf volledig kunt aanvaarden. Waar die zelfaanvaarding ontbreekt, krijgen we te maken met het grillige gedrag van onze medemensen. Daar zijn wij zelf ook grillig. Daar laten we ons leiden door plotselinge ingevingen, omdat we geen innerlijke gerichtheid bezitten. Maar laten we ons niet vergissen: er komt een ogenblik, dat we innerlijk een nieuw doel zien of een nieuwe weg, dat wij mensen volgen; en dan beschouwt de buitenwereld dat als een gril. Maar dat is voor ons noodzakelijk, want wij zoeken in onszelf het geluk. Maar we zoeken meer dan het geluk alleen, we zoeken een geluk, dat blijvend is, dat niet kan worden teniet gedaan door veranderingen in de wereld, door de dood of een verandering van sfeer. Wij zoeken een innerlijke eenheid, die zo wordt uitgedrukt in ons leven, in ons streven en werken, dat wij daarmee tevreden kunnen zijn.

Dit is een tijd; waarin schijnbaar de wereld nogal grillig regeert, waarin de grilligheden van menselijke reacties je vol verbazing je doen afvragen, of deze mensen dan nog werkelijk menselijk denken? Wie echter verder kijkt en ziet dat een nieuwe weg wordt ingeslagen, dat men probeert reeds nu zich aan te passen aan noodzaken en mogelijkheden van de toekomst, dat men reeds nu probeert voor zichzelf de innerlijke vrede te vinden die zo dadelijk onontbeerlijk is, die begrijpt dat in de grilligheden, deze tijd de mensheid worstelt om haar behoud, haar geluk en vooral om haar verbondenheid met het onstoffelijke bestaan, waarvan zij voelt toch ergens deel te zijn.

LES 7 - VER WEG EN TOCH DICHTBIJ

Als u eens nagaat hoe de natuur reageert in jaren dat er een oorlog uitbreekt, dan zult u met enige verbazing tot de ontdekking komen, dat het weer juist dan meestal bijzonder goed is, dat het gewas bijzonder goed heeft gestaan. Terwijl juist in de jaren; dat werkelijk alle geschillen wegvallen, wij heel vaak horen van hongersnood, mislukkingen en dergelijke. Het is misschien voor de mensen een beetje ver gezocht om een samenhang daartussen te zoeken en toch is die er ergens. Want wanneer ontstaat een oorlog?

Oorlog ontstaat niet alleen, als de mensen een groot aantal problemen hebben, maar als er bovendien bepaalde stralingen invloed hebben. Anders gezegd als kosmische krachten op de aarde inwerken: Die werken niet alleen op de mensen in, maar ook op de planten. En wat voor de mensen een kwestie is van dreiging, wordt vaak door een plant evenzo ervaren.

Wat zegt een plant? Het is kennelijk dreigend, het zal misschien dadelijk zo goed niet gaan, ik moet dus zorgen dat ik er nu al vast kom. Een plant redeneert uit de aard der zaak niet zo menselijk als ik dit nu voorstel. Maar zij voelt zich getrokken tot een snellere ontwikkeling dan normaal. Het resultaat is, dat de bomen een veel rijkere bloesem hebben, dat het eerder groen is, dat de vruchten in zo'n jaar zelfs overvloediger komen dan men eigenlijk zou mogen verwachten. Dit is één van de velen voorbeelden dat invloeden, die zeer ver af schijnen te ontstaan en werkingen, die heel dicht bij u liggen en waar u zelfs bij betrokken bent, samensmelten tot een geheel.

Denk niet, dat dit alleen maar een kwestie is van de natuur, die reageert op een kosmische invloed. Er zijn wel degelijk andere waarden, die ook reageren: Zo is het opvallend, dat in jaren voorafgaand aan het jaar, waarin een oorlog uitbreekt en meestal bij een aanlopende reeks kosmische invloeden, het aantal spookverschijnselen dat wordt gezien groter is: Men kan dat dan natuurlijk weer vertalen in een vergroting van hallucinatorische waarnemingen, maar het blijft een feit, dat b.v. in 1938 in zeer veel spookhuizen in Engeland een grote activiteit werd gemeten. In Nederland spookten de politici en in Duitsland geloofde men niet meer aan spoken maar daar spookte het dan ook al lang.

Het vreemde daarbij is dat spoken, waarvan men vaak honderd jaar niets meer heeft gehoord en die alleen maar een overlevering zijn, onder die invloed wakker worden: En dan vraag je je alweer af: Welke samenhang kan daar bestaan?

In de eerste plaats is een spookverschijnsel over het algemeen een indruk, die is achtergelaten in materie. Het is dus maar zelden een werkelijk bezielde figuur. Het is eerder een soort filmvertoning, die onder bepaalde omstandigheden weer begint aan de hand van feiten, die door de materie eens in het verre verleden zijn geabsorbeerd. Vandaar ook dat de voorstellingen zo weinig variëren. Het is altijd weer dezelfde schone jonkvrouw met het hoofd onder de arm; dezelfde ridder met doodshemd en ratelende ketenen etc.

Als ik vanuit de kosmos een toenemende invloed van energie krijg, dan zal leven zich daaraan in het begin aanpassen. Het leeft in een verhoogde spanning, zonder dat dit nog in de levensverschijnselen tot uiting komt. Er is in zo'n periode bij de mens dus sprake van overgevoeligheid. Gelijktijdig echter is de energie, beschikbaar voor manifestaties en abnormale verschijnselen, groter. Zij is veel groter dan laten we zeggen een half jaar, een jaar later, als die kracht in de natuur wordt gebruikt om een versnelde groei te geven en bij de mens dit aldoor wordt omgezet in handeling en daad. Het is juist in de aanloopperiode dat er een overmaat aan energie en aan gevoeligheid pleegt te ontstaan. En het is duidelijk, dat hierdoor dergelijke spookverschijnselen worden bevorderd.

Het is niet alleen in Engeland dat die dingen zijn gebeurd. In de Ver. Staten heeft men ook een periode van spoken gehad. Nu hebben zij daar misschien niet erg veel tradities op dat terrein, maar er werden toch in het jaar '940 ruim 600 meldingen van z.g. paranormale verschijnselen gedaan. Daarbij moet ik wel opmerken, dat meer dan de helft daarvan in de omgeving van Californië voorkwam.

Veraf ontstaat de invloed. Hoe?

Er is een aantal sterren actief, daardoor worden stralingen werkzaam en die kunnen dan onder omstandigheden als ware het een schijnwerper en tijdelijk niet door tussenliggende sterren en planeten onderbroken ook het zonnestelsel bereiken. Dat is de eenvoudigste verklaring. Maar de meeste mensen realiseren zich niet, dat er stralingen kunnen bestaan, die niet gebonden zijn aan lineaire afstand. Zij gaan a.h.w. door een hogere dimensie heen. Ik zeg "als het ware". De voorstelling daarvan kunt u zich misschien maken, als u zegt: Ik heb hier twee punten op een velletje papier; één aan het ene eind en één aan het andere eind. Ik neem het velletje papier en frommel het in elkaar. Dan kunnen die punten vlak bij elkaar liggen, ze kunnen ook nog verder van elkaar af komen te liggen. Als zij vlak bij elkaar liggen, dan is een rechtstreekse beïnvloeding denkbaar, ook al heb ik hier in het midden van het papier een lijn getrokken, waardoor zij elkaar niet zouden kunnen benaderen, want die lijn is weggevallen in een recht vlak. Nu liggen ze dus vlak bij elkaar. Op deze manier zien wij de inwerking van een aantal grote sterren, maar vooral ook van denkende sterren. Daarover heeft u misschien wel eens meer gehoord.

Elke ster denkt. Sommige sterren - en dat zijn over het algemeen witte reuzen, witte giganten - hebben een bijzonder snel denkvermogen vergeleken bij de andere sterren. Indien zij tot een uitwisseling van gedachten komen, dan kan er een emotie ontstaan. Gebeurt dat b.v. bij uw zona dan treedt er een ijstijdperk in of misschien wordt het overal weer veel te tropisch warm; dan verandert dus de temperatuur.

Deze grote zonnen hebben meestal geen planeten. Hun reactie is eigenlijk niet alleen te omschrijven in een temperatuursverandering, maar gelijktijdig in een stralings- en frequentieverandering. Er is dus een straling, die met een vaste frequentie optreedt. Als die frequentie hoog genoeg is, dan vertoont zij dat vreemde effect, dat ik daarnet illustreerde met de verfrommelde prop papier. De straling springt over meestal naar de buitenkant van het eigen nevelstelsel; in sommige gevallen zelfs naar andere nevelstelsels. Wij noemen dit dan de zogenaamde gerichte kosmische invloeden. En als zij dan door geestelijke krachten worden gebruikt en gemoduleerd, dan spreken wij zelfs van stralen. Wij komen dan terecht bij de Heren van de Stralen.

Als die sterren bijzonder actief zijn, dan is hun straling voor henzelf een uitwisselingsproces: Het is een uitwisseling van gedachten. De ene ster zegt b.v. tegen de andere "stik". Meer niet: Maar op een frequentie, die de aarde bereikt: Op aarde wordt plotseling prikkelbaarheid en misnoedigheid kenbaar als gevolg van de frequentie plus de straling. Het is misschien één op de vijf à, zes duizend keer, dat het stralingsbereik de aarde en de zon mee zal omvatten, als het in deze richting gaat. Er zijn dus heel wat invloeden, die de aarde en de zon net missen. Maar treden zij op, dan zal de intentie, die bij de grote sterren bestaat, worden overgebracht als een onverklaarbare emotie, een prikkel, op alle leven in het gehele zonnestelsel. U moet dus niet denken: dat gebeurt wel op aarde en niet op Mars, Venus, Jupiter of Neptunus. Wij weten er niets van af: Zij krijgen het allemaal:

De situatie, als de stralinvloeden worden gemoduleerd, is nog interessanter. Want dan is er wel een eigen actie van de ster, maar het gedachtenproces wordt door een ander tot stand gebracht. U zou kunnen zeggen: Zo'n ster fungeert dan als medium. Door deze mediamieke uiting bindt zij andere sterren tezamen met zichzelf in één en dezelfde frequentie. Een uitwisseling dus met een vaste waarde. Dan is het mogelijk om zeer bewust intenties uit te stralen en bovendien ook zeer bewust te bepalen waar zij naar toe moeten. Als iemand, die deze sterren kan beïnvloeden zegt: Ik moet het zonnestelsel hebben, dan kan hij in drie van

de vijf gevallen er zeker van zijn dat zijn impuls overkomt. Dat is dus een betrekkelijk grote mogelijkheid.

En de aarde zelf? Ach, de aarde zelf leeft. Ik heb geprobeerd het u al eens duidelijk te maken: Er zijn bergen, die een eigen persoonlijkheid hebben, die reageren op de mensen. Zij doen dat met stenenregens, met het bevorderen of hinderen van de weg van een mens. Dat klinkt Wel als een sprookje, maar het komt voor. Er zijn rivieren, die werkelijk bijna bezielde zijn, omdat zij plotseling hun watervloed verhogen en sprongsgewijs (denk maar aan bandjir, ofschoon die meestal uit regenval voortkomt, maar het kan ook uit de bron voortkomen), of daarentegen juist bijna droogvallen; en dat is meestal voor korte: perioden, Daaraan kan men zien dat ook zo'n stroom een bewustzijn heeft. We zeggen dan maar dat er najaden (waternimfen) in die buurt wonen, bezielde bomen en al die dingen meer. Er zijn natuurgeesten, dip: daarmee verbonden kunnen zijn. Maar de aarde zelf heeft daar toch meer invloed dan een elementair of een natuurgeest zonder meer. De bezielde gaat dus, dat wil ik proberen duidelijk te maken, vaak zover, dat zelfs de zg. dode aardkorst kan reageren. De reactie zal geen bewuste zijn, maar zij is kenbaar. Er is dus sprake van een aantal verschijnselen. En als wij die verschijnselen proberen in verband te brengen met zo'n kosmische invloed, dan komen wij vaak voor verbluffende constatering te staan. Vrede betekent ook stilstand, vermindering van energie, gelijkblijvend potentiaal. Een invloed, die vrede uitstraalt, heeft dus geen stimulerende werking. In een dergelijk jaar zal alles zeer gelijkmatig zijn.

Dat betekent, dat de ecologische invloeden bepalend zijn voor alles wat er met de plantengroei gebeurt, dat normale klimatologische omstandigheden bepalend zijn voor wat er gebeurt met een rivier. En dat valt meestal tegen, vooral indien de mens nog niet tot een volledige beheersing is gekomen van de voedingsbestanddelen in de grond en eventueel van het klimaat, al is dat ook maar door besproeiing. Zo ziet u dus dat vrede, die voor de mensheid rust betekent, gelijktijdig voor de natuur eigenlijk een te geringe activiteit, een te geringe levenskracht betekent en daardoor vele verschijnselen veroorzaakt, die de mens dan weer onaangenaam vindt.

Omgekeerd hebben wij zo even al gezien, dat als er oorlog is (een invloed, die in ieder geval vitaliteit vergrotend is, die stimuleert, die de emoties opjaagt, de plantengroei dan meegaat en bijzonder welig wordt.

Stel nu eens, dat u gewoon in uw eigen stad woont; een paar huisjes, wat tuintjes, een parkje misschien en voos de rest veel asfalt en steen. Nu zult u zeggen: Ach, die paar bomen, die er staan, kunnen die nu werkelijk invloed hebben? Het vreemde is, dat als kosmische invloeden stimulerend zijn, de boom invloed heeft. Misschien kan ik dat het best weer in een soort gelijkenis vertellen.

Stel; er is activiteit. Er is nl. een grote invloed voor positie ook negatieve activiteit, dus vernietigingstendens. De positieve activiteit pleegt bij de mens meestal in een praktisch idealisme te resulteren. Onder deze positieve tendens staat ergens in een stad een beuk. Die boom geeft overdag normaal een bepaalde hoeveelheid zuurstof af. Maar nu wordt zijn omzettingproces vergroot; en gedurende de tijd van de invloed zien wij vreemd genoeg:

- a. een versnelde sapaanvoer; dus grotere apdrift;
- b. een versnelde vezelvorming (dat is later in de jaarringen terug te vinden);
- c. een verhoogde afgifte van zuurstof,

Zuurstof is echter stimulerend voor de mens. Als je teveel. ervan krijgt, dan word je er dronken van. Dit betekent, dat mensen in de omgeving van de bomen blijmoediger zijn. En al lijken die verschillen niet zo erg groot, zij kunnen toch op een gegeven ogenblik beslissend zijn voor de mentaliteit van de mens. Dan wordt via een dergelijke invloed en de reactie van de plant ook het gedragspatroon van de mens mede beïnvloed.

Maar zuurstof is voor de mens natuurlijk niet iets dat hem noodzakelijkerwijs positief maakt.

Het is dus mogelijk, dat iemand in plaats van zuiver positief en ideëel te reageren alleen maar lichtzinniger reageert. Er ontstaan dus bepaalde centra in steden (rond een park, soms rond tuinen, overal indien daar bijzondere gewassen aanwezig zijn); waardoor de mensen hun gedrag veranderen zolang zij in die omgeving vertoeven.

De invloed van zo'n boom bestrijkt misschien een omtrek van 100 à 150 meter, daarna merk je niets meer. Maar binnen die cirkel verander je. Iemand, die daar even stilstaat, ondergaat de invloed uit de aard der zaak sterker dan iemand, die daar voorbijgaat. Dat zou misschien kunnen verklaren waarom sommige ouden van dagen inde parken op bepaalde dagen ineens zo vrolijk zijn en veel actiever en beweeglijker dan zij gewoon zijn. Heel waarschijnlijk is er dan een dergelijke invloed aan de gang.

Ik noem dit nu als één invloed. Maar stel nu, dat deze kosmische inwerking bewust wordt gericht. Dan betekent dit, dat door dat gerichtzijn ook de zuurstofafscheidingen van de bomen of de vermindering daarvan kan worden gereguleerd. Er is een soort feedback, een wisselwerking, waardoor het eindproduct in zichzelf een echo wekt in het uitgezonden signaal. En dat betekent dus weer, dat de bron zich voortdurend aanpast, zodat overal waar een antwoord vandaan komt ook de gewenste inwerking wordt bereikt.

Nu nemen wij eens aan, dat wij te maken hebben met de vreemde geestelijke waarde, die ook kosmisch kan werken; nl. de reeds genoemde Heren der Stralen. Wij nemen aan, dat er zeven stralen zijns drie positieve en drie negatieve van gelijke soort en een neutrale, die echter alle andere werkingen en invloeden versterkt. Dan wordt elke straal geregeerd door wat men een Heer noemt, een bewustzijn, dat een beheersing heeft over al wat ermee samenhangt,

Nu kunt u ook wel begrijpen, dat de invloed zo groot. kan zijn, dat zij zelfs, als er iets groeit op aarde of als er iemand wordt geboren op aarde onder die invloed, daardoor de structuur ervan enigszins wordt bepaald. Om u een typisch voorbeeld te geven;

Iemand, die wordt geboren onder rood-negatief heeft een heel grote kans, dat hij een te sterk ontwikkelde pijnappelklier heeft; dus een verhoogde afscheiding. Die verhoogde afscheiding is dan aanleiding tot prikkelbaarheid, zenuwachtigheid, etc. Deze kan worden beheerst en tot het positieve omgebogen en dan krijgen wij. heel grote geestelijke bereikingen: Onder deze invloed gebeurt dit echter zelden.

Datzelfde zien wij met planten: Ze hebben de neiging om b.v. snel op te schieten. Maar als ze tot bloei komen, hebben ze de tendens tot hybride-vorming (afwijkende genetische kwaliteiten) en veelal is er ook in de vrucht een afwijking of de vrucht is vatbaar voor ziekte. Een aardig voorbeeld:

In Nederland heeft men geprobeerd een perfecte aardappel te telen. Een zandaardappelsoort, die men op kleigrond ook kan telen, of een kleiaardappel, die het ook op zandgrond zou doen. Aan die soort heeft men de naam gegeven: Rode Ster. Als vrucht was de Rode Ster ideaal. Ze werd echter onder een rood-negatieve invloed gekweekt. De twee jaren, waarin dat werd ontwikkeld, stonden toevallig onder een overheersende roodnegatieve invloed. Het resultaat is, dat het product zelf prima is, maar dat als er een beetje ziekte in de buurt komt, elke Rode Steraardappel daaronder te lijden heeft. Als een ander aardappelsoort (nu ja, één op de duizend) b.v. een beetje ringziek is, dan is de Rode Ster helemaal ringziek: Als er "vuur" in de plant komt, dan is het bij gewone aardappelen misschien hier en daar een plekje, daar kun je wat tegen doen, maar de Rode Ster is bijzonder vatbaar en je hebt grote kans dat een hele akker eraan gaat. Dat is dus een aardig voorbeeld van de inwerking van een dergelijke kracht in de natuur.

Indien u onder een dergelijke invloed bent geboren en ze keert weer terug, dan bent u daarop afgestemd. Er is dus sprake van een soort resonantie. Voor alle wezens, die behoren onder een bepaalde straal, zal de inwerking ervan bijzonder sterk kenbaar zijn en een veel grotere invloed hebben dan redelijkerwijze ooit verwacht zou kunnen worden. Daarom zegt men wel eens, dat onredelijke afwijkingen, sprongmutaties, plotselinge bewustzijns- en zelfs

persoonlijkheidsveranderingen kunnen samenhangen met het hernieuwd optreden van de stralende invloed, die op het moment van geboorte of ontstaan aanwezig was.

Een typerend iets daarbij is wel het volgende. Iemand is geboren onder een geloofsinvloed: geel. In deze geloofsinvloed is normaal een mate van redelijkheid aanwezig. Stel nu, dat de kracht geel-negatief optreedt (de persoon is geboren onder geel-positief), dan ontstaat er fanatisme, eenzijdigheid) maar de geloofswaarde blijft gehandhaafd.

Iemand, die onder geel-negatief is geboren en daarin die geloofs-waarde heeft gevonden, zal daarentegen beginnen om juist zijn geloof te veranderen. Wij krijgen dus reformaties splitsingen e.d. onder de geelnegatieve invloed, maar alleen bij degenen, die geel-negatief zijn.

Nu krijgen wij nog een vreemd verschijnsel: Als geel-positief werkzaam is als kracht, dan zal geel-positief komen tot bewijzen voor zijn geloof. Geloof wordt omgezet in kennis of wordt aantoonbaar. Men zou zeggen; door het doen van wonderen, maar in feite alleen door het vinden van bewijsgronden. Het geloof wordt omgezet in weten.

Bij geel-negatief is het precies het omgekeerde. Een positieve geloofsinvloed zal voor geel-negatief betekenen: een verstoffelijking van waanideeën. Daarom zegt men wel dat de invloeden geel of goud (dat zeer gen ze ook wel, want dat vinden zij mooier) ten gevolge heeft positief: bereiking, maar negatief: maya, begoocheling. Begoocheling en bereiking zijn de twee zijden van één munt. Dat geldt voor mensen. Maar als dezelfde gele invloed nu moet werken op een plant, dat kan voorkomen, let dan maar eens op!

Wanneer ik te maken heb met rozen, die gekweekt zijn, waarvan de soort bepaald werd onder een geel-negatieve invloed en er komt een geelpositieve invloed, dan zullen ze veel bloemen brengen, maar bloem en blad zullen onvolledig zijn; vele knoppen zullen zich niet geheel ontwikkelen. Als geel-negatief onder een geel-negatieve invloed werkt, dan krijgen wij weinig bloemen maar grote. De plant heeft ontzettend veel last van ongedierte. Hebben we een plant die geel-positief is gekweekt, dus onder die invloed haar vorm heeft gekregen en die nu onder een geel-positieve invloed staat, dan krijgen we een fantastische bloei. Dát kunt u zelf wel eens controleren. Het vorige jaar was een beter rozenjaar dan dit jaar, dat is in ieder geval een feit. Over een jaar of twee, drie krijgen wij weer zo'n mooi rozenjaar. Dan moet u eens kijken en u zult zien dat bepaalde soorten bijzonder mooie grote bloemen hebben en veel bloemen; andere hebben wel veel knoppen, ze zijn kleurig, maar gaat u ze nader bekijken, dan zijn ze allemaal een beetje aangetast, ook als de soorten naast of door elkaar staan. De ene soort. is in volle glorie en pracht, de andere is slecht ontwikkeld onder gelijke omstandigheden. Dan weet u: er is zo'n inwerking aan de gang.

Ik weet niet, of dit alles u interesseert. Het is misschien interessanter voor een landbouwer dan voor iemand, die naar geestelijke belevingen zoekt. Toch moet je er wel rekening mee houden, zou ik zeggen. Als alles, wat zo dichtbij is kan worden beïnvloed door een kracht, die voor uw denken zo onvoorstelbaar ver af kan liggen, dan moet u in staat zijn aan de hand van de tekens rond iets te zien van de invloed die werkt. Aan u zelf, herkent u de dingen niet. Van uzelf weet u niet dat u er door wordt beïnvloed, maar u kunt het vaak zien aan de planten rond u. U kunt het zien aan bepaalde verschijnselen., Paranormale verschijnselen b.v.. die e feller optreden. U kunt het zien aan de koppigheid, de rechtlijnigheid, die niet alleen bij mensen in hun denken tot uiting komt, maar die ook in het gedrag van dieren ineens naar voren komt., die bij vogels tot uiting komt en bij planten, waarheen je naar kijkt. Daarom lijkt het mij wel aardig u hier een klein schema te geven van enkele kentekenen voor de verschillende stralen.

Rood-positief:

Als wij te maken hebben met rood-positief, dan is er enorm veel levenskracht. Het jaar, waarin deze invloed domineert brengt vroeg jong vee, dat zeer gezond is. Er is over het algemeen enige nachtvorst, de bloesem wordt daardoor niet geschaad. De korenvelden vertonen minder

dan normaal papavers en korenbloemen.. De mensen blijken wel edelmoedig te zijn, maar vaak wat opvliegend. In een dergelijk jaar ziet u in de mensenwereld enorm veel mooie ideeën, die dan meestal net niet helemaal tot uitvoering komen.

Kijk je naar de wereld van het dode materiaal, dan zie je dat in een dergelijk jaar bijna nooit schade is door materiaalgebreken. Er zijn dus geen flats, die in elkaar zakken, omdat zij verkeerd gebouwd werden. Al hangen ze met behangselpapier aan elkaar, ze blijven dat jaar, zolang die invloed duurt, staan. Pas wanneer rood-negatief intreedt, valt de zaak in elkaar.

Rood-negatief:

Hebben wij te maken met rood-negatief, dan kijkt u weerrond u en u ziet in de eerste plaats de onvolkomenheden. Onregelmatige bloei. Als nachtvorst inzet, zal ze de bloesem wel schaden. Deze wordt bruin en valt af. Dieren brengen over het algemeen wel enkele jongen vroeg ter wereld, maar die zijn dan meestal toch niet de sterksten. Daarentegen is er wel een bijzonder heftige seksuele activiteit. De stier b.v. die anders nogal geduldig zijn lot ondergaat, staat nu op de achterpoten te dansen: waar blijven mijn . koetjes! Bij de mensen ziet u in een dergelijk geval ook weer opvliegendheid. Automobilisten schelden op andere automobilisten - dat doen zij normaal natuurlijk ook wel, maar nu doen zij het. wel nadrukkelijker. De dominee, die anders met een gepreveld "Heer, geef mij kracht" geduldig voorbij rijdt aan een ander stomme rijder, kan nu plotseling de verleiding niet weerstaan om het raampje open te draaien en enkele vriendelijk citaten van de een of andere Jeremias de andere rijder toe te voegen. Hier is dus sprake van een negatieve uiting. Wilt u in de zomer zien of het klopt? Rood-negatief brengt in het korenveld heel veel korenbloemen en veel papaver. U ziet verder in de halm heel vaak de zwarte aantasting, de zwarte hulsjes, waardoor de aar eigenlijk leeg en ziek is. Zo'n jaar kenmerkt zich verder heel vaak door het overmatig optreden van sommige insectensoorten. Sommige. Een meikeverjaar heeft geen betekenis, want dat ligt in de levenscyclus van de meikever. Maar wij hebben wel vlooiënjaren, luizenjaren, muggenjaren. Indien deze insecten in grote hoeveelheden optreden, wijst dat ook weer op een invloed, die rood-negatief is.

Blauw-positief:

geeft een bijzonder helder denken. Er wordt in verhouding weinig gestreden en elke discussie is een bewuste uitwisseling van denkbeelden. In de wereld kun je dat zien aan het klimaat. Het klimaat houdt zich voor uw breedtegraad ongeveer aan de jaarindeling. De lente begint over het algemeen mooi. Er is meestal een tamelijk strenge winter en een mooi voorjaar. U zou kunnen zeggen, dat dieren verstandiger zijn dan normaal. U krijgt voortdurend te maken met een opvallend en van de norm toch wel enigszins afwijkend gedrag van de dieren, ook van uw huisdieren. Er zijn tijden dat uw kat veel interessanter reageert, dan anders, dat uw hond plotseling niet alleen schijnt te verstaan, maar ook bereid is om er iets aan te doen. Er zijn van die dagen, dat paarden van tevoren kennelijk weten wat er aan de hand is en dus niet schichtig en schuw worden op een moment: dat het voor de ruiters gevaarlijk is. Dat is een positieve blauwe invloed. Voor de mens betekent dat over het algemeen de mogelijkheid om scherp en helder te formuleren, In de maatschappij kentekent een blauwe periode zich door vragen: Maar dat zijn dan allemaal ter zake doende vragen.

Blauw-negatief.

Hier krijgen wij een zeer eigenzinnig gedrag van dieren. In de plantengroei zien wij ook een eigenaardig verschijnsel; nl.. veel vochteisende planten (zoals de Nederlandse orchideetjes) zien we plotseling overal opschieten. Ranonkelachtigen zijn ook bijzonder sterk in groei en bloei. Kijken wij naar de mens. Hij redeneert wel, maar komt niet tot een zuivere formulering. Hij stelt weinig vragen en geeft veel verklaringen, zonder dat dit over het algemeen een feitelijke verheldering ten gevolge heeft:

Goud; De gouden invloed is een verhoging van vitaliteit en de rest. Ik heb al wat tekens daarvan genoemd. In het negatieve is het precies hetzelfde. In het voorafgaande vindt u

daaromtrent reeds voorbeelden.

Wit:

Hebben wij te maken met wit, dan moeten wij ons realiseren: Wit is nooit positief of negatief. Wit is. Wit is energie. De groei van planten is doorgaans goed, want er is veel energie. Maar onkruid groeit even snel als gekweekt goed. Er is een gemiddelde vochtigheidsgraad: Enkele gewassen doen het zeer goed. Als het een tomatenjaar is, dan kun je heus wel aannemen, dat als de tomaten bijzonder weelderig dragen in natuurlijke omstandigheden (de kasculturen even buiten beschouwing gelaten), dan hebben wij zeer waarschijnlijk te maken met een witte invloed, de Witte straal.

Wat de mensen betreft: mildheid is een van de eigenschappen, die bijzonder sterk tot uiting komt. Mensen die goed zijn, zijn actief goed. Je ziet plotseling veel meer naar buiten komen van hetgeen zij in zich dragen. Mensen die scherp..zijn,. die verwrongen zijn, zijn dan veel scherper en verwrongener. Het wordt meer kenbaar. Maatschappelijk vallen er meestal maskers. Menselijke relaties wijzigen zich. Bestaande problemen worden nu plotseling. zo scherp op de voorgrond geplaatst, dat je er niet aan kunt ontkomen. Zelfs een staatkundige koelkast is niet meer in staat de problemen zoet te houden. In een dergelijk jaar zeg je - tenzij je onder wit.bent geboren, dan heb je zelf ook de rechtlijnigheid en kun je met de energie enorm veel doen: ik doe het kalm aan. Want je kunt alleen vanuit je eigen levensprocessen dan meer bereiken, maar je kunt nooit afgaan op de invloeden, die van buitenaf komen.

U ziet, het is eigenlijk betrekkelijk eenvoudig.

In de natuur kun je de invloeden zien. Dan zeg je: Dit is een jaar, dat mij toch wel overheersend geel, rood, blauw of wit lijkt te zijn. Nu lijkt het, als ik het zo zeg, alsof die stralen het hele jaar regeren. Dat is natuurlijk niet helemaal waar. Want al die invloeden komen wel voor, maar altijd weer zien wij - en dat is een periode van ongeveer 420 dagen, het kan eens 4 dagen variëren aan de ene en aan de andere kant dat er een hoofdinvoed optreedt. Als b.v. rood de hoofdinvoed is, dan krijgen wij ook extra rode, blauwe, gele perioden. We krijgen een gedomineerde wit-licht-periode, maar altijd is de ondertoon, waarop alles weer terugvalt rood.

Er zijn perioden denkbaar, waarin één straal (dus één kleur) een tijdvak van bijna 28 jaar domineert. Op het ogenblik is dat niet het geval, ik zeg dat er meteen bij. U hoeft op een langere periode dan twee jaar in één kleur voorlopig dan ook niet te rekenen. De eerste langere periode (en dat is vreemd genoeg een periode van het gele licht) kunnen we verwachten halverwege 1984. Die zal waarschijnlijk ongeveer iets minder dan 5 jaar lopen.

Nu is het kentekenend, dat we in zo'n tijd in de plantengroei, in de dierenwereld, in de reactie die wij dan het paranormaal verschijnsel plegen te noemen op aarde een vaste ontwikkeling kunnen zien. Iemand, die dus een bepaalde hybride zou willen telen of een ras weer opnieuw wil fokken, zal veel meer kans van slagen hebben, indien hij dat doet onder de invloed van geel licht. dan als hij het op dit moment doet. Op het ogenblik leven wij nog steeds onder een dominerende rode invloed, waarbij echter afwisselend zeer felle wit-licht-perioden optreden en daarnaast gelukkig hier en daar, maar het is wat flauw, een beetje blauw. De heersende invloed van nu tot oktober 1972 is dus dominerend rood. Daarbij moet ik helaas opmerken: voornamelijk rood-negatief. Daarna gaat het weer de positieve kant uit.

De. wit-licht periode, die is aangebroken, duurt niet langer dan 3 of 4 maanden en geeft in feite alleen maar meer relief aan de problemen en de ontwikkelingen, die onder dit rood-negatief reeds tot stand zijn gekomen. U zou dus moeten aannemen, dat veel problemen, die er op dit moment bestaan,-e`en hoogtepunt zullen bereiken in oktober. Er is nl. een vertraging in de uiting van b.v. een conflict, als het onder een witte invloed tot stand komt. Dan is de situatie er wel, maar zij moet kenbaar worden,, zij moet wordén geformuleerd. En die formulering zal dan weer geschieden, omdat het de rode invloed is (het is negatief) dus met zeer emotionele argumenten. U kunt het allemaal zo uitrekenen.

Wat zal dat alles te betekenen hebben, indien wij nu eens kijken naar natuurgeesten. Dat is ook typerend. Natuurgeesten reageren in de eerste plaats in overeenstemming met hun milieu. Als wij dus te maken hebben met bosgeesten (de bezielende krachten van bomen en bloemen ed.), dan is hun reactie overeenkomstig met die van de plantengroei. Het is hun milieu; Hun reactie wordt daardoor bepaald, hun leven wordt daarin uitgedrukt en ook hun denken, hun mentaliteit - voor zover die aanwezig is - zal dus onder die invloed staan.

Hebben wij te maken met een luchtgeest, dan hebben wij met iets heel anders te doen. De luchtgeest heeft in zijn instelling een grote aantrekkingskracht voor blauw. Ik vermoed, dat dit te danken is aan het feit, dat een grote blauwe invloed een rol heeft gespeeld bij het scheppen van de atmosfeer terwijl een dergelijke blauwe invloed ook heeft geheerst op het moment, dat de zeer vochtige atmosfeer zich grotendeels ontladde (de oceanen ontstonden toen) en de luchtgeesten a.h.w. vrijkwamen van het water-element. Het lijkt, of het nu nog een rol speelt. Als wij dus een blauwe invloed hebben, dan zijn zij op hun best. Zij reageren ook zeer goed op een wit-invloed: Maar rood-invloeden maken hun gedrag absoluut onbegrijpelijk; er is geen rijm of reden meer.

Als we een gokje willen wagen, dan zeggen we: Als we hebben geconstateerd; daar is een negatieve rode invloed, dan moeten we ook aannemen, dat de weerprognose t.a.v. luchtdrukverhoudingen b.v. steeds weer onjuist blijkt, omdat het gedrag in de atmosfeer afwijkt van de redelijke verwachtingen. daaromtrent. Het is dus niet altijd alleen de schuld van de Bilt of van Ukkel.

De aardgeest. reageert heel natuurlijk en heel fel op juist alle rood- en alle wit-invloeden. Hier is vitaliteit belangrijk. Hebben wij negatief-rood afgewisseld door wit; dan krijgen wij b.v. vulkanische .verschijnselen. Hebben wij te maken, met positief-rood, dan zullen te doen krijgen met aardverschuivingen, vaak lichte aardbevingen en daarnaast een verscherpt afslijtingsproces (erosie) in de bergen. Het ligt niet alleen aan het water. Het ligt ook wel degelijk aan de constitutie van de rotsen, die aan de invloed van het water onderworpen worden.

Hebben wij te maken met een aardgeest, dan zal die vreemd. genoeg vooral reageren, op geel of goud. Als wij geel (dus negatief goud) hebben, dan zullen meer dan normaal grote branden ontstaan; voornamelijk branden inde natuur, bosbranden e.d. Hebben we te maken met werkelijk goud, dan zal de vuuractiviteit wel erg groot zijn, maar als er dan een grote brand komt, dan kun je zeggen: de verzekering dekt de schade. Of als het een natuurbrand is: hierdoor ontstaan juist nieuwe levensmogelijkheden voor de plantengroei en de dieren: Er zijn dus wel lijnen te trekken.

Dit klinkt allemaal een beetje als bijgeloof in de oren van de twintigste eeuwse mensen, dat kan ik best begrijpen. Maar aan de andere kant zijn het feiten, die u kunt constateren, want ik heb u een aantal tekens gegeven. Als er dus een langdurige invloed heerst, dan kunt u dit zien aan de natuur rond u. En weet u dat, dan kunt u rekening houden met bepaalde ontwikkelingen.

Ziet u, dat er ergens een negatieve geel-invloed is, kijk dan een beetje uit met vuur, want dan is vuur gevaarlijk. Is het een positieve geel-invloed, dan moet u natuurlijk ook wel opletten, maar komt er een brandje, dan zal meestal nogal meevallen. Op die manier kunt u uw gedrag regelen in overeenstemming met de vreemde ritmen, die van veraf misschien de aarde bereiken, maar die dan toch heel dichtbij allerhande veranderingen tot stand brengen en die zelfs je wezen nooit helemaal onberoerd laten.

Ik zou mijn bijdrage willen afsluiten roet een paar algemene observaties. Het materiële.heelal waarin u leeft is niet het enige. Als het hoogste bewustzijn in uw heelal kan worden gesteld een ster te zijn, dan kunnen wij zeggen, dat een soortgelijke massaliteit van besef en wezen in de daarop volgende wereld (een geestelijke wereld) vergelijkbaar is qua bewustzijn met ongeveer, een halve galaxy, dus met een grote hoeveelheid sterren samen. Omdat het bewustzijn en daarmee de wil en de beïnvloedingsmogelijkheid vanuit de geestelijke wereld

voor grote entiteiten een overwicht betekenen op materiële entiteiten is het mogelijk juist in de langdurige levensproces en van sterren en planeten in te grijpen door hun gedrag en ritmen te beïnvloeden.

Wij hebben gesproken over de stralen zoals zij voorkomen. Maar het zal u duidelijk zijn, dat bepaalde planeten ook gehecht kunnen worden aan één bepaalde straal. Indien dit gebeurt, is het gehele verloop normaal; dus ook de beïnvloedingen treden normaal op, met dien verstande dat de tendens van de dominerende straal, waarmee zij verbonden zijn, a.h.w. een schakering geeft dan elke kleur.

Uw eigen wereld behoort onder de rood-invloed. Het zal dus duidelijk zijn, dat op aarde alle rood-invloeden - positief en negatief - een sterkere uitwerking zullen hebben dan op een andere planeet. Venus b.v. is veel meer geel-gevoelig.

Een schepsel, dat op een dergelijke wereld leeft, zal zelf niet noodzakelijkerwijs aan die kleur gebonden zijn. Je kunt dus verbonden zijn met een straal, die niet identiek is met de straal die je wereld regeert. Is dit het geval, dan zal de ontwikkelingsmogelijkheid van een dergelijke mens alleen op geestelijk vlak bestaan; lichamelijk zal hij steeds tekort schieten. Is er sprake van een overeenstemming, dan zullen wij zien dat de lichamelijke kwaliteiten aanmerkelijk beter liggen (meer vorm-, meer schoonheid). Daar staat tegenover dat dan meestal de mentale ontwikkeling zwakker is. Wilt u dat verder allemaal berekenen, dan kunt u er een horoscoop bij nemen. Maar u moet dan toch wel rekening houden met het feit: Als ik weet onder welke straal zo iemand hoort (daarvoor zou je eigenlijk helderziende moeten zijn), dan zal de straal bepalend zijn voor de relatie met de wereld. Dat uw wereld onder rood behoort en daarbij zowel op positief als op negatief reageert, heb ik u gezegd. Vandaaruit kunt u dan verder gaan.

Het lijkt nu wel, alsof de invloeden ergens heel ver weg, duizenden lichtjaren ver ontstaan, maar de dimensies zijn niet alle gelijkwaardig aan uw dimensioneel stelsel. Stralingen en soortgelijke capaciteiten ontstaan vaak in vele heelallen, zoals een astraal verschijnsel in uw wereld, maar ook in de geestelijke wereld kenbaar kan zijn, en daar haar invloed kan doen gelden. Het zal u duidelijk zijn, dat wij veraf eigenlijk dus niet altijd als de juiste bepaling kunnen beschouwen. Vanuit menselijk standpunt veraf kan vanuit geestelijk standpunt betekenen zeer dichtbij en omgekeerd. Laat n nooit beïnvloeden door het denkbeeld: die ster staat zo ver weg, of: de kern van het Melkwegstelsel is zo onmetelijk ver weg. De invloeden zijn werkelijk vlak naast de deur. Ze zijn dichtbij, evenals de plantjes, waaruit u misschien genezing zou willen zoeken. Het is niet allemaal zo letterlijk waar misschien, maar het is een algemene waarheid, die een ieder voor zichzelf verder kan leren interpreteren.

NOOT

Uw eigen straal kunt u over het algemeen alleen intuïtief bepalen. Daarvoor is een zekere rijpheid noodzakelijk. Indien u echter met alle geweld wilt weten waarvoor u het meest gevoelig bent, gebruikt u dan verschillende op elkaar liggende kleurvlakken: en kijk welke kleurcombinatie u het sterkst aanspreekt. Daarbij is belangrijk

voor negatief rood dat d- combinatie rood-zwart aanspreekt; voor positief rood: rood-goud. Voor de rest kunt u aannemen lichtblauw dat aanspreekt in combinatie met wit, zwart of rood: positief blauw. Alle andere invloeden, ook als er paars. in zit en dergelijke mystieke kleuren, betekenen meestal blauw-negatief.

Wat geel betreft: Op het ogenblik dat een geel beeld (ik denk hier aan een geel ei getekend op een rood vlak of een goud ei op een rood vlak) een kleurverandering te zien geeft, zodat u het gevoel heeft of het goud eigenlijk roodachtig is, dan moet u aannemen dat u tot de gele of de goud-negatieve factor

behoort. Verzinkt echter de andere kleur voor het geel,, dan behoort u inderdaad tot de gouden-straal.

Dat zijn heel eenvoudige methoden. Als u enigszins intuïtief ontwikkeld bent, kunt u hierdoor zeer veel ontdekken over uw afhankelijkheid van een bepaald Heer van een straal. U kunt daarnaast ook uw eigen vrijheid en mogelijkheden veel beter bepalen.

WERELD IN WORDING

Wie de tendensen beschouwt, die op dit moment de wereld beheersen, komt tot, de conclusie dat dit jaar en ook het volgende jaar voor de historie van de mensen wel eens van heel groot belang kunnen zijn.

In de eerste plaats hebben nu in zeer vele landen te maken met wat ik elite regeringen en democratie zou willen noemen. Dit heeft in de mentaliteit van de mensen een groot aantal veranderingen tot stand gebracht. Ik meen, dat deze op zichzelf al zeer interessant zijn.

In de tweede plaats hebben wij te maken met een toenemende strijd tussen bezit en arbeid. Ook indien deze strijd voorlopig waarschijnlijk beperkt blijft tot wat stakingen en ontslagen, zo is het toch ook weer bepalend voor datgene, wat de mensen zullen doen en denken in de komende tijd.

In de derde plaats hebben wij op dit moment te maken met een rechte trekken van de gevolgen van de gistingprocessen, die in verschillende kerken hebben plaatsgevonden. Er ontstaat eindelijk een zuiverder beeld van de partijen en van de zienswijzen. In het geloof kristalliseren de verschillende visies en belevingen zich op het ogenblik uit.

Vanuit ons standpunt is het verder interessant te weten, dat de natuur een grote rol speelt in deze periode en dat zij in vele gevallen het mogelijk maakt te grote menselijke agressie af te buigen door natuurlijke oorzaak. Er zijn mogelijkheden om op een gegeven ogenblik een proces tot stilstand te brengen of te wijzigen. Denkt u maar aan de situatie in Oost-Pakistan, die van de ene dag op de andere praktisch is veranderd alleen door het uitbreken van de moesson, die bijzonder hevig was in de afgelopen 24 uur en nog veel heviger zal worden. Dit betekent een totale verandering van strategische mogelijkheden. Het betekent ook een veel grotere druk op beide partijen om het eindelijk toch maar eens te worden. Wij hopen daarmee te voorkomen, dat er een langdurige burgeroorlog uitbreekt: Ik noem. dit als een enkel voorbeeld.

De ontwikkelingen, die wij een beetje voelen aankomen, zullen waarschijnlijk voeren tot een zeer stringent beleid vanuit de Witte Broederschap. Wij moeten uit de aard der zaak eerst nog de z.g. Wessac-bijeenkomst afwachten om een precies beeld te krijgen. Maar als je te maken hebt met een wereld, waarin steeds mee regels worden gemaakt en men alle regels steeds stringenter wil handhaven, dan is het noodzakelijk, dat er een einde aan komt. Ik wil u een paar voorbeelden geven van een dergelijke dwaasheid.

Indien je belastingontduiking ten koste van alles wilt voorkomen, dan is dat denkbaar. Maar op het ogenblik, dat het je honderd gulden kost om één gulden te ontduiken en aan de constatering ervan een boete van tien gulden te verbinden, krijg je een zo groot nadelig saldo, dat er in feite alleen maar arbeid wordt verspild en geen sociale rechtvaardigheid wordt geschapen.

Zo moeten dus een groot aantal van die regels verdwijnen. En dat kunnen wij niet doen door wat men noemt de sociale verworvenheden direct aan te tasten, dat is duidelijk. Maar de tendens van dit jaar en het komende jaar voert gelukkig wel tot een beperking ervan. En dat is ook begrijpelijk.

Je kunt natuurlijk alles regelen voor de mensen. Je kunt proberen te voorkomen, dat mensen elders verhongeren. Je kunt proberen hen op te voeden tot een juiste mentaliteit, maar de meeste problemen, die je zo tracht op te lossen voeren alleen tot andere en meestal ernstiger problemen. Terwijl heel veel problemen de neiging hebben zichzelf op te lossen, indien je ze voldoende lang met rust laat.

De situatie, zoals zij op het ogenblik is, blijkt eigenlijk niet ongunstig te zijn. Zeker, er komen heel wat ontslagen. Er zal een stijgende werkloosheid zijn. Men heeft dit tegenwoordig in Nederland aardig weten te bemantelen. Maar wij moeten er toch wel rekening mee houden, dat het aantal werklozen in dit jaar al drie keer zo hoog is als in het vorige jaar en dat gaat nog verder.

Als je probeert conflicten de wereld uit te helpen, dan blijkt heel vaak dat een conflict een conflict blijft door de mentaliteit van één enkele man of misschien van twee of drie mensen. Ik zal daarvan een voorbeeld kunnen geven: Dat is de toch wat eigenzinnige houding van Golda Meir, die voor een groot gedeelte aansprakelijk moet worden gesteld voor het onvermogen van Egypte en Israel om met elkaar in gesprek te komen. Dat is één persoon.

Op dezelfde manier kun je zeggen, dat Schlesinger, Nixon natuurlijk ook en een paar generaals, waaronder ook Westmoreland, aansprakelijk zijn voor het onvermogen van de Amerikanen om tot een redelijke oplossing van het probleem Vietnam te komen.

Zo zou je ook kunnen zeggen, dat er in Nederland twee of drie personen zijn - ik zal ze in dit geval niet bij name noemen - die aansprakelijk zijn voor een groot deel van de economische conflicten, die er op het ogenblik zijn. Als je die mensen op een gegeven ogenblik kunt uitschakelen, dan betekent het dat plotseling de verhoudingen veranderen; Die verhoudingen moeten ook veranderen. Ik verwacht in de komende tijd, dat men steeds meer zal ingrijpen. Zij hebben nu al een paar chefs van de geheime dienst verloren in de DDR. Dat betekent, dat hierdoor eigenlijk een onzekerheid is ontstaan in het beleid van een groot gedeelte van de partijleiding in Oost-Duitsland. Zo zien wij het overlijden van een paar generaals in Rusland, dat de verhouding tussen leger en partij aanmerkelijk wijzigt.

Het zijn niet altijd spectaculaire dingen. Dat is ook begrijpelijk, want een moord op Brezjnef b.v. zou niets uithalen, Het zal alleen betekenen, dat het conflict groter wordt. Een overlijden of ziek worden van Brezjnef zou - tenzij de situatie zich zeer snel wijzigt - alleen maar resulteren in een machtsstrijd tussen verschillende groepen, waarbij de houding van Rusland naar buiten toe waarschijnlijk nog minder coulant wordt dan zij op het ogenblik is. Dus je moet werkelijk rekening houden met; waar zit de persoon die belangrijk is. En dat is in deze tijd iets wat je heel moeilijk kunt constateren. Om weer een voorbeeld te geven:

Er is een ministerie (niet in Nederland dat nogal onrechtvaardige beslissingen neemt in de laatste tijd. Als je gaat kijken waar die vandaan komen, dan moet je niet kijken bij de hogere leiding. Dan moet je kijken naar de klasse referendarissen waar twee personen zich in een zekere machtspositie bevinden ten aanzien van de voorlichting van de hoger geplaatsten. Zij zijn in wezen aansprakelijk voor een groot aantal van de vergissingen, die het hele ministerie begaat. Kun je die mensen op de een of andere manier uitschakelen, dan betekent dit dat een heel ministerie anders gaat functioneren. Dat ministerie in het geval dat ik bedoel omvat 14.000 personen. Maar twee personen zijn bepalend voor een afwijking in ongunstige, zin van dit geheel.

De neiging van de Witte Broederschap om wat strenger te gaan optreden zal waarschijnlijk resulteren in het op de een of andere manier uitschakelen van dergelijke personen. Dat kun je doen door ze te helpen overgaan. Je kunt het doen door ze te helpen zichzelf belachelijk te maken; dat wil soms ook heel veel bereiken. In andere gevallen kun je misschien een conflict veroorzaken, waardoor ze met hun halsstarrige houding komen te staan tegenover iemand, die toevallig een beetje meer invloed en gezag heeft dan zij en die de gehele zaak uitzoekt. En dan krijgt men daar waarschijnlijk ook grote wijzigingen. Ik noem nu maar enkele

mogelijkheden.

Als u nagaat hoede gehele wereld in haar optreden en verloop zou kunnen worden veranderd door de uitschakeling - op welke manier dan ook - van niet meer dan 10;000 personen (dat betekent niet dat zij allemaal dood moeten, alleen maar dat zij óf onmaskerd moeten worden óf op een andere manier eenvoudig buiten spel gezet),-dan kunt u daardoor nagaan hoe onevenwichtig de situatie eigenlijk is. Het is alsof men balanceert tussen licht en duister en een betrekkelijk klein aantal mensen, die zeggenschap heeft. Het zijn deze mensen, die de huidige toestand misschien in stand houden, maar aan de andere kant zijn zijn misschien ook degenen, die de doorslaggevende invloed naar het duister toe zouden kunnen uitoefenen. Het is belangrijk, dat hier wat aan gedaan wordt.

Dan zitten we met een toenemend aantal conflicten, die eigenlijk in de inkomenssfeer liggen. Want de kwestie Oost-Pakistan b.v. is in feite een kwestie van weivaart, van inkomensverdeling. Het optreden van de boeren in Brussel en elders heeft tenslotte ook te maken met welvaart en de rest. Dit is een probleem, dat tegenwoordig buitengewoon veel nadruk krijgt. Men vergeet daarbij wel eens, dat geld op zichzelf geen waarde heeft, maar alleen doordat er een tegenwaarde tegenover staat.

Ik geloof, dat dit moet leiden tot een totaal nieuwe benadering van de economie en daarmee ook van de valuta, de ruilmiddelen. Ik meen, dat we daarmee misschien nog vóór het einde van dit jaar het een en ander zullen kunnen bereiken.

Dan is het ook zeer interessant te zien wat er op het ogenblik gaande is in de onderontwikkelde of slechter ontwikkelde gebieden.

Ik Afrika is nu een volksbeweging aan de gang, die vreemd genoeg internationaal is. Zij houdt zich dus niet alleen bezig met Malawi, maar ook met de omliggende staten en gaat zelfs verder tot ver achter de Kongo;-Kongo Kinshasa. Deze volksbeweging gaat uit van het standpunt: Wij worden misbruikt. Sommigen krijgen alles, wij krijgen niets. Een mentaliteit, die wij bij boeren ook hebben gevonden. Maar er zit hier werkelijk een bittere nood achter. Door die bittere nood zal de hergroepering, zoals die op het ogenblik zich laat aanzien in Afrika binnen 2 1/2 á 3 jaar voltooid kunnen zijn. En dat zou wel eens tot een aantal heel bloedige situaties kunnen leiden.

Dan kijken wij naar Zuid-Amerika. Zeker, officieel is het in Brazilië, Argentinië en andere landen als Chili, Bolivia enz. rustig. Maar dat is alleen officieel. In feite heeft men ook hier te maken met toenemende volksbewegingen. De excessen daarvan halen nog wel een keer de pers, maar het werkelijke gebeuren niet. Er is een opdringen van de massa tegen de bezitter. Er is sprake van een kerkelijke ontkerkelijking, zelfs in sommige landen als Brazilië waar de katholieke kerk domineert, maar een deel van de kerk zich in houding en zelfs voor een groot gedeelte in praktijk heeft afgescheiden. Men erkent officieel nog wel het gezag, maar men gaat eenvoudig tegen alle anderen in en werkt vooreen sociale hervorming. Dat zal in geweld uitbarsten; daar is niets aan te doen. Dat moet waarschijnlijk in het lopende jaar worden verwacht. Maar indien dit gebeurt, dan moeten wij ook niet vergeten dat juist hierdoor een nieuwe verdeling van mogelijkheden kan ontstaan. Die nieuwe verdeling van mogelijkheden betekent niet, zoals men zich thans voorstelt, welvaart. Het betekent wel de noodzaak tot werkelijk werken voor iedereen. En dat zou, geloof ik, voor een groot deel van deze bevolking wel nuttig zijn. Er zijn te veel in een sleur van gedwongen niets doen terecht gekomen. Ze kunnen zich daaraan eigenlijk niet meer ontworstelen.

Het is ook een herstel van andere gebruiken. Wij zullen waarschijnlijk in toenemende mate horen van het optreden van roversbenden in deze staten. Het gaat een beetje middeleeuws worden en ofschoon Robin Hood is overleden en waarschijnlijk niet dáár gereïncarneerd, krijgen wij toch een groot aantal bewegingen te zien, die de neiging hebben om niet alleen te stelen, maar ook nog eens wat uit te delen; en dat is wel erg prettig.

Een zeer belangrijk punt is verder in de komende periode de onevenwichtige toestand van Rusland. Rusland speelt in de wereldpolitiek een heel belangrijke rol. Men staat op het ogenblik

voor een schijnbare verzoening met China, die feitelijk een grotere strijd achter de schermen inhoudt. Een strijd, die overigens naar wij aannemen binnen een paar maanden wèl zichtbaar zal worden. Daarnaast is er het onvermogen om tot een werkelijke samenwerking met de Westerse wereld te komen, die men aan de ene kant ver van zich wil houden om geen te grote beïnvloeding van het

eigen volk te krijgen en die men aan de andere kant toch wel weer te vriend wil houden om te voorkomen, dat China de totale communistische suprematie wint in de gehele wereld. Deze onevenwichtige houding zal in Rusland zelf resulteren in een toenemende strijd, waarbij naast leger en - afzonderlijk in dit geval - luchtmacht de partij en vreemd genoeg ook de productieraden betrokken zijn. De productieraden zijn het niet eens met de partij leiding; en de partijleiding en de productieraden hebben zich gesteld tegenover leger en luchtmacht. Dit kan o.. a. in de nieuwe planning van de komende jaren duidelijk worden gezien.

Men moet daaruit wel concluderen, dat er in Rusland op dit moment een revolutie aan de gang is. Een revolutie, die nog niet zo geweldig is dat zij naar buiten toe gekend wordt., maar eerder een geestelijke, een sluipende revoluties die het onmogelijk maakt om vast te houden aan de staatsstructuur.. De idee wordt niet aangetast. Het leninistisch-marxisme blijft voorlopig het geloof van dit land. De mentaliteitsveranderingen zijn echter van groot belang. Zij zouden op de gehele ontwikkeling in Europa, inclusief EEG en de rest, een zeer grote invloed kunnen uitoefenen binnen 21/2 jaar.

De grote vraag is, of hierdoor de tegenstelling Europa-Amerika, niet groter wordt. Ik geloof, dat dit inderdaad het geval zal zijn en dat wij moeten rekenen op een verslechtering van de verhouding tussen de Ver. Staten en Europa. De tekenen daarvan zullen waarschijnlijk reeds rond Augustus in bepaalde conflicten kenbaar worden.

Ik zie daarnaast ook zeer grote moeilijkheden in alle verdragsorganisaties ontstaan, de EEG is er op het ogenblik mee bezig, maar de NATO zit ook niet zonder problemen en die zullen, ondanks Nederlands loyaliteit, in de komende paar maanden sterk toenemen.

Hier hebben wij dan een beeld van een wereld, die zich a.h.w. aan het vernieuwen is. Het gaat niet alleen maar om die kleine veranderingen in mentaliteit. Het gaat vooral om de totale verandering van gewoonten, de totaal nieuwe benadering van de dingen.

Misschien is het wel symptomatisch, dat een bepaalde partij in Nederland de naakte waarheid voor een koe heeft gezet om Nederlands welvaart uit te beelden. De naakte waarheid is iets waar heel veel mensen bang voor zijn. Maar de waarheid - ook de politieke, de bureaucratische en technocratische waarheid - kan niet gesloten worden gehouden. De openheid, die mei. schijnbaar wil betrachten, voert slechts tot de noodzaak andere dingen nog meer geheim te houden. Maar geheimen lekken uit. Grote problemen aan het einde van dit jaar en aan het begin van het volgende jaar zijn onvermijdelijk.

Als wij vanuit ons standpunt dit alles bezien, zo zeggen wij: De wereld is zich aan het vernieuwen. De mensheid beseft niet - kan haast niet beseffen, gezien haar omstandigheden - hoe snel haar gedrag, haar denkwijze, haar reactie aan het veranderen zijn. Zij begrijpt waarschijnlijk evenmin hoe groot de tegenstellingen zijn. Wij menen, dat dit voert tot een vernietiging van vele thans belangrijk of zelfs onaantastbaar schijnende instellingen en groepen, ook zakelijke groepen. Daarvoor in de plaats komt een, misschien wat chaotische, maar toch langzaam maar zeker vorm-krijgende opbouw. Die opbouw verwachten wij overigens eerst rond 1982 tot 1985. De tussenliggende periode zal dus wel voornamelijk, chaotisch blijven.

Als ik hierop vanavond de nadruk heb gelegd, dan is dit wel om u te doen begrijpen dat de tendensen, zoals deze op het moment bestaan (de rood-tendensen, de komende. geel-tendensen van grote intensiteit, tezamen met het ingrijpen van de Broederschap en ook de flitsende wittendensen, die ons allen eigenlijk enigszins domineren ertoe zullen bijdragen om in enkele jaren onvoorstelbaar grote veranderingen tot stand te brengen in alle

verhoudingen binnen de menselijke maatschappij, in het menselijk denken en daarnaast ook in uw eigen geestelijke mogelijkheden, die juist als u de verandering kunt aanvaarden die in de wereld plaatsvindt aanmerkelijk groter zullen zijn dan u nu beseft.

Ik hoop met dit korte overzicht iets te hebben bijgedragen tot uw begrip voor al hetgeen in de Witte Broederschap reeds nu vóór de Wessac wordt besproken en gezien.

U moet echter niet pessimistisch worden, als u dat allemaal hoort. De meeste mensen zullen zeggen: Wat een ellende! Neen, niet wat een ellende. Als een boom oud en rot is en dreigt om te vallen, dan is het verstandiger de boom te rooien en daarvoor in de plaats een klein boompje te planten, dat gezond is en zich kan ontwikkelen.

Zo moet u dit ook maar zien. Er moeten een hoop rotte toestanden eenvoudig uit de wereld verdwijnen.

VERSLUIERING

Wie uit het duister komt en treedt in het licht van de volle zon is blind; hij ziet niet meer. Maar indien er vele gazen sluiers hangen, die men één voor één terzijde moet schuiven, dan wordt het nu schrede na schrede helderder. En ziet, hij is in staat te zien wat de zon hem openbaart.

Zo is het met vele wijsheden. Zo is het met vele krachten. Als je de werkelijkheid wilt benaderen, is ze voor de mens en de menselijke geest vaak onaanvaardbaar. Als je een kosmische werkelijkheid zou moeten ontdekken, dan is de geest niet in staat om die waarheid volledig te verdragen. En daarom worden dergelijke dingen versluierd. Ze worden voorzien van vele, op zichzelf onbelangrijke voorhangsels, die je zelf met enige moeite terzijde moet schuiven, zodat je langzaam het werkelijke beeld benadert en niet opeens, zonder meer ermee wordt geconfronteerd.

Indien God Zelve Zich in Zijn volle werkelijkheid aan ons zou openbaren, zouden we als mens en als geest voor lange tijd als dood zijn. De mens zou zijn lichaam prijs geven. De geest zou zich terugtrekken in de geborgenheid van eigen wereld, waarin alleen nog een zinderende ervaring en geen erkenning een rol speelt. Maar als diezelfde God ons door middel van vele beelden en gelijkenissen benadert, dan voelen wij Zijn wezen aan en langzaam maar zeker beseffen wij dat de gelijkenissen en de beelden niet zo belangrijk zijn; dat wij ze terzijde moeten schuiven om zo de kernwaarheid, de Godheid zelf, te benaderen. En dan zijn wij in staat de Schepper in het aangezicht te zien.

Door alle tijden heen heeft men de grote, de belangrijke waarheden versluierd. Versluierd, opdat de mens daardoor niet verblind worde. Want wie het volle licht ziet, is niet in staat te begrijpen en te waarderen. Maar wie zich vanuit het duister via vele schemeringen tot het licht werkt, zal weten wat duister en wat licht betekent.

Indien u leringen ontmoet, die versluierd zijn, waarin vele dingen niet direct worden gezegd, indien u te maken krijgt met begrippen en lezingen, waarin hier en daar een sleutel tot een grotere werkelijkheid verborgen is, erger u niet. Het zou misschien mogelijk zijn u die werkelijkheid onmiddellijk voor te leggen, maar u zou er niet mee kunnen werken en u zou haar niet kunnen begrijpen. Als u echter door de sluier heen voorzichtig de werkelijkheid zelf moet zoeken, als u sleutel voor sleutel moet trachten te begrijpen en dan in uw eigen geest nog het slot moet vinden dat daarmee is te openen, dan groeit u langzaam naar een werkelijkheid toe en kunt u daarin werkelijk leven.

Wij zijn deel van een goddelijke werkelijkheid. Maar bewust kunnen we daarin slechts leven, indien we door vele sluiers heen ons eindelijk gewend hebben aan de glans van een eeuwige heerlijkheid, die weliswaar ons deel is, maar die we niet kunnen beseffen of verdragen, indien

we niet zeer langzaam daartoe zijn gegroeid.

Versluiering is de genade, die wordt gegeven aan hen, die weinig zien, opdat zij kunnen leren het Al te zien.

Openbaring in volheid is het misleidende middel, waarmee men vaak de weinig beseffenden en weinig zienden verblind, zodat zij lange tijd gekluisterd zijn in de toestand waarin ze leven.

LES 8 - DE DUIVEL EN NOG ZO IETS

Er zijn zoals u weet heel veel duivelverhalen in omloop. De meeste mensen vermoeden, dat dit alles voor rekening komt van de heer J.. Pek of de een of andere Goethiaanse figuur, die Mefistofeles schijnt te heten. De waarheid is natuurlijk een beetje anders.

De natuur is bezielde. In die natuur komen bepaalde figuren en persoonlijkheden voor. Daarnaast - dat zult u uit vorige lessen weten - kunnen mensen door hun denken vele astrale vormen scheppen, die op den duur enigszins bezielde geraken en op de mensheid gaan inwerken.

Het is een beetje moeilijk om de duivel precies onder te brengen. Als je de afbeeldingen in de christelijke wereld ziet, dan is hij een soort Pansfiguur, die er een mantel bij heeft gekregen en een meer demonisch uiterlijk. Toch zou men kunnen aannemen, dat in de christelijke wereld een groot gedeelte van het geloof aan de duivel is terug te brengen tot een poging om een natuurverering, zoals die in de oudheid bestond o.m. in Griekenland, terug te dringen.

Zou dit de enige duivel op de wereld zijn, dan was het gemakkelijk en zouden we kunnen zeggen: Ach, de natuur leeft. Er is een levende kracht in de natuur. Deze figuur, representerende de bezielde natuur, is vanuit het standpunt van het geloof verwerpelijk, gevaarlijk, hij is wat hedonistisch én daarom heeft men gekozen tegen de natuur en voor de onstoffelijke wereld.

Maar dan hebben wij te maken met b.v. de Djinni. Dat zijn Arabische duiveltjes of demonen, die zich wel eens in kleine stofwervelingen laten zien in de woestijn. Gaan we hun karakter ontleden, dan komen we tot de conclusie: Wij hebben hier helemaal niet te maken met werkelijke demonen. Wij hebben te maken met een ander volk. En dat andere volk 'is in zijn vorm, zoals het wordt voorgesteld, in overeenstemming met wat wij elders zien a-Is tempelwachters en zelfs als bepaalde godenmaskers. Er moet dus

punt 1; een aanleiding zijn om juist die gestalte aan de Djinni toe te kennen.

Punt 2: die Djinni horen ergens thuis. Zoeken wij een verklaring daarvoor, dan zien wij dat zij soms wel met bepaalde natuurverschijnselen worden vereenzelvigd, maar dat hun werkelijk wezen en vooral hun groepering, hun samenwerking toch wel een heel eind af staat van de natuur dan b.v. de heer J. Pek.

Gaan we kijken in het Verre Oosten, dan zien wij ook daar -weer dat . er demonen zijn. Deze demonen doen ons nog het meest denken aan. geesten van overgeganen, die allerlei kwade en vervelende dingen uithalen ofwel - wat ook voorkomt - het zijn weer dezelfde geesten en maskers, waarover wij reeds hebben gehoord.

Steken wij over naar Amerika, dan vinden wij daar eveneens soortgelijke markervormen, zij het dat zij daar bij dansen worden gebruikt en een enkele keer als versiering. Het zijn alweer dezelfde figuren en ook zij heten goden of demonen, afhankelijk van de landen waar je bent. Ga je naar het zuiden, dan vind je in Mexico b.v. allerhande beelden, waarop maskers voorkomen in overeenstemming met die andere. Ook hier weer: sommige zijn goden, andere zijn demonen. Nu kunnen we naar Afrika gaan, daar vinden wij ook zulke gestalten. Wij kunnen zelfs gaan praten met de Vuurlanders (als we de primitieve tenminste kunnen vinden) en weer komen dezelfde eigenschappen naar voren. Praten wij met Eskimo's, dan blijken sommigen van hen eveneens dergelijke gestalten te beschrijven en soms ook uit te beelden.

Ik breng dit alles zo breedvoerig naar voren, omdat wij anders misschien zouden vastlopen in het denkbeeld: de duivel is de antithese van God, die men religieus gebruikt om het kwade te

verklaren. Maar als wij van de stelling uitgaan, dat alle maskers over de gehele wereld een opvallende gelijkenis vertonen, dat veel van hetgeen wordt gezegd omtrent demonen, Djinni en soms zelfs over duivels met elkaar strookt, dan zouden wij moeten concluderen: Er is toch wel degelijk een macht, een kracht, misschien een aantal persoonlijkheden, die zich sterk onderscheiden van de mensheid.

Ik wil proberen u nu iets te vertellen over alles wat met de duivel wordt geassocieerd, juist omdat de duivel ergens het masker is geworden van een groot aantal bezielende krachten en werkingen; die in de natuur bestaan. Ik begin maar eenvoudig:

Er zijn vele bezielde krachten in alle elementen. Daarover hebben we reeds gesproken. In de lucht, in de atmosfeer komen wezens voor, die vreemd genoeg een gelijke gestalte hebben als ons van de Djinni e.d. wordt beschreven. Het is misschien niet helemaal zuiver, er zijn artistieke misvormingen (slagtanden b.v.), die worden soms zwaar overdreven, maar bepaalde luchtgeesten zijn in overeenstemming met dat beeld. Is het nu zo vreemd, als wij dan zeggen: Luchtgeesten zijn in ieder geval betrokken bij het duivelsgeloof?

Dan gaan wij nog een stapje verder en gaan ons afvragen hoe het dan komt, dat de Djinni en al die andere duivels in verschillende graden en klassen worden ingedeeld. De verschillen liggen in de eerste plaats vaak in grootte. Sommige duivels zijn heel erg groot, andere heel erg klein. Sommige duivels zijn kennelijk dierlijk, althans ze hebben vele kenmerken van dieren. Daar moet een reden voor zijn. Andere daarentegen zijn praktisch menselijk.

Gaan we kijken in de atmosfeer, dan vinden wij daar bezielende krachten, die binnen de troposfeer blijven. Andere entiteiten blijken op grotere hoogte vooral actief te zijn. Zij hebben grotere kracht, ze bewegen zich met hogere snelheden, zij zijn minder snel plaatselijk gebonden. Kortom, zij zouden wel eens de werkelijke achtergrond kunnen zijn van de grote duivels.

Daarnaast kennen wij - en dat hangt waarschijnlijk samen met de mythologie van de volkeren - de vuurduivels.

Vuurduivels zullen misschien voortkomen uit de vaak ontstellende ontdekkingen, die men bij de verschillende kraters doet. Als je een vulkaan in werking ziet, dan is dat iets overweldigends. En heel vaak lijkt het, alsof je daarin een figuur ziet. Laat ons aannemen, dat ook in het magma van de aarde bepaalde wezens kunnen leven. Wat hebben die dan te maken met het menselijk gedachtenleven? Het is wel heel aardig te vertellen dat de duivel komt om je te bekoren. Ik vind het dan vreemd, dat hij mannelijk wordt afgebeeld. Hij komt om je te verleiden, om je naar de hel te brengen e.d. Hoe komt men daaraan? Om dat te begrijpen zouden wij eerst de antithese moeten beschouwen tussen het merendeel van de geloofsvormen en de natuur zelf.

Een mens in een stoffelijk lichaam is ook geest. Het geestelijke behoort tot de elementen, die misschien in het astrale nog kenbaar zijn, maar die eigenlijk uitsteken boven alles wat zuiver met de ritmen van de natuur verbonden is. Gaan wij naar de geest toewerken, dan kan alles wat met de natuur samenhangt voor ons misschien een belasting zijn. In dat geval kunnen wij inderdaad zeggen, dat de krachten van de natuur "demonen" zijn. Zij beletten ons om verder te komen. Aan de andere kant echter, als wij nu eens uitgaan van het standpunt dat de materie en de natuur zelf zinvol zijn, ook voor de geest, dan zijn dergelijke entiteiten eerder "engelen" dan dat zij demonen zijn. Het feit, dat de mens probeert niet met maar tegen de natuur te leven, creëert voor hem de duivel. En als je een duivel scheidt, dan kan hij een astrale vorm krijgen en op je inwerken. Maar als je hem ook nog associeert met een bestaande kracht, dan ontstaat hierdoor een tegenstelling tussen de mens en de natuurkracht.

De natuur is vroeger deel geweest van alle godsdiensten. Op zichzelf klinkt dat krankzinnig, als iemand zegt: Alleen indien wij op de juiste manier een stier hebben geslacht, zijn zaad over de akker hebben gestrooid (dat moet de koning doen), zal het een vruchtbaar jaar kunnen worden. Maar je zou ook kunnen zeggen: Zo beneden, zo boven. Datgene, wat de mens in zijn

denken uitstraalt, maakt hij waar in de krachten der natuur. En dan zouden de natuurgeesten wel eens tot vijanden van de mens kunnen worden, omdat de mens begint hen en hun krachten en inwerkingen als vijanden te beschouwen. Volgens mij ligt de situatie als volgt:

De natuur heeft een eigen ritme, een eigen samenhang. In de ecologie weet men dat ook. Die samenhang is menselijk niet rechtvaardig, zij is evenwichtig. In deze evenwichtigheid zal een natuurgeest - ook als het een hogere luchtgeest is - eenvoudig zichzelf kunnen zijn. Hij zal voortdurend meewerken om bijvoorbeeld het sterkste instand te houden, want dat is het ritme van de natuur. Op het ogenblik, dat de mens gaat zeggen: Die sterkeren kunnen voor zichzelf zorgen, wij moeten voor de zwakkeren zorgen, zal die geest het gevoel krijgen van: hier gebeurt iets wat niet in overeenstemming is met mijn wereld. Hij beschouwt dit als een soort smog, een luchtverontreiniging op geestelijke basis en hij zal proberen daar iets aan te doen; Hij gaat dan zeggen: Indien jullie de zwakken handhaven, dan zal ik de zwakken uitroeien: Dat lijkt demonisch, maar het is volkomen gebaseerd op het evenwicht in de natuur. Op zichzelf is het voor de mensen zelfs niet van belang, of die eraan te gronde gaan of blijven leven, want het leven na de dood is een grotere werkelijkheid dan het leven op aarde. En dat weten die entiteiten heel goed.

Zij zijn niet in staat om met de mens mee te denken. Daar hebben wij in de geest een zeker voordeel; wij kunnen met de mens meedenken. Een natuurgeest kan dit niet. Er is dus bij de natuurgeest (b.v. een hogere luchtgeest) geen enkel begrip voor menselijke handelwijzen. Zolang de mens handelt volgens de normen van de natuurgeest is het best; daar kan hij mee uit de voeten. Maar op het ogenblik, dat de mens daar tegenin gaat, zal de natuurgeest dit ervaren als een aantasting van zijn wezen - en wat meer is - van zijn wereld. Hij zal zich dan verdedigen. Het is deze verdedigende functie van een aantal natuurgeesten, die toch wel aan het beeld van de duivel een zekere achtergrond geeft.

Het is inderdaad zo, dat een mens, die terugkeert tot de ritmen van de natuur, de medewerking krijgt van natuurgeesten. Waarom? Heel eenvoudig, omdat deze mens beantwoordt aan wat in de natuur regel en wet is en dus geen aantasting is voor b.v. de luchtgeest of andere natuurgeesten, maar een versterking. Het betekent de handhaving van zijn rijk, de regel waarin hij leeft. En dan zal hij inderdaad gunsten kunnen verlenen aan zo iemand. Dat klinkt weer krankzinnig, maar het is waar.

Als u nagaat hoeveel mensen, juist omdat zij zich niet bezighielden met het beschermen van zwakkeren e.d., enorm veel geluk hebben gehad, dan kunt u dat bekende gezegde dat "de duivel het graag op een grote hoop doet" wel eens ombuigen in de richting van: hier zal de natuur en zullen de natuurgeesten met die persoonlijkheid meewerken en hierdoor zal er een geluksfactor in zijn voordeel ontstaan.

Mensen, die duivels tegenover elkaar stellen. Als ik zeg, dat er b.v. een strijd is tussen de witte Djinni en de rode of de zwarte Djinni, dan neem ik aan dat er verschillende krachten zijn. De tegenstelling komt weer vanuit de mens, niet vanuit die entiteiten. Natuurgeesten strijden niet met elkaar. Zij leven in een bepaalde samenhang, een bepaalde verhouding. Verder dan dat gaan zij niet. Het is hun ook niet ingeschapen, het ligt niet in hun bewustzijn. Op het ogenblik, dat de mens een keuze doet uit bepaalde verschijningsvormen, stelt hij voor zichzelf een disharmonie t.a.v. een deel van de natuurgeesten vast. Als ik kies voor de witte Djinni en er komt een zwarte Djinn bij; dan zegt hij: Dit is iemand, die met mijn wijze van leven - en dat is erg belangrijk! - niet harmonisch is, dus moet ik ingrijpen.

De strijd van demonen of duivels tegen elkaar is iets, wat zich alleen afspeelt in de wereld van de mens en alleen als gevolg van een eenzijdige keuze, die de mens doet ten aanzien van de wereld van de geest.

Indien u met natuurkrachten rekening wilt houden, zijn er bepaalde grondregels. Een daarvan is:

Kies zoveel mogelijk voor alles wat puur natuur is. Alles wat kunstmatig is, moet u zoveel

mogelijk beperken. Als u werktuigen gebruikt, dan heeft een natuurgeest daar helemaal geen bezwaar tegen, want het is voor de mens natuurlijk dat hij werktuigen gebruikt. Het is deel van het ras en daardoor heeft hij een zekere inhoud gekregen in het totaal van de wereld. Maar op het ogenblik, dat de mens werktuigen gebruikt om de natuur te vernielen, moet de Djinn ingrijpen. Denk nu eens aan een paar feiten, die eigenlijk toch wel vreemd zijn.

Italië. In Italië heeft men rustig alle leven van bomen vernietigd.. Het resultaat is, dat men in bepaalde streken nog jaarlijks overstromingen heeft. Men kan dat allemaal verklaren. Maar nu blijkt, dat men onlangs in Calabrië weer bomen heeft geplant. Het zijn jonge boompjes. Die boompjes hebben zeker nog geen wortelstelsel, waardoor zij de aarde kunnen vasthouden en zoveel water kunnen binden dat daar geen overstromingen zullen komen. Toch blijken hier de rivieren wel wat hoger te worden, maar geen overstroming te veroorzaken. Misschien zou men hier zo kunnen redeneren:

Juist omdat hier weliswaar leven wordt verbruikt - dat is normaal maar ook leven wordt teruggebracht - de verhouding blijft ergens gehandhaafd - is er voor de natuurgeest geen enkele reden om hier tot een bijzondere ontlading te komen. Het resultaat is, dat de werkelijk schadelijke regenval vooral op de kale bergen terecht komt. Vind er maar een verklaring voor. Je kunt gaan debatteren over thermiek, die op deze manier gewijzigd wordt, maar ik geloof dat het niet voldoende is. Want indien dit juist zou zijn, zouden wij in bepaalde delen van de Alpen soortgelijke regenval moeten waarnemen; en wij zien die niet. Er zouden daar ook aardverschuivingen met hetzelfde karakter moeten voorkomen. Zij komen niet voor. Dus is er iets bijzonders aan de hand.

Een mens, die probeert volkomen kuis te leven, doet iets wat niet natuurlijk is. Mensen, die met elkaar samenleven -of dat nu in een huwelijksband is of anderszins - dat is natuur, dat hoort erbij. Op het ogenblik,- dat de mens zegt: Ik ontzeg mij dit, wordt hij vanuit het standpunt van heel veel geesten tegen-natuurlijk. Dan zal de geest iets moeten doen om het evenwicht weer te herstellen.. Dat kan hij alleen door maatregelen te treffen, waardoor hij het voorbeeld en het werkzaam zijn van dergelijke personen zoveel mogelijk uitschakelt.

Nu zal er iemand onmiddellijk uitroepen: Hoe komt het dan, dat er nog kloosters zijn! Ja goed, daar wonen ook niet alleen maar heiligen. En wat in de wet staat, is nog niet altijd wat je doet. Anderen zullen uitroepen: Als dat zo is, dan kunnen wij nooit tot een hoger bewustzijn komen! Verkeerd! Als wij kijken naar bepaalde ingewijden, zoals die o.m. in Tibet en ook in India in verschillende scholen voorkwamen, dan ontdekken wij dat deze mensen zich gedurende een tijd alles ontzeggen; daarna gaan zij gewoon onder de mensen en nemen ook de menselijke functies weer waar. Deze mensen worden gesteund.

Waarom zou dan iemand, die zich terugtrekt in een celibaat, in afzondering, misschien worden gekweld? Het antwoord is heel eenvoudig: Vanuit het standpunt van een natuurgeest is een afwisseling van onthouding en volheid van leven slechts een verschijnsel van seizoenen. Dat is aanvaardbaar. Maar op het ogenblik, dat een seizoen te lang duurt, is het een aantasting van de regelmaat en wordt het niet alleen gezien als iets wat de persoon zelf betreft, maar ook als een aantasting van het gehele milieu. Er wordt hier een onvruchtbaarheidsfactor in het milieu geprojecteerd; en als die factor blijft bestaan - zo zal de natuurgeest redeneren - dan gaat het evenwicht, dat toch al zo wankel is, er helemaal aan.

De situatie is een beetje eigenaardig, want in deze tijd zeg je niet zo gauw meer: Het is de duivel, die hier of daar een brand heeft veroorzaakt. Of: Het is de duivel, die ervoor zorgt dat bepaalde projecten mislukken. Je zegt eenvoudig: Er zijn fouten gemaakt. Of: Hier is sprake van toeval. U moet in de komende jaren maar eens opletten hoeveel van die toevalligheden zich richten juist op bepaalde industrieën en bedrijven. Ja, hoe zelfs bepaalde typen van schepen plotseling sterk te lijden krijgen van een reeks ongevallen, die eigenlijk met geen enkele kansberekening is te verklaren. Hier grijpen natuurgeesten in, want de verhouding tussen de mens en de natuurgeest is een wat wonderlijke.

Ik heb vooral de luchtgeesten genoemd, omdat de luchtgeest ook bijzonder gevoelig is voor

bepaalde delen van het menselijk denken en daarop kan reageren. Aan de andere kant weten wij, dat grote luchtgeesten reinigend optreden. Het kan dus gebeuren, dat zo'n grote luchtgeest ergens uit de stratosfeer opeen gegeven ogenblik een onzuiverheid van denken ontdekt in een stad en zegt: Dat kan niet meer, naar beneden komt en a.h.w. al dat vuil, die verwarring absorbeert. Wat hij achterlaat is dan voor de mensen misschien niet helemaal aanvaardbaar, maar het heeft in ieder geval weer de mogelijkheid tot nieuwe ontwikkeling, nieuwe principes, vooruitgang.

Maar er kan ook een ogenblik komen, dat zo'n geest naar beneden komt en zegt: Dit gaat niet. Ik kan hier niets aan doen. Ik ben machteloos. En die machteloosheid wordt dan niet veroorzaakt, zoals in de duivellegende, door een kruisje, maar doodgewoon door het feit, dat de mens de natuur zover heeft vervormd, dat de greep, die de natuurgeest daarop heeft, te klein wordt. En dan krijgen wij te maken met samenwerking. Over die samenwerking zult u - ik neem aan binnen tien jaar en waarschijnlijk al voor een deel in het volgende jaar - de resultaten zien.

Er zijn bepaalde steden, die een grote psychische onreinheid vertonen, daarbij a.h.w. het gehele milieu vervalsen en die zich als een inktvlek van onnatuurlijke ontwikkelingen aan het uitbreiden zijn. Gebeurt dit in een gebied, dat voor de natuurgeesten op dit moment belangrijk is, dan zullen zij samenwerken. Wij krijgen dan de samenwerking van wind (de luchtgeesten), vuur (de vuurgeesten), water (de watergeesten) en in vele gevallen ook nog van de aardgeesten. Dan zien wij uitermate gecompliceerde rampen.

Een mens, die alleen aan een duivel gelooft, zal het waarschijnlijk wel eens moeilijk krijgen daarmee. Want je kunt natuurlijk wel zeggen, dat het de duivel is die het doet, maar dan moet je toch ook verklaren waarom er zoveel slechte dingen ook meteen worden opgeruimd en niet alleen goede. Ik geloof, dat men in het christelijk denken en wat dat betreft ook bij de islamieten (El Shaitan is eigenlijk hetzelfde als J. Pek grotendeels gekomen is tot een beeld van het kwade, dat de antithese is van het menselijk streven en denken. Daarmee is de duivel ook gemaakt tot een evolutie. Hij is een evolutionaire factor in een wereld, die voortdurend verlangens vertoont om statisch te blijven.

Zou men in het Westen afwijken van een onnatuurlijk, om niet te zeggen in vele gevallen tegen-natuurlijk gedragsspatroon, dan zouden er vanuit de natuur compensaties kunnen ontstaan. Daarbij moet u zich realiseren, dat de toorn van dergelijke entiteiten zich kan richten tegen denkwijzen (zoals het in Zeeland is gebeurd), milieuverontreiniging (denk aan het een en ander in het Botlek-gebied) en zich ook kan richten tegen kweekmethoden, waardoor soorten van hun eigenschappen en vooral van hun houdbaarheid worden ontdaan. In dat geval zou men kunnen zeggen: Sommige delen waar het geestelijke niet voldoende is, zouden door natuurgeesten kunnen worden aangetast. Maar zelf zijn zij meer geneigd te absorberen. Alleen, indien de gedachtengolf van de mensen de geesten aanleiding geeft om de zaak te stimuleren, krijgen wijde aanval. Als het gaat om een milieuverontreiniging zoals in het Botlekgebied, dan duurt het wat langer voordat er een concrete reactie komt. De natuurgeest is nl. over het algemeen langzaam in het tot reactie komen. Daarnaast heeft hij iets, dat ons een beetje doet denken aan een aap: hij heeft de neiging om het ene voor het andere te vergeten. Maar als iets voortdurend blijft storen, dan is er geen beperking en wordt er ook geen rekening mee gehouden, of men de schade later nog zou kunnen herstellen; dan is er eenvoudig haat. Het belangrijkste voor de mens op aarde is dat hij in vele gevallen de haat van natuurgeesten heeft opgewekt en daardoor bepaalde natuurkrachten a.h.w. tegen zich gericht ziet. Stellen wij nu:

1e: Alles wat in overeenstemming is met de menselijke natuur en het natuurlijk ritme, brengt zegen, mits het menselijk denken daarbij niet van zodanige inhoud is, dat hij ofwel tegen zichzelf wordt verdeeld dan wel een strijd begint met de geest. Elke natuurlijke gedragsnorm is zonder meer goed.

2e: Als wij te maken hebben met natuurgeesten, dan moeten wij ons realiseren dat zij alleen

maar belang hebben bij het instand houden van een evenwicht. Hoe dit evenwicht bestaat, interesseert hen minder. Wie daarbij wegvalt en wie wordt gestimuleerd, interesseert hen nog veel minder. Als ik nu probeer om mij tot een bijzonder stimulerende factor in de voor de natuurgeest goede kant te maken, dan zal hij mij niet beschermen, maar - en dat is veel belangrijker - hij zal mij zien als een soort kern, van waaruit het evenwicht kan worden hersteld en daarom bevordert hij dit streven:

Nu is de houding, die de mens tegenover de duivel aanneemt officieel wat anders dan in werkelijkheid. In Italië bestond de legende dat iemand, die in de nacht een bepaalde berg opging en daarbij een gewijde hostie zou meenemen een duivel zou ontmoeten, die hem alle schatten zou geven waarom hij vroeg. De legende vertelde verder, dat indien je probeerde met de schatten de berg af te lopen, de duivel je op de nek sprong en die ook meteen omdraaide. Een Duits geestelijke in die buurt maakte eens de opmerking: "Het is goed, dat zij dat laatste ook geloven, want anders zouden er heel wat hosties de berg op worden gedragen." De mens zoekt voordeel, hij zoekt geluk, hij zoekt vrede. Hij kan dit alleen bereiken, indien hij met de natuurkrachten in evenwicht blijft. Indien hij dat niet is, zal hij vaak veel later dan hij verwacht worden geconfronteerd met de gevolgen. Om u een voorbeeld te geven: Werkingen, die begonnen zijn in het jaar 1951 vinden waarschijnlijk in de tweede helft van 1971 hun eindresultaat in een reeks aardbevingen en dergelijke. Daar zitten dus twintig jaren tussen. De natuurgeesten werken langzaam. Hoe kan ik een natuurgeest ertoe brengen om vlug te reageren? Heel eenvoudig: Als ik een natuurgeest confronteer met een volledig denkbeeld - onverschillig hoe die is samengesteld - dan wordt dit overgenomen. Is in dit denkbeeld de onmiddellijke actie opgenomen, dan volgt de actie van de natuurgeest zonder meer. In dit opzicht kennen wij allemaal de verschillende diagrammen en symbolen, die worden gebruikt om geesten op te roepen. Die worden ook gebruikt voor natuurkrachten.

Als wij zien hoe een ingewijde in Tibet (dit is een oud verhaal, tegenwoordig is het al lang niet meer zo) de wolken dwingt om op een bepaalde plaats regen te brengen, dan zegt men: Dat is alleen zijn geestelijke kracht. Neen, daar is nog iets anders bij: deze mens maakt zich op dat ogenblik tot het symbool van bliksem, de elektrische oorzaak voor ontlading. Het is dit symbool, dat hij uitzendt veel meer dan alleen maar zijn gedachten, waardoor de regen valt. Het beperken van regen is wat moeilijker, maar het kan gebeuren, indien je voordat je met de actie begint een soort schema tekent (een symbolisch diagram, waarin het punt waarop de regen moet vallen is aangegeven; en zo gebeurde dat inderdaad.

Ik kan dus natuurgeesten wel degelijk gebruiken, maar ik moet er altijd voor waken, dat zij mij niet gebruiken. Want als ik probeer een natuurgeest te gebruiken, dan ziet hij mij nooit als een persoonlijkheid of zelfs als een macht. Hij ziet mij altijd als een werktuig om zijn eigen status en toestand te handhaven. Een typisch idee.

Willen wij nu met natuurgeesten iets verder gaan dan alleen zuiver natuurlijke verschijnselen (b.v. vruchtbaarheid geven aan een onvruchtbaar stuk grond of de aarde wel of niet laten beven, de storm laten razen of plotseling tot bedaren brengen, dan moeten wij uitgaan van de vraag: Wat is er in mij dat identiek is met een voor de natuurgeest belangrijke toestand?

Als er van Hélène Blavatsky wordt verteld, dat zij aan een tramnaai-machine, die vanzelf ging, omdat er een natuurgeest was die voor haar trapte, dan klinkt dat op zichzelf krankzinnig, tenzij u zich realiseert: een dergelijke natuurgeest heeft belang bij evenwichtigheid. Als die persoon zo sterk is en een zodanige evenwichtigheid uitstraalt, dat de natuurgeest zich daar prettig bij voelt, dan zal deze, indien daarin een storing optreedt, alles doen om de oude harmonie te herstellen. Indien de storing is: "nu moet ik trappen", dan zegt de natuurgeest: 0, dat behoeft helemaal niet, blijf jij nu maar evenwichtig, dan zal ik het wel doen.

Ik heb in een van de vorige lessen al verteld, dat u een natuurgeest geen complexe taken kunt geven; Een luchtgeest kan een taak vervullen, die - laten we zeggen - uit 20 afzonderlijke delen bestaat en enig eigen initiatief vergt. Een aardgeest daarentegen kun je over het algemeen niet meer dan één taak stellen. Als je dus een aardgeest zou willen gebruiken om te

schrijven, dan is er één, die kan schrijven, die moet dan de letters vormen; maar dan moet er een andere zijn, die het krijtje hanteert om de letters daarmee te vormen en dan moet er nog een derde zijn, die het leitje vasthoudt. Ze kunnen het niet allemaal tegelijk doen. Ook daarmee kun je rekening houden..

Als ik met aardgeesten te maken heb, dan zal ik altijd een eenzijdige reactie krijgen. Een aardgeest zegt niet: Hier staat een kas. Die kas staat mij in de weg, dus moet ik die aanvallen. Hij kan hoogstens zeggen: Ik zal alle planten daarin laten sterven; of: ik zal die muur in elkaar laten storten. Maar hij kan niet zeggen: Ik zal het allebei tegelijk doen.

Een vuurgeest is ook eenzijdig. Deze gaat uit van het idee, dat de omzetting van energie het enig werkelijk noodzakelijke is voor zijn voortbestaan. Zolang er dus omzetting van energie is, .is het voor de vuurgeest genoeg. Die vuurgeest zal net zo lief op een fornuis zitten om soep te koken of in een stoomketel zitten om stoom te maken als hij in een enorme bosbrand hectaren woud verslindt.

De leidinggevende krachten vinden wij dus wel bij de luchtgeesten, ofschoon ook de watergeesten wel enig eigen besef hebben.

Van de watergeest kan worden gezegd, dat hij uitermate speels is. Die speelsheid is echter niet een volledige verstrooidheid zoals bij de aardgeest. Deze kan één ding leren en doen, maar geen tweede daarbij onthouden, dan vergeet hij de eerste taak. Een watergeest kan soms 6 à 7 verschillende taken onthouden en in een willekeurige volgorde, aan te duiden door een ander, uitvoeren. Maar hij is speels en zal over het algemeen van een taak of van een invloed, waarop hij reageert, gebruikmaken om voor zichzelf een gebeuren tot stand te brengen. Voor de watergeest is de wisselwerking tussen water en land een van de meest belangrijke. Daarnaast is heel erg belangrijk de wisselwerking tussen water en straling. Dus zowel de uitstraling van het water (warmte) als het opnemen van straling, maar vooral het ontstaan van bepaalde zoutverdichtingen, waardoor stralingen chemische werkingen kunnen veroorzaken. De watergeest probeert dat dus op zijn manier. Als de watergeest wordt gestoord - dat gebeurt wel eens - dan kan hij niet reageren met een: Nu zal ik even op het land komen en je mores leren. Maar hij kan wel denken: Waar is water, waarmee ik je bereiken kan?

Het idee van watergeesten (undines e.d.), die uit bronnen naar boven komen, klinkt misschien erg sprookjesachtig, maar op zichzelf is dat heel begrijpelijk. In dit verband weer een voorbeeld:

Er zijn in Nevada (U.S.A.) verschillende watergaten, zoals dat heet. Plaatsen waar natuurlijke bronnen water aan de oppervlakte brengen. Het zijn drinkplaatsen voor vee. Een van de mensen, die daarvan gebruik maakte, beschouwde dat water als een vloek. Hij gooide er zelfs een scheutje whisky of iets dergelijks in. Hij beweerde, dat hij niets aan dat watergat had. Die stomme beesten moesten veel harder. opschieten dan was hij eerder thuis. Nu was dit voor de watergeest aanleiding om te reageren.-Vele jaren nadien was er een zodanige alkali-oplossing in het water gekomen, dat het practisch niet meer drinkbaar was en maagziekte, althans darmreacties.veroorzaakte bij het vee. Men heeft toen een lange tijd de bron als zijnde giftig afgesloten. Maar de dieren uit de omgeving probeerden er steeds te drinken. Het resultaat was, dat na zeven jaren de afscheiding volledig was verdwenen. Het is een fenomeen, dat indertijd is nagezocht (het heeft nl. in 1898 plaatsgevonden) en niemand heeft kunnen ontdekken hoe het kwam, dat daar opeens een vergiftiging optrad. Er zijn inderdaad wel bodemgiften in de buurt, maar normaal zoude. zij door die bron nooit kunnen worden aangevoerd; het is namelijk een arthesische put. Dat het toch is gebeurd, is een raadsel voor de wetenschapsmens, maar voor iemand, die de natuurgeest kent en weet dat ook hier watergeesten aanwezig zijn, een normale reactie. Immers, oplossing van zouten, het tot stand brengen van chemische reacties is voor de watergeest mede een van zijn uitdrukkingsmiddelen.

Als ik probeer om u op deze manier te confronteren met de natuurgeesten, dan moet u niet denken, dat dit niets met de duivel te maken heeft. Want de mensen, die begonnen met bang

te zijn voor de duivel hebben daarmee heel vaak ook een verwerpen van de natuur tot stand gebracht. En dat heeft weer ontwikkelingen mogelijk gemaakt, waardoor het leefklimaat voor de mensen in feite slechter wordt.

U zult zeggen: Maar wij leven vandaag veel langer. Ja. Maar u leeft kunstmatig. Een groot gedeelte van uw leven brengt u op deze aarde door krachtens hulpmiddelen. U bent niet in staat over het algemeen om zelf in de natuur te leven. Gaat u dit vergelijken met mensen in b.v. Rusland waar nog ontzettend grote wouden zijn, die daar als houthakkers leven, dan blijkt dat deze mensen veel gezonder, veerkrachtiger, sterker en vaak veel gelukkiger zijn dan stadsmensen. Toch hebben zij naar het heet minder en is hun verzorging eveneens veel minder. Daar komt wel een dokter, maar die komt, alleen, als je werkelijk doodziek bent. Je kunt niet zeggen: Dokter, geef mij even een pilletje.

Wij hebben nu een schetsje gegeven van alles wat met die duivelsvoorstelling samenhangt. De vervreemding van de natuur maakt de natuurgeest tot duivel.

Wij kennen de eigen persoonlijkheden van planeten en sterren. Daarover hebben wij ook al gesproken. Nu bestaat er vaak een zekere verwantschap tussen een bepaalde planeetgeesten natuurgeesten van een zekere soort. En dat zou typisch kunnen zijn.

Wanneer Mars b.v. hoog aan de hemel staat - zoals op het ogenblik het geval is - dan zou dat kunnen betekenen dat vuurgeesten daardoor bijzonder gestimuleerd worden. Wanneer Venus hoog aan de hemel staat, dan zou dat kunnen betekenen dat hierdoor de watergeesten veel meer worden gestimuleerd. Indien u zich de moeite getroost om eens na te gaan - gewoon aan de hand van de astrologie, desnoods door visuele waarnemingen - welke planeet er heerst en u gaat dan kijken welke onverwachte gebeurtenissen er plaatsvinden, dan zult u tot uw verbazing ontdekken dat bepaalde planeten (Mercurius en Mars) branden veroorzaken. Hebben wij te maken met Mercurius, dan is het hoofdzakelijk een aantal .chemische. branden; dus dan krijgen wij olie, die in brand gaat en. dat soort dingen. Is het Mars, dan hebben wij met bosbranden e.d. te doen.

Gaat u kijken naar de watersituatie, dan zult u zien: juist als Saturnus of Venus hoog staat, dan gebeuren er allerhande vreemde dingen, vooral met water. Er zijn overstromingen, er is een plotseling droogvallen van rivieren, er zijn ineens stormen en zeebevingen. U moet het maar eens controleren.

Wij hebben nu gesproken over de duivel. De duivel is tenslotte niet een wezen, dat je tot de aarde kunt beperken of tot de natuurgeest. Maar misschien is die duivel wel een deel van de harmonie van de natuur, waarvoor de mens bang is..

De luchtgeesten reageren op de zon en als zodanig zijn zij eigenlijk praktisch permanent actief.

De aardgeesten reageren weer op bepaalde mysterie-planetten en hebben ook de, neiging (o.a. onder invloed van Pluto) te zorgen voor allerlei aardverschuivingen en bevingen. Ook Uranus speelt hierbij een rol en soms ook Saturnus.

Dat waren dan een paar gegevens omtrent de beïnvloeding. Wij komen nu terug tot het totaalbeeld.

Er is een zonnestelsel. Dit zonnestelsel kent één harmonie. Dat is de pulsatie van de levende gedachte; die het hele zonnestelsel doortrekt en waarin elke planeet als persoonlijkheid of knooppunt alleen nog maar een weergave is van een bepaalde functie, die in het geheel aanwezig blijft.

De natuurgeesten hebben eveneens t.a.v. uw aarde een bepaalde functie. Ook zij zijn eenzijdig en blijken harmonisch te zijn met tendensen, die op aarde bestaan en ook in het gehele zonnestelsel. Er is een voortdurende wisselwerking. U zou haast kunnen zeggen, dat er een soort solair leefklimaat is, dat het gehele zonnestelsel beïnvloedt. Als dat het geval is, komen wij met onze duivel nog veel dichterbij de werkelijkheid, want hij kan alle dingen. Hij kan mensen beïnvloeden, zeker. Dat kunnen alle grote planeetgeesten doen. Een planeetgeest, die

in harmonie is met een natuurgeest, zal de werking van de natuurgeest, waarmee hij in harmonie is versterken en daarnaast zijn eigen capaciteiten, die natuurlijk vooral creatief veel groter zijn, vaak gebruiken om bepaalde ontwikkelingen of werkingen mogelijk te maken.

Nu ziet u, dat wij ineens van de gewone natuurgeesten en de duivel zijn gekomen tot een soort persoonlijkheid in de natuur, die wederom zoekt naar een evenwicht en die dit tracht te handhaven. U zou kunnen spreken van een geestelijk-materiële ecologie, die in het gehele zonnestelsel bestaat en waarvan elke verstoring rampen voor het geheel ten gevolge kan hebben. Dan is de duivel het beeld van de natuur, waarvoor de mens bang is. Waarom is de mens bang voor deze totaliteit van de natuur?

In de eerste plaats: omdat hij haar niet helemaal begrijpt

In de tweede plaats: omdat zij hem een aantasting lijkt van zijn exclusieve heerserspositie, die hij voor zichzelf opeist. Een mens wil domineren. Hij wil niet door de natuur worden gedomineerd. En omdat hij in zovele opzichten -indien hij maar voldoende harmonisch is, maar dat weet hij zelf niet - zijn zin krijgt, heeft hij het gevoel dat het noodlot zich zo nu en dan tegen hem keert; en dat personifieert hij als duivel. Het is alleen de disharmonie.t.a.v. de krachten der natuur, die hij zelf oproept.

Dan komen wij aan het slotstuk van deze les:

De duivel is een factor, waarmee men ons wil waarschuwen in het normale aardse bestaan. Zoals ook de Djinni wezens zijn, waarmee men een bepaalde angst opwekt en el Shaitan een schrikfiguur is. Datgene, wat niet in overeenstemming is met de denkwijzen en leringen van de mensen, valt automatisch onder de duivel, el Shaitan en de rest. Dan geeft die duivel ons dus aanwijzingen op welk terrein er een strijd bestaat tussen de mensheid zoals zij leeft en de natuur zoals zij haar evenwicht tracht te bewaren. En als wij dat hebben geconstateerd, dan wordt de zaak nog veel eenvoudiger, want dan zeggen wij;

Daar wij geestelijke krachten in ons dragen en uit onze geestelijke vermogens kunnen compenseren wat wij aan onevenwichtigheid op de wereld veroorzaken, zullen wij door de innerlijke harmonie en een voortdurende compenserende inwerking te allen tijd de steun kunnen krijgen van de krachten, die normalerwijze als duivels en strijders met de mensheid en het heil daarvan worden beschouwd.

De mens moet zichzelf geestelijk veranderen in de richting van een evenwichtigheid en hij moet trachten die in zijn milieu tot uiting te brengen. Iemand, die uit een gevoel van evenwichtigheid een wens uit om die evenwichtigheid te vergroten, zal door natuurgeesten worden geholpen. De z.g. simpele magie waarbij je sterk denkt. "dit moet gebeuren" en het wordt waar berust behalve op natuurlijk occulte gave zeker ook op het gevoel "Als dit bereikt is, zal er evenwicht 'zijn". Juist hierdoor kunt u bepaalde krachten uit de natuur aantrekken, die u helpen dit evenwicht te vinden.

U heeft dus grotendeels zelf in handen wat de duivel voor u is en wat die z.g. duivel van anderen voor u betekent. Zoek uw eigen harmonie. Tracht die harmonie, die evenwichtigheid, uit te breiden in de wereld zover dit mogelijk is. Indien een enkele factor dit geheel bedreigt, zult u met verbazing zien hoeveel krachten van buitenaf u te hulp snellen. Dat zijn dan de krachten, die men meestal omschrijft als de duivel e.d., ofschoon zij niets anders zijn dan de lichtende en evenwichtige krachten, die in een goddelijke schepping hun eigen functie voortdurend vervullen.

DE AURA

De aura van de mens is de uitdrukking voor zijn totale uitstraling. Die uitstraling kunnen wij in

3 hoofdlagen verdelen. De eerste is de lichamelijke uitstraling; daar zit ook warmtestraling in. De tweede is wat wij noemen de mentale straling. Daar zitten wel wat geestelijke elementen in, maar het merendeel is ook nog reacties van het zenuwstelsel, van de hersenen en wat daarin een rol speelt. De derde laag noemen wij de geestelijke straling. Daar komt het werkelijke "ik" een beetje op de voorgrond.

Iemand, die zijn aura ziet, zal verder ontdekken dat zij nooit in alle lagen een gelijke breedte heeft. Het is dus niet zo, dat het mooi regelmatig is. Een aura kan soms op één punt een heel brede mentale uitstraling hebben met een heel smalle lichamelijke uitstraling en een eveneens wat smallere geestelijke straling. Maar het kan ook zijn, dat er ergens geestelijk, een enorme piek uitschiet.

Dan de kleuren:

De aura kent verschillende kleuren, maar de basis, vanuit het lichaam gezien, is over het algemeen rood en varianten daarvan.

In de mentale uitstraling krijgen wij ook te maken met de emoties en het denken van de mens. Daar zijn de veel voorkomende kleuren: goud, groen en verder felle, sprekende kleuren, dus veel primaire kleuren.

In de geestelijke uitstraling komen elementen voor als goud, maar vooral ook veel paars, purper, blauw in verschillende tinten en zilver. Dat komt omdat de kleuren, zoals men die ziet, de weergave zijn van de verschillende frequenties die daarin liggen. Het is natuurlijk niet de uitstraling van het werkelijke "ik". Je zou het misschien als volgt kunnen vergelijken: Als u een spoel heeft (in een elektrische bel heeft u zo iets wel eens zien zitten en er gaat stroom doorheen, dan ontstaat daarbuiten een veld. Dat veld maakt niet alleen dat het stukje weekijzer plotseling een magneetje wordt en de bel laat rinkelen, maar dat betekent ook, dat als u een stukje metaal erbij houdt, terwijl er wordt gedrukt, dat ineens tegen de magneet slaat. Daar komt een veld omheen.

In de mens zijn verschillende levenskrachten werkzaam. Geestelijk is het de kracht van het werkelijke ego, dat zich wel identificeert met de stoffelijke vorm, maar dat er toch niet helemaal in leeft. Het is de wisselwerking tussen geest en stof, waardoor de buitenste laag van de aura tot stand komt.

Als wij daarin de kleur blauw zien, dan zeggen wij: Dit is zuiver een kwestie van bewust ervaren dat wordt omgezet. Hebben wij te maken met violet., dan zeggen wij: Daar zitten emoties bij. Bij purper is het: Hier is de emotionaliteit in de uitwisseling overheersend. Hebben we zilver: Hier is een daadoverdracht aan de gang. Hier brengt de geest zijn wil over naar de mens of omgekeerd:

Heeft u te maken met. de mentale kwestie, dan kunt u alleen maar dit zeggen: De gedachten van de mensen zijn vaak strijdig met zijn gevoelens. Maar het hele geval betekent toch wel het circuleren van een soort levensstroom door het lichaam. Die levensstroom neemt u voor een deel weer tot zich. U kent de uitdrukking "prana" waarschijnlijk wel. Dat is niet alleen lichamelijke vitaliteit, maar vooral ook veel zenuwkracht. Die energie wordt in dat lichaam in beweging gehouden. Maar de bewegingssnelheid daarvan, de eigen frequentie, bepaalt weer hoe de kleur en de uitstraling in de tweede laag (de middelste laag komen voornamelijk in de binnenste laag tot uiting. Als u kijkt, dan kijkt u dus niet naar de mens.

Nu zijn er mensen, die daar wat moois van willen maken. Zij zeggen: Dit is ook niet de geestelijke mens, die daarin wordt weerkaatst, het is de stoffelijke persona. Dat is een term, waaraan ik ontzettend het land heb. Want "persona" wordt dan door hen beschouwd als een soort omhulsel, een schil, een masker. En dit is niet helemaal waar. Wat tot uiting komt, is wat je op aarde bent.

Iemand, die de aura beschouwt, kan daarin bijv. ook zien in hoeverre bepaalde geestelijke organen (de chakra's) zijn ontwikkeld. Als zo'n chakra open is, is het actief; dan zien wij het

als een soort wervelingetje. En op het punt waar het actief is, lijkt het of de 3 verschillende lagen in elkaar vloeien. Vandaar dat men er wel eens over spreekt als een openbloeiende lotus of roos.

Hebben wij met invloeden van buitenaf te maken, dan krijgen wij bovendien nog refractie en reflectie. Dat heeft weer niets met een persona (een masker) te maken, het heeft alleen te maken met wat je bent hier op aarde. Als je van buitenaf wordt beïnvloed, dan reageer je daarop niet alleen innerlijk, maar je wijst een deel ervan af.

Nu kun je geestelijke invloeden afwijzen. Een geestelijke beïnvloeding, die wordt afgewezen brengt een soort schemering; dat is meestal staalachtig van glans, soms zilver. Indien wij dit zien als een laagje aan de buitenkant van die uitstraling, dan weten wij: zo iemand wordt geestelijk beïnvloed, maar hij weert het af. Op dezelfde manier kunnen wij zien, als er mentaal een bepaalde gerichtheid is. Niet alleen dat dan in de kleur de emotionaliteit, de gedachteninhoud tot uiting komt, maar wij zien ook wel degelijk dat iemand bewust dingen wegdrukt; dat zijn dan hiaten, donkere vlekken. Als je een spectrum maakt door een driehoekje, dan zitten daar wel eens zwarte lijnen in. Die zwarte lijnen in het licht dat je ontleedt zijn juist kenmerkend voor de stof daarin. Zo zou je kunnen zeggen, dat -ja, het is eigenlijk een spectre, een soort geest - als je daarin hiaten ziet, dan zie je de invloeden, die de mens in het onbewuste zeer sterk beheersen. Dat kun je daaraan aflezen. Dan zeg je: Dit is iemand, die agoraphobie (pleinvrees) heeft. En kijk je nog een keer, dan zeg je: Die daar heeft een heel stel geraamten boven in zijn muurkast staan. Zo kun je dus veel over een mens zeggen.

Als wij de lichaamsuitstraling zien, dan kunnen we daaruit ook aflezen of er ergens een ziekte zit. Daar is dan de activiteit wat minder. Wij zien daar waar de ziekte zit de jura meestal wat donkerder. Het is een lagere trilling en meestal ook niet zo breed. Het wordt iets smaller van het lichaam af gemeten.

De situatie wordt anders, indien wij te maken hebben met een ontsteking of bepaalde kwetsuren. Daar is het lichaam heel druk bezig de zaak in orde te maken. Op die plaats ontstaat een temperatuursverhoging en die wordt in de aura weerkaatst. Wij zien dan dat de aura zich wat meer verbreed. Nu valt daarmee samen het afsterven van bacteriën en bloedlichaampjes en tevens een herstelfunctie. Het resultaat is: wij zien daarin gestreepte kleuren. Laten wij zeggen: als u b.v. een opkomende steenpuist heeft, dan zien wij dat heel vaak als enigszins vuil-groen met een paar bruine streepjes er doorheen, wat in een normaal rode aura voorkomt. Hebben wij te maken met een ontsteking, die bijna uitgewerkt is, dan zien wij dat het bruin verdwenen is, het groen is wat vlamachtig geworden en wat wij daartussen zien doet denken aan oranje. Dit maakt duidelijk, dat er een genezingsproces aan de gang is. Er is een verhoogde temperatuur, dus daar wordt een aan het lichaam vreemd organisme bestreden.

Ook als er uiterlijk niets meer te zien is, maar er zit nog wat van het vreemde Organisme in - dan zien we een donkere kring en in die kring een kleur. Wie die kleur goed kan lezen, kan zelfs zeggen: Dat is een metaalsplinter, een houtsplinter of een stukje steen. Zo nauwkeurig is dat alles te zien.

Indien u de aura niet kunt zien, dan heeft u natuurlijk aan al die verhalen niet veel. Maar misschien is het toch wel goed dat u weet hoever de aura zich gemiddeld kan uitstrekken. De aura van een normaal gezond mens strekt zich in dien wij de geestelijke grens als bepalend nemen, gemiddeld een halve naar beide zijden uit. De gedachtenstraling (de middelste laag) is, smaller. Die strekt zich hoogstens 20 cm buiten het lichaam uit. Hebben wij te maken met de vitaliteit (de binnenste ring, die het lichaam omgeeft), dan zal deze - naar gelang van de persoon en haar toestand, meestal lopen van 2 tot 3 cm minimaal tot maximaal 10 cm. Ik geef hier de afstand bij benadering: Dat betekent, dat als u op een halve meter afstand van iemand bent, er sprake is van een volledige vermenging van uw beider geestelijke uitstralingen. Wederkerige geestelijke beïnvloeding vindt dan eigenlijk zonder meer plaats. Bent u een meter

van elkaar af, dan is er nog contact, maar er is dus niet meer het in elkaar vloeien, het elkaar wederkerig onbewust geestelijk beïnvloeden; wat overigens de werkelijke geest dan wel weer erkent. Voor hem is het een soort gesprek.

Staat u dicht naast elkaar (b.v. in een tram), dan is het goed, indien u niet al te suggestiebel bent. Want als daar iemand staat met maagpijn, kan dat wel eens precies in uw eigen aura komen. En de aura moet die afwijking dan weer even verwerken. En als u nu toevallig, zoals dat wel gebeurt, staat met uw zijkant tegen de ander, die met aktetas en buik heen en weer staat te schudden, en hij heeft pijn in zijn buik, dan krijgt u pijn in de zij, niet in de buik. Dat kan alleen het geval zijn, indien u lange tijd met elkaar in contact bent of u bezighoudt met afwijkingen in de aura. Dus een bewust werken met de aura. In dat geval krijgt u wel de overdracht. Als iemand b.v. nierstenen heeft, dan zijn er veel mensen, die in de buurt van zo'n persoon ineens de behoefte hebben te krabben in de omgeving van de nieren, soms iets lager of iets hoger. Dat is een irritatiegevoel, dat gewoon in de aura komt. De meeste mensen weten het echter niet. Het is ook niet zo erg belangrijk.

Als u elkaar benadert op een afstand van ongeveer 30 cm, dan zijn alle gedachtenstralingen a.h.w. met elkaar verbonden. Indien u zich daarop concentreert, kunt u vaak iets van de gedachten van de ander aflezen en ook - indien de ander enigszins receptief is en geen afweer heeft - aan de ander bepaalde beelden of suggesties overbrengen. Daar kunt u eens mee experimenteren.

Dan behoort er bij de aura nog iets: De aura is namelijk een veld. Het is geen vaste vorm, het is betrekkelijk amorf, het verandert voortdurend. Indien ik mij nu concentreer, kan ik een deel van de energie in de aura uitstralen. Indien het voorhoofdchakra ontwikkeld is, kan ik het vanuit mijn voorhoofd doen. Maar ik kan ook met mijn handen werken en zeggen: Hier neem ik de aura en ik werp haar weg. Ontmoet ik nu een sympathische aura - dat. is erg belangrijk! -waarin ik kan vasthaken, dan kan ik zelfs allerlei emoties bij een ander opwekken. Een van de meest bekende is dat je de ander het gevoel van evenwicht laat verliezen. Dat is betrekkelijk eenvoudig te beïnvloeden. Je kunt hem achterover of voorover laten vallen door de illusie te geven van trekken of duwen. Je bepaalt dus de richting van de evenwichtsstoring, verder niets.

Dat noemt men wel magnetisme, daar dat is het eigenlijk niet. Het is gewoon het overdragen van bepaalde krachten of van vitaliteit van de ene mens naar de andere. Een magnetiseur zal over het algemeen een zekere training hebben in het projecteren van zijn kracht naar een ander. Daarom zal hij ook een dergelijke projectie gemakkelijk tot stand brengen. Maar wat de meeste mensen nu vergeten is, dat hier in feite ook de aura wordt verlengd. Het is dus niet zo, dat er uit de vingertoppen de een of andere magische kracht vloeit, een soort bliksemschicht zoals u dat wel op de hand van een tovenaar getekend ziet, maar het is doodgewoon een deel van uw persoonlijkheid.

Dit geldt ook, als er sprake is van ectoplasma. Ectoplasma is een fijn-stoffelijk deel van uw eigen substantie, geladen met uw eigen vitaliteit, zowel uw lichamelijke als uw geestelijke vitaliteit. Als u die uitstulpt, dan wordt zij zelfstandig; zij kan dus buiten de aura komen. Dat heeft dan niets meer met de aura te maken. Dit wordt een soort uitstulping, die je hanteert als een kwast.

Als je b.v. aan het opplakken van biljetten bent, dan is de kwast a.h.w. een verlengstuk van een beweging. Het werktuig brengt je beweging over, maar de aura blijft binnen de begrenzing. Zo gaat het nu met het ectoplasma. Is het echter eenvoudig een wilsprojectie, dan gebruik je geen ectoplasma, dan, is het een deel van de aura dat wordt geprojecteerd.

Er zijn veel mensen, die een studie hebben gemaakt van de aura. Er zijn helderzienden, die aan de hand daarvan bepaalde ziektebeelden en ook geestelijke conflicten kunnen vaststellen. Het zijn er echter maar weinig.

Indien u wordt beïnvloed door een kracht van buiten (laat ons zeggen: door de kracht

positief-rood), dan krijg ik een werking, die het gehele wezen beïnvloedt. De geestelijke uitstraling, voor zover er alleen lichamelijke en mentale reacties zijn, blijft meestal gelijk. Maar in de gedachtenuitstraling zien wij dan een volkomen verandering, die zelfs kan doorgaan in de richting van het lichamelijke; en dan wordt het erg moeilijk.

Ik heb daarnet gezegd; bij een cyste waar de infectie aan het genezen is hebben we meestal een groenachtig vlamvend idee, dat een oranje gloed als achtergrond heeft. Maar de oranje-gloed verdwijnt. Er ontstaat een combinatie van iets dat bruin lijkt met iets van een heel diep rode kleur. Als je dus gewend bent de aura alleen aan de hand van de kleur te interpreteren, dan zit je ernaast. Je zegt dan b.v. van iemand; Hij heeft een grote infectie aan het gehemelte, terwijl hij in feite alleen maar een rotte kies heeft. Je moet dus wel een beetje uitkijken met deze dingen,

Het weten wat je eigen aura is en doet, is geloof ik vooral belangrijk, omdat de afstanden een rol spelen. Als je dicht bij elkaar bent, draag je allerlei dingen aan elkaar over. Maar stel nu, dat de stoffelijke uitstraling van twee mensen elkaar beroert, dan is dat niet alleen (ik heb het in het voorbeeld van de tram reeds gezegd een suggestie van pijn, die daaruit kan worden overgedragen, maar er kan nog iets anders gebeuren:

Als u vitaal bent (u heeft dus meer levenskracht) en de ander is dat niet op dat moment, dan is er automatisch een afvloeiing. Uw levenskracht vloeit af in de aura van de ander of u dat nu wilt of niet. Het is alsof u op aarde een accu aansluit, dan gaat hij ook leeglopen. Als u dat wilt voorkomen, kunt u dat gemakkelijk doen via het mentale gedeelte. Als u nl. in het geestelijke gedeelte een sterke zelsuggestie scheidt plus een overtuiging van hier kan niets worden genomen, dan wordt de buitenste laag van de aura een scherm. Dan kan er geen energie worden afgenomen.

U heeft misschien wel gemerkt, dat er mensen zijn waarvan je zo doodmoe wordt. Ze zeggen misschien niet veel, maar u heeft zo het gevoel dat u leeggezogen bent. Het zijn vaak mensen, die een betrekkelijk grote gedachtenuitstraling hebben maar een heel lage vitaliteit. Hun behoefte aan energie dragen zij aan u over en als er voldoende tijd is, kunnen zij daarmee soms zelfs een afstand van enkele meters overbruggen, Dan zuigen zij als het ware een deel van uw eigen levenskracht op. U moet dus goed onthouden:

1e: De eigen aura kan door een bewuste actie worden afgeschermd. Indien u zich de afscherming voorstelt en eventueel zelfs door een symbolisch gebaar of een voor u symbolische handeling, die afscherming nog eens bevestigt, voorkomt u dit aftappen van energie. Probeer het maar eens een keer.

2e: De aura wisselt voortdurend van kleur, terwijl ook de afstand, die wij voor het mentaal gedeelte en het zuiver materiële gedeelte aangeven, niet altijd gelijk blijft. De aura is een levend geheel.

3e: Als wij de aura bewust deel maken van onze wil, stralen wij haar uit, inclusief onze levenskracht, inclusief ook een deel van onze geestelijke kracht. Wij moeten dus heel voorzichtig zijn met het projecteren van onze wil naar iemand, want het kan schadelijk zijn. Wat ik u over de aura heb gezegd is uit de aard der zaak maar een heel klein beetje. Daar zou heel veel over te zeggen zijn. De grondbeginselen heb ik u echter genoemd. Ik heb u ook enkele raadgevingen versterkt, die u in vele situaties van dienst kunnen zijn. Ik heb u enkele voorbeelden gegeven, die voor u een verklaring kunnen zijn van verschijnselen en eventueel de voorkoming daarvan kunnen bevorderen. U kunt uw aura niet vernietigen. U kunt uw aura ook niet voortdurend afsluiten, omdat u daarmee dan weer de wisselwerking met uw wereld mist; en die heeft u ook van node. Maar u heeft een zekere meesterschap verkregen. Leer die gebruiken. Gebruik desnoods vormen van zelsuggestie, want ook deze kan worden overgedragen naar de aura en daar bepaalde resultaten tot stand brengen.

PROOI

Het slachtoffer, maar gelijktijdig vaak datgene wat nodig is voor de ander. Een mens, die "prooi" zegt, ziet daarin het neerschieten van een valk bijvoorbeeld of van een duif, en vergeet daarbij dat de duif voor de valk noodzakelijk voedsel is. De prooi is de prooi door wat hij of zij is. Iemand, die de prooi wordt van de wanhoop is iemand, die wel degelijk in zich de voorwaarde heeft geschapen, waardoor de wanhoop tot stand komt. Alles in het Al berust op wisselwerking. Er is dus altijd aan beide zijden van een gebeurtenis een zekere mate van schuld, een zekere mate van veroorzaken. Wij kunnen zeggen dat de valk, die neerschiet op de duif, dit doet omdat hij een valk is. Maar wij vergeten daarbij te zeggen, dat hij neerschiet op de duif omdat zij een duif is. Zo hebben wij heel dikwijls in het leven situaties waarbij wij denken: "Ja nu worden wij de prooi van anderen". Maar dat wij een prooi worden, ligt niet alleen aan anderen. Het ligt aan onze eigenschappen, aan onze persoonlijke kwaliteiten.

Wij kunnen ook zeggen: "Wij worden de prooi van een boze geest". Er zijn mensen, die dat heel graag vertellen. Maar ik kan niet de prooi worden van een boze geest, als in mij niet iets aanwezig is, waardoor ik de relatie prooi en aanvaller heb gesteld. Ik draag daartoe zelf bij.

Het is niet zo, dat de wereld mij kan aanvallen, tenzij ik iets 'ben of mij in de situatie breng, waardoor ik de aanval uitlok. Er is altijd een tweeledigheid, een wisselwerking. Niets staat alleen. Dat, wat je zelf bent, bepaalt de houding van anderen, ook als je het niet bedoelt. En wat anderen zijn en willen, wordt voor een groot gedeelte bepaald door wat jij bent. Je kunt de aard van een ander misschien niet goed schatten, maar de resultaten van wat de ander doet, wat de ander voor je is, worden bepaald door je eigen houding, je eigen situatie, je eigen relatie,

Op deze manier zouden wij kunnen zeggen, dat wij ergens de prooi van God zijn. Want er is een hogere kracht; en die hogere kracht speelt met ons, zo menen wij. Die zet ons maar ergens neer en laat ons maar allerhande dingen ondergaan. Maar vergeten wij daarbij niet, dat wat wij ondergaan, wat ons wordt opgelegd en aangedaan ook in onszelf schuilt?

Op het ogenblik, dat wij onszelf kunnen veranderen, verandert de verhouding. Als de duif zichzelf kan omvormen in -laat ons zeggen een valk, dan zal de valk niet meer aanvallen. Er kan hoogstens een geschil zijn over het jachtgebied, maar dan is het geen prooi zoeken meer. Zo kunnen wij dus onszelf veranderen.

De grootstel lering, die wij ten aanzien van God hieruit kunnen trekken is wel deze;

Wij veranderen, terwijl we zijn wat we zijn, toch steeds onszelf. Door deze verandering krijgen wij op een andere wijze contact met de Godheid. En waar wij eens meenden het slachtoffer te zijn van het onbekende, worden wij op den duur de bewuste medewerkers en in zekere zin zelfs de gelijken van dat onbekende.

De erkenning van jezelf, de waarheid omtrent jezelf en de waarheid omtrent je verbinding met de eeuwige Kracht zijn eigenlijk de sleutels om te ontkomen aan het slachtoffer zijn.

En als u meent, dat u het slachtoffer bent van de praktijken van anderen, dat u zelf mede heeft veroorzaakt datgene, waarover u zich nu beklaagt, realiseer u dan eens even, dat u zelf daartoe heeft bijgedragen. Hierdoor wordt het niet alleen gemakkelijker om de dingen te dragen, maar het wordt vooral eenvoudiger om iets daartegen te doen, om nu uw innerlijke erkenning, uw innerlijke zekerheid, uw zelfkennis ook wel degelijk te vinden en daaruit zelfstandiger uw leven, uw ontwikkeling te bepalen.

"Elke mens maakt in zijn eigen wereld zijn eigen hel, omdat hij te stom is om toe te geven, dat hij de hemel moet verdienen, daar hij hem niet kado kan krijgen."

LES 9 - VARIA

Als je de natuur oppervlakkig beziet, is zij een samenstel van wetten en wetmatigheden. Als je verder daarin doordringt, dan blijkt er een zekere wilsvrijheid te bestaan voor heel veel dingen, die je dood of door wetten geregeld acht.

Beschouwen we de dieren, dan blijkt dat ze sterk reageren op allerlei harmonische- en disharmonische factoren. Indien er een uitbarsting van de een of andere vulkaan op komst is, dan zien wij dat de dieren al dagen van tevoren, voordat de eerste tekenen kenbaar zijn, wegtrekken. Zij weten het bijna nog beter dan de deskundigen, die met hun seismografen alles bekijken. Als er een stormcentrum nadert, dan zien we een aantal vogels wegtrekken of zich verbergen, terwijl andere juist de lucht in gaan. Als er storm op zee komt, dan vliegt de albatros; dat is een bekend gezegde. Ik haal deze voorbeelden aan om duidelijk te maken, dat er een samenhang bestaat tussen de dierenwereld en die van de elementen.

De elementen zijn - tot op zekere hoogte - bezielde; er leven krachten en wezens in. Het is misschien helemaal niet zo vreemd om aan te nemen dat de wezens, die in de elementen leven op hun wijze contact kunnen opnemen met vele gewoon levende wezens, diersoorten en zelfs planten.

Gaan we kijken naar de plantenwereld zelf, dan zie wij ook weer allerlei vreemde verschijnselen; b.v. dat geneeskrachtige kruiden meestal juist daar groeien, waar zij nodig zijn. Dat lijkt een beetje gek, totdat wij ons gaan realiseren dat ziekten meestal ook aan natuurlijke oorzaken te wijten zijn. Men zou dus eigenlijk kunnen zeggen, dat de natuur steeds weer gif en tegengif samenbrengt in een milieu. Waar de mens denkt het milieu te beheersen - dat is een illusie, die hij nog steeds koestert blijkt echter, dat juist het tegengif wegvalt, omdat de veroorzaking van het gevaar (de kwaal, het gif niet natuurlijk is; d.w.z.: niet beantwoordt aan de harmonieën, die de wereld regeren. Het is eenvoudig genoeg om op deze manier een constructie van een wereld te maken, waarin geesten, dieren en planten in een intense samenwerking leven en waarin de mens zich door zijn ontwikkeling daar enigszins buiten heeft geplaatst.

Maar wij hebben met, nog meer dingen te maken. Wij hebben te maken met allerlei entiteiten, die niet helemaal natuurgeesten zijn; die soms duivels, Djinni, hoeri's of iets dergelijks worden genoemd. Wij ontmoeten verschijnselen, die bijna spottend zijn, zoals b.v. de vossengeesten van Japan. Wat betekenen die dingen dan weer? Ik zou zeggen heel eenvoudig:

Er is wel degelijk een harmonie. Op het ogenblik, dat in de wereld een absolute regel bestaat, zien wij onmiddellijk een even absolute uitzondering optreden. Op het ogenblik, dat natuurkrachten in een perfecte harmonie werken, zal er altijd een andere geestelijke kracht zijn, die daar tegenin gaat. Misschien kan men dat nog het best samenvatten in een bekende spreuk: "Er is geen paradijs zonder slang."

Het paradijs is natuurlijk een illusie. De slang op zichzelf is heel vaak een excuus dat wij maken voor een bepaalde disharmonie. Maar laat ons even van dit beeld uitgaan om onze samenhangen wat beter te begrijpen.

Als er een paradijs is, betekent dat vrede, rust, perfecte harmonie. Daar komt het op neer. Maar waar een perfecte harmonie is die alomvattend is, bevat zij in zich de disharmonische elementen. Zolang die disharmonische elementen volgens de regels en normen van het geheel bestaan (zoals ook de slang heeft gedaan in het paradijs, als wij de legende mogen geloven, dan is er niets aan de hand. Pas op het moment, dat de disharmonie een op zich harmonische factor aantast, wordt die factor disharmonisch.

Nu kun je natuurlijk zeggen: De aarde zelf is bezielde. Zij heeft een kracht en die kracht kunnen

wij haar aura noemen. Binnen deze aura leeft alles wat er op aarde bestaat. Een groot gedeelte van de stoffelijke levenskracht, die op aarde aanwezig is, is direct te danken aan de uitstraling van de aarde. Het is ook die uitstraling, die het evenwicht in stand houdt.

Indien ons paradijs harmonisch is, dan lijkt het misschien alsof dit een onveranderlijke toestand is. Maar vergeet één ding niets Indien wij alleen maar 5 % méér bladgroen per plant krijgen, ontstaat er een woekering, waardoor heel snel de oceanen verdwijnen, er een dik wolkendek wordt gevormd, kortom, waardoor de gehele levensinhoud zoals die nu aanwezig is onmogelijk wordt. Vijf procent méér bladgroen, meer niet, betekent een enorme versnelling van fotosynthese, het betekent een enorme verandering in de samenstelling van de lucht. Men krijgt dus o.a. een groter zuurstofverbruik en daarnaast een afscheiding van o.m. koolstof en dergelijke. Dus ook ons paradijs balanceert voortdurend op het scherp van het zwaard, Een kleine afwijking naar links en er ontstaat een leven dat zichzelf vernietigt; een kleine afwijking naar rechts en er is geen leven meer mogelijk. Zo precies uitgebalanceerd is de aarde. Zo precies uitgebalanceerd zijn alle levende krachten daarop.

Maar in die balans zijn mede begrepen - en dat vergeet men wel eens - de elementen. De wateren zijn ook gebonden aan deze structuur, déze samenhang, deze samenwerking. En op het ogenblik, dat er een grote verandering wordt veroorzaakt, zullen ook de watergeesten ofwel een ander tehuis moeten zoeken, dan wel zij zullen niet meer kunnen leven binnen de levenssfeer van de wereld zelf. Dat geldt voor luchtgeesten, voor vuurgeesten, voor aardgeesten, voor iedereen. Het is buitengewoon interessant, als dat totaalbeeld zich voor je opbouwt: een uiterst wankele balans bestaande uit ongetelde factoren, en in die ongetelde factoren zien wij dan nog allerhande invloeden optreden..

Als wij op aarde te maken hebben met een normale.toestand (dat is dus iets anders dan momenteel voor de mensen, dan is er een beperkte hoeveelheid harmonische werkingen aanwezig, er is een zeker evenwicht in dood en geboorte, er is verder een voortdurende, maar geringe mutatie. Sprongmutatie komt niet voor. Op het ogenblik dat er een kosmische invloed komt, zou je die misschien kunnen vergelijken met een enkel grein van een bepaalde stof toegevoegd aan de gehele aarde. Maar dat ene greintje van die materie, van die straling of van die kracht is al voldoende om b.v. klimatologisch enige veranderingen op gang te brengen, om sprongmutaties bij planten te veroorzaken, om de levenscondities voor dieren te wijzigen.

Zo'n straling kan natuurlijk ook inwerken op alle niet-stoffelijke entiteiten, die daar leven. Nu is het dwaas om te gaan denken aan kaboutermannetjes, die 's avonds met hun schoffeltjes lopen te wieden in het Haagse Bos. Misschien komen er wel eens kaboutertjes, maar dat zijn dan toch geen natuurgeesten. En het is misschien nog dwazer te denken dat elfjes een reidans doen op het tennisveld van de Bataaf. Dat bestaat niet. Oberon is een macht, niet een figuur. Zijn gevolg is een aantal krachten, niet een aantal verschijningen. En als wij aan Puck denken, dan zou ik zeggen: Dat is de projectie van de menselijke gedachtenkracht, die in deze evenwichten ingrijpt. Toch zijn er natuurkrachten en natuurgeesten.

Wat kan er dan meer gebeuren?

Er is op het ogenblik een redelijk vitale straling. Er zitten wat storingselementen bij en dat wordt nog wat sterker. In deze straling zijn de elementalen van de lucht en de wateren normaal in de weer. Ze zijn nu eenmaal ingeschakeld in een bepaald proces en kunnen zich daarvan niet helemaal losmaken. Het is zo, dat de zuiverende wind inderdaad voortdurend landinwaarts moet blazen en dat voortdurend invloeden geldend moeten worden gemaakt, waardoor toch weer alle vuil wordt verwijderd van de aarde en zij zo schoon mogelijk wordt gehouden.

Nu komt er één grein kracht van buiten. Dit ene grein kracht is net voldoende om de natuurgeesten te zeggen: Stop, ga maar eens even rusten. Dit duurt misschien niet lang. Maar dan zien wij plotseling smog ontstaan; dan zijn er steden, die in hun eigen afvalgas bijna stikken; dan zien wij dat waterlopen onverklaarbaar snel en plotseling vervuilen, alsof er ergens geen voldoende afvoer meer is. Je kunt dan natuurlijk redeneren dat dit door de mensen wordt gedaan, dat zij te grote hoeveelheden afvalstoffen hebben geloosd. Maar als je

dat precies nagaat, dan blijkt heel vaak dat er eigenlijk steeds dezelfde hoeveelheid werd geloosd en dat deze gedurende tien jaar moet zijn weggewerkt. Nu in het elfde jaar blijkt echter plotseling vissterfte, overmatige algenvorming e.d. op te treden. Het water is dood; het is niet leefbaar meer als milieu. En dat is nu doodgewoon door het uitvallen van een bepaalde natuurkracht.

Maar de aarde zelf kan dat ook niet overal hebben. Dat dit op een enkele plaats gebeurt, is niet zo erg. U heeft ook wel eens last van acne (vetpuistjes). U knijpt ze uit en dan is alles, weer in orde. Voor de aarde is zo'n optreden van een overmatige sterfte op een enkele plaats onaangenaam. Zij zegt; Wij moeten er iets aan doen. 'Jij isoleren het gebied en proberen van daaruit de zaak op te ruimen, misschien zelfs met geweld. Maar als er nu teveel storingen komen, dan zegt de aarde Ik ben ziek. En de aarde, die zelf ook die invloeden ontvangt, maar daarop veel minder scherp reageert dan al wat er op leeft, verandert haar uitstraling. En wat gebeurt er dan?

Dan blijkt dat het evenwicht van de aarde zich enigszins gaat wijzigen. Wij krijgen dan b.v. een geringe ashoek-vergroting. Wij krijgen te maken met een versneld wandelen van de magnetische pool. Wij krijgen te maken met allerhande eigenaardige verschijnselen, ook in de bovenste luchtlagen. De jet-streams, de grote stormen die permanent door de stratosfeer razen, in één richting voortjagend altijd maar weer, die komen een ogenblik tot stilstand of zij veranderen hun richting. En dan zien wij aan alle kanten plotseling tyfoons en stormen opsteken, dan dondert het, dan hagelt het, dan bliksemt het en voordat je het weet, is er weer een soort evenwicht hersteld.

Als je ziek bent, dan kan ik mij voorstellen, dat je zegt: Kan ik dan mijn verstoord evenwicht niet op dezelfde manier in orde krijgen? Nu zijn er heel veel methoden, waardoor de mens zijn veerkracht aanmerkelijk kan vergroten. Een van deze is b.v.: Als je overmatig vermoeid bent of een tekort aan levenskracht hebt, probeer te rusten onder grote bomen. Kies daarvoor in dit klimaat voornamelijk uit de beuk of de eik; de kastanje liever niet en ook niet de berk. Ben je ergens anders, dan kies je een baobab-boom (apebroodboom) of zo iets. Je gaat dus gewoon genieten van het product van een bepaalde plantengroei. Je rust uit en laat de vitaliteit uit de aarde in je doordringen. Daar word je een stuk beter van. Maar je moet natuurlijk niet op een rubber bed gaan liggen; dat wil ik er nog even bij zeggen..

De aarde zelf is geneigd om harmonie te scheppen. Maar wat wij wel eens vergeten is, dat de harmonie van de aarde niet het evenwicht betekent dat voor ons wenselijk is. De aarde zal wel eens zeggen Er is hier b.v. buitensporig veel kanker, dan moeten wij ervoor zorgen dat bepaalde plantensoorten snel naar voren treden. En dan zien wij de groei van brandnetels en het pijpkruid toenemen. Dat zijn twee planten, die in deze streken daarop enorm sterk reageren.

Is er een tijd dat er veel huیداandoeningen zijn, dan komen wij tot de ontdekking, dat o.a. de dovenetel, de distel, de weegbree overal bijzonder welig tieren, Je ziet ze dan ook veel meer voorkomen dan anders.

Is er sprake van vitaminegebrek, waardoor bepaalde huidziekten kunnen ontstaan, dan zien wij ook heel vaak het klitkruid overal groeien. Dan kun je geen stap meer doen in het gras of je hebt klitten aan je jas hangen. De natuur zegt niet; Wij moeten de ziekte opruimen. Neen, ze zegt doodgewoon: Ik moet zorgen, dat er een levensevenwicht is.

Het gaat dus niet om het helpen van de mens met het geneesmiddel of het ingrijpen door het sturen van natuurgeesten en zo te zorgen dat alles voor de mensen leefbaar blijft. Het gaat er doodgewoon om: er moet een harmonie zijn. Hoe die harmonie tot stand komt, dat kan de aarde niets schelen.

Als de aarde geprikkeld wordt door bepaalde uitstralingen, dan kan ze daarop natuurlijk reageren. Maar haar eigen reacties zijn tamelijk beperkt: Zij kan wel iets doen aan haar innerlijk evenwicht en dan is een heel kleine aardkern-verschuiving al voldoende om allerlei vreemde dingen te veroorzaken. De mensen denken dan dat de aarde vulkanen laat spuwen

e.d. Als u bij de aardgeesten terecht komt, dan zit u dichterbij in de buurt. Als de aardgeesten en de salamanders samen op pad gaan, nou, dan is het gegooi in de glazen werkelijk aan de gang; dan heb je aardbevingen, aardverschuivingen, vulkanische verschijnselen en de rest. Het is dus een reactie, die niet van de aarde zelf komt. De aarde zelf heeft eigenlijk maar één behoefte: te blijven tollen op haar baan rond de zon met een bewustzijn om zich heen dat een bepaalde vitaliteit bezit (en wat voor kwaliteit die vitaliteit heeft, interesseert haar minder), verder dat er voor haar voortdurend een evenwicht gevonden of hersteld kan worden.

De aarde is tamelijk onevenwichtig, Dat vergeten de mensen ook wel.

Men zegt: de mensen zijn onevenwichtig, misschien hebben ze gelijk, maar de aarde is nog veel onevenwichtiger. En omdat haar onevenwichtigheid voortdurend invloed heeft op alle krachten van de natuur, moeten wij ook begrijpen, dat wij - mens of geest - in verband met de aarde ons moeten aanpassen aan de voortdurende correcties.

Als je de harmonie van de aarde zou proberen te omschrijven, dan kun je het best denken aan een koorddanser, die hoog in de lucht met een heel lange staaf bezig is zijn evenwicht te bewaren. De staaf zwiept nu eens naar links, dan naar rechts. Ze is steeds in beweging en hierdoor kan de looper zich handhaven op het slappe koord.

U bent deel van die staaf en van de beweging. De ontwikkelingen, die - de mensen dan wel eens trots evolutie noemen, zijn in feite eerder corrigerend dan ontwikkelend in een bepaalde richting; tenminste vanuit het standpunt van de wereld.

Ik wil u niet teleurstellen door nu te gaan, praten over alles wat de mens niet is. Dat kan hatelijk klinken.. Er is iemand geweest, die zei: "Ach, de mensen zijn niets anders dan de vlooien in het vel van de aarde." Ik voor mij zeg: Neen, zo erg is het niet. Zo springerig zijn ze niet.

Wij moeten conclusies gaan trekken. Welke conclusies trek je nu uit deze balanskwesitie, uit dit voortdurend bijna, verstoord en zich net weer herstellend evenwicht, waarin we leven?

In de eerste plaats moet je als mens zeggen: Ik ben niet in staat voortdurend met een gelijke actie een gelijke reactie te wekken. Het is niet alleen voor mij moeilijk om alles gelijk te houden, maar zelfs technisch gezien komen er ogenblikken, dat de omstandigheden iets veranderen. Die kleine veranderingen kunnen het verschil uitmaken tussen een explosie en een nieuwe ontdekking. Zij kunnen het verschil uitmaken tussen een voorbij lopen aan belangrijke details en een plotseling scherp tot uiting zien komen daarvan.

U heeft zich misschien nooit afgevraagd - tenminste ik ken heel veel mensen, die dat nooit hebben gedaan - waarom in bepaalde tijdsspannen de mensheid plotseling enorm veel dingen ontdekt; allerhande nieuwe processen. Denkt u maar eens aan. de 16e eeuw: telescoop, microscoop, brandspuit, perspomp, duikersbel om er nu maar een paar te noemen; en dan zitten we nog alleen maar in Nederland. En kort daar vóór de perfectionering van de boekdrukkunst en nog vele andere dingen. Hoe komt het, dat dat nu in één periode gebeurt? Misschien is het verstandig om na te gaan: hoe komen die ontdekkingen tot stand. In 9 van de 10 gevallen blijkt namelijk, dat de ontdekking een plotseling observeren van iets is.

Als Drebbe bezig is met zijn slijperij, dan gaat het hem eigenlijk al maar om zoiets als een bril te maken; dat kenden zij vroeger ook al, (Nero had ook een bril. Dat was een geslepen smaragd. Daar kon door kijken, omdat hij niet goed van gezicht was.) Op een gegeven ogenblik ziet Drebbe een waterdruppel vallen op een fijn stukje etswerk. Hij ziet dat het wordt vergroot en komt tot de conclusie.- als ik een bepaalde bolling heb, krijg ik een vergroting. Als de vergroting voldoende is en ik maak er afstand bij, dan krijg ik meer. En zo komt hij eigenlijk eerst tot de microscoop. Maar - alweer een toeval - hij kijkt door de verkeerde kant van de buisen bom! de telescoop is geboren. Toeval?

Newton ontdekt de zwaartekracht. Hij ziet een appel vallen.

Archimedes ontdekt het een en ander over water en massaverplaatsing in water. Hoe? Hij zit in het bad. Misschien kon hij zijn badzeep niet vinden en ineens"had hij het. Eureka! Een

bekend verhaal.

Watt zit rustig te kijken naar een ketel kokend water en krijgt het ' idee: daar is kracht: de stoommachine! En zo kan ik doorgaan. Allemaal "toevalligheden". Deze toevalligheden vallen samen in een bepaalde periode. Hoe zou dat kunnen? Zou dat nu werkelijk aan de mens liggen of zou het misschien - en dat lijkt toch ook wel redelijk om het te zeggen - een gemeenschappelijke factor zijn, die bij een groot aantal mensen de opmerkzaamheid vergroot? Er zijn nog veel meer dingen uitgevonden in de 16e eeuw.

Misschien wordt het nu duidelijk, als ik zeg dat de aarde - omdat zij zo'n wankel evenwicht heeft - ook zichzelf voortdurend moet aanpassen, wanneer er belangrijke kosmische stromingen zijn. Een stroming van een paar weken, ach, dat is een windvlaagje dat alweer weg is voordat je het hebt gevoeld, als je een aarde bent. Maar als er een invloed komt van een paar maanden of misschien zelfs van een paar jaren, dan móét de aarde wel reageren. En dat kan zij alleen doen door in haar aura veranderingen tot stand te brengen, want hier is een evenwichtsverplaatsing niet een voldoende middel. Het kan erbij komen, maar dat moet dan heel erg zijn. Voorlopig is er eerst een verandering van spanning in de aura van de aarde.

In de aura van de aarde bevindt zich het gemeenschappelijk bewustzijn van de mensen. U zou kunnen zeggen, dat de uitstraling van de aarde voor een groot gedeelte van de menselijke gedachtenkracht optreedt als een soort draaggolf. Het resultaat is, dat dus ook het menselijk denken wordt beïnvloed, ja zelfs veranderd. Dit betekent dus ook, dat de mens in zijn aandacht, in zijn herinneringsvermogen nieuwe facetten gaat zien dat dus niet alleen zijn denken zich wijzigt, maar ook zijn referentie, zijn associatievermogen verandert. Het zijn deze veranderingen, die o.m. voor grote ontdekkingen en grote vernieuwingen aansprakelijk zijn.

Als je het zo beziet, dan wordt ook duidelijk, dat je als mens dus rekening moet houden niet alleen met verandering van de omgeving en van het gedrag van de mensen, als er een kosmische straling is, maar dat je zeker - als een kosmische straling lange tijd in werking is - ook rekening moet houden met verandering in je eigen denken en gedrag. En dan moet je je afvragen: Waarom doe ik dit?

Dat één mens wispelturig kan zijn, dat weten wij allemaal. Vandaag is het zus en morgen is het ineens zo. Maar hoe moeten wij het dan verklaren, dat die mens in zijn persoonlijkheid schijnt te veranderen en dat een soortgelijke verandering bij laten we zeggen vijf, zeven, soms zelfs tien procent van een bevolking geschiedt. Dan staan wij voor iets heel anders. Van één mens kunnen we zeggen: dat is wispelturigheid. Maar als tot 10 %'van een bevolking van vele miljoenen mensen een gelijksoortige verandering op gelijk wijze vertoont in een bepaalde periode, dan moeten wij daarvoor een gemeenschappelijke oorzaak aannemen. Zeg nu maar om het eenvoudig te houden:

Als het gedrag van de mens verandert, verandert zijn referentiewaarden. Zijn referentiewaarden hebben voor hem ook een emotioneel belang; dat wil zeggen, dat ook voor de geest, die in dit voertuig leeft, de omstandigheden zich wel degelijk gaan wijzigen. Hoe? In vele gevallen ontstaat er een totaal nieuw gevoelsleven. En de emotionaliteit in dit gevoelsleven toont vaak in het begin facetten, die bijna aan wanhoop doen denken. Je hebt dan perioden, dat mensen zich krampachtig aan alles proberen vast te houden; en dan komt er opeens een ogenblik, dat het is of er een gezwel is opengebroken, dat de spanning weg is. Wat er overblijft is een andere mens. Voor de geest betekent dit andere ervaringen. Misschien mag ik dan - al is het nu niet direct één van de verborgen krachten van de natuur - hier wel even spreken over de relatie tussen de menselijke geest en de wereld met haar wankel evenwicht.

De geest heeft niet de bedoeling om bepaalde belevingen mogelijk te maken. Zij wil het u niet mogelijk maken om b.v. mode-expert te worden, huisjesmelker, kwartjesvinder of zakjesplakker. Daar heeft de geest helemaal geen belang bij. Zij heeft wel belang bij een evenwicht tussen frustraties en erkenning. Voor de geest is de verandering van omstandigheden absoluut onbelangrijk. Maar zij moet toch wel even corrigeren, indien daardoor plotseling veel emoties binnenkomen, die te eenzijdig worden. De menselijke geest

zal via het gevoelsleven corrigerend ingrijpen, indien de ervaringsverandering van de stofmens te groot wordt. En nu blijkt ineens dat het eigenlijk allemaal samenspeelt.

Wij kunnen natuurlijk spreken over natuurgeesten en over bijzondere kruiden (inderdaad, het geneesmiddel groeit vaak naast de deur, wij kunnen het hebben over de duivel en zijn gezellen (er zijn verschijnselen, die daaraan doen denken), maar eigenlijk is het allemaal deel van één geheel; het is een machinerie.

In deze machinerie komen onnoemelijk veel verschillende factoren voor, die elk afzonderlijk bezien wonderlijk zijn. Maar als wij beseffen, hoe nauwkeurig zij in elkaar grijpen, hoe er een voortdurende beweging is waardoor het geheel zichzelf in stand houdt, dan zien wij pas het grote wonder, dan komen wij eerst werkelijk in de Arcane-wetenschap terecht, waarin juist de bijna symfonisch-harmonisch aandoende eenheid van alle dingen in onze belangstelling voor het detail nog eens extra tot uiting komt. Daarom hebben wij het vandaag niet over één bepaald onderwerp. Je kunt een dergelijke eenheid alleen belichten dooreen aantal details op te noemen. Ik zal dat nu doen en hoop, dat deze voorbereidende beschouwing het u mogelijk maakt om deze met elkaar in verband te brengen. Niet beschouwd als een afzonderlijke inwerking, een afzonderlijke factor, maar als iets wat samenhangt met alles, wat overal invloed heeft en wat overal door wordt beïnvloed, dat voor u persoonlijk geldt, maar vanuit uw persoonlijkheid toch ook weer in de hele wereld aanwezig is en daar ook tegenkrachten wekt, totdat er weer balans is, die zelfs voor u kenbaar wordt.

In de eerste plaats. De sterren zelf zijn een krachtveld. De aarde spreekt op haar manier met de sterren, de zon, de planeten. De uitwisseling van de krachten is eigenlijk niet belangrijk voor de mens, omdat hij er toch geen deel aan kan hebben; maar de uitwisseling kan een verandering in de aura van de aarde tot stand brengen. Die verandering in de aura betekent weer een wijziging van leven en levensimpuls, een opvoeren of een langzaam wegvloeien van levenskracht. Het totaal van leven wordt door de pulserende ritmen van een zich uitende wereld gedomineerd.

In de tweede plaats: Al wat leven is, is beziel. Elke levensvorm heeft ergens wel een verband met een geestelijke wereld. Wij noemen dat de rassengeesten. Daarnaast hebben wij ook de groepsgeesten, nationale of volkerengeesten zou je zelfs kunnen zeggen, ofschoon het nog steeds een wonder is, dat er zoveel maagden daaronder zijn (maagden, beren en adelaars). Het is heel eigenaardig hoe ze aan die symbolen komen.

Elke groepering heeft een geestelijk bestuur. Dit bestuur echter staat - alleen wat zijn uiting op aarde en zijn wisselwerking daarmee betreft - onder invloed van wat er in die aarde gebeurt. Een kosmische invloed kan een bepaalde sfeer nog beroeren, een uiting van de aarde niet. Dit betekent, dat er voor een dergelijke grote geestelijke kracht nooit de noodzaak -bestaat om de omstandigheden aan zich aan te passen, ofschoon de mens dat graag doet. In tegendeel, de ervaringsmogelijkheden zijn anders. Wij zoeken dan eenvoudig andere ervaringen. Wij veranderen het gedragspatroon van de groep die onder ons staat. Zo redeneren zij. Dit betekent dus, dat rassen- en groepsgeesten geen rekening houden met het instandhouden van het individu, maar dat zij echter wel door de wisselingen van evenwicht in de aura van de aarde heel vaak plotseling nieuwe uitingsmogelijkheden gaan zoeken en dat wij daarbij zeer snelle veranderingen zien in de uiting van een bepaalde groep of ras.

Dan is de volgende belangrijke groep die van de kosmos: de kosmische invloeden.

Kosmische invloeden treden op elk niveau op. Wij kunnen ze zien van het laagste niveau af: stralingen, die leven kunnen wekken of vernietigen, tot het hoogste niveau toe: vreemde vibraties, die het denken beïnvloeden en die soms ook in de natuur de omstandigheden veranderen. Voortekens e.d., goals men die in de oudheid kende en die deel uitmaakten van toen wel zeer goed beoefende auguren-praktijken zijn eigenlijk niets anders dan weergaven. van dergelijke kosmische invloeden. Deze kosmische beïnvloedingen moeten wij als volgt beschouwen:

Zij dwingen ons niet, maar zij veranderen vaak onze emotionaliteit, soms ook onze

herinnering, onze associatie. Deze tijdelijke veranderingen betekenen een afwijking van gedrag. Wij kunnen dit nooit compenseren door ons krampachtig vast te houden aan ons oude gedrag. Als wij dat namelijk doen, dan krijgen wij meteen nog grotere overspanning te maken; dan kunnen wij het helemaal niet meer aan. Neen, wij kunnen alleen compenseren, indien wij - een bepaalde invloed erkennende - het tegengestelde daarvan in praktijk brengen. Neutraal blijven is er niet bij.

Weten wij dat er een periode is, waarin zeer grote prikkelbaarheid optreedt, dan moeten wij ons niet alleen niet laten prikkelen, maar wij moeten komen tot een meer dan normaal begrip voor de prikkelbaarheid van anderen en daardoor in staat zijn die te compenseren.

Dan hebben wij ook nog te maken met sterren en planeten. Veel mensen lezen aan de hemel de gebeurtenissen af, die gaan komen. Het is natuurlijk onjuist te zeggen, dat je daarmee de waarheid hebt geconstateerd. Het is ongeveer als het lezen van richtingaanwijzers langs de grote weg; je weet waar de weg heen gaat, maar je weet nooit of je er helemaal zult komen en ook niet of er geen betere, mooiere of kortere weg is. Je weet alleen; deze aanwijzingen zijn er.

De astrologische invloeden zijn dan ook niet zozeer van belang voor de toekomst en het gebeuren als wel voor de fixatie van bepaalde eigenschappen in de mens. Die astrologische bepaling van de eigenschappen van de mens echter kan worden overgedragen aan elk ander geheel. Je kunt astrologisch dus ook uitgaan van de grondeigenschappen van een natie of van een economisch geheel. Je kunt astrologisch waarden en mogelijkheden van planten bepalen en ook deze fluctueren mee met de verandering van de stand der sterren. Je kunt zelfs uitrekenen waar spanningen in de aardkorst zullen optreden en waar niet. Ik geef toe, het is een heel gereken, maar het is mogelijk.

De aarde als geheel reageert. De mens kan de mogelijkheden van deze reactie bepalen en daardoor - vooral als het over grotere eenheden gaat - over het algemeen een redelijk juiste benadering vinden van de toekomstige ontwikkeling.

Invloeden, die gelden voor de mens, gelden voor alle krachten, ook voor natuurgeesten: Dat wil zeggen, dat natuurgeesten evenzeer als mensen verbonden schijnen te zijn met b.v. een bepaalde planeet; dat zij behoren tot de kracht van een bepaald sterrenbeeld. Het kan heel goed zijn, dat iemand als natuurgeest (het is dan misschien wel een beetje een spotgeest thuis hoort onder Neptunus en kennelijk leeft vanuit Waterman. Als wij die invloeden samenvoegen, dan krijgen wij een vreemd, wat onregelmatig gedrag en als daar dan nog een Pluto-invloed bijkomt, dan weten we helemaal dat er krankzinnige dingen kunnen gebeuren.

Nu kunnen we niet aan een natuurgeest zeggen: Waarde vriend, kom even hier, mag ik uw geboortedatum? En bovendien, voor de geboortedatum die hij zou opgeven heeft u toch geen efemeriden. Maar wat u wel kunt doen is dit: Indien een natuurverschijnsel zich regelmatig herhaalt onder de invloed van een bepaalde planeet, terwijl deze zich in een bepaald sterrenteken bevindt, dan mogen wij aannemen dat de veroorzakende krachten altijd onder deze invloed zullen reageren. Wij kunnen dan uitgaan van een geboorte op het hoogtepunt van de ster in dat teken; dat hoogtepunt is precies in het midden van het teken. Dit is een benaderingsmethode. Op deze manier kunnen wij echter heel veel natuurverschijnselen goed berekenen en wat meer is, wij krijgen ook meer inzicht in het evenwicht daarvan.

Natuurgeesten zijn ook nog leuke wezens. Het zou zo prettig zijn, als je een bedrijf hebt en je kunt tegen de regengeesten zeggen: Ik heb vandaag mijn terrasje geheel bezet, blijven jullie even weg. Dat kan trouwens niet. Wel kun je voor een bepaald gebied eer, ban uitspreken, maar nooit vooreen bepaald belang.

De mens, die met een natuurgeest harmonisch is, moet zich realiseren dat in deze harmonie zijn bevel nooit strijdig kan zijn met de natuurgeest. Ik kan het vuur zeggen op te vlammen of te doven, maar ik kan het niet zeggen zich naar links of naar rechts uit te breiden. De uitbreiding kan ik niet beheersen, alleen het proces van versnelde oxydatie of het terugvallen van de versnelling daarvan. Zo kan ik nooit zeggen: Hier moet een zacht buitje vallen en ginds

moet het hard regenen. Ik kan zeggen. Hier, moet het droog zijn, dáár moet het regenen. Want mijn harmonie met de natuurkracht moet gebaseerd zijn op datgene, wat voor die kracht bepalend is; en dat zijn altijd uitersten.

Natuurgeesten praten niet in finesses. Zij hebben geen kleurenscale. Zij denken zwart-wit. Voor hen is ja, ja en neen, neen. Voor hen is wit dus altijd wit. Als je drie keer een bevel "wit" hebt gegeven en je beeft dan onder gelijke omstandigheden het bevel "zwart", krijg je als resultaat wit. Als natuurgeesten worden beïnvloed door een bepaalde kosmische spanning en soms ook door een bepaalde pulsatie in de aura van de aarde (haar spreken), dan weten wij dus dat zij een voorkeur krijgen voor een bepaalde uiting. Wij moeten ons dan wel realiseren, dat we nooit de mate van uiting kunnen vaststellen. Wij kunnen niet tegen de watergeesten zeggen; Kom, zorg nu eens voor een behoorlijke regen, voor mooie volle en schone rivieren en stop dan. Wij kunnen zeggen: Er is veel water nodig of er is geen water nodig. Als de neiging er al is om excessief tot uitbarsting te komen, is het zeer gevaarlijk natuurkrachten aan te roepen. Ik laan begrijpen, dat u zegt: Ik wil graag een mooie dag hebben. Maar als u in de huidige condities een aantal natuurgeesten daartoe zou kunnen brengen (en dat zijn dan hoofdzakelijk de luchtgeesten) om hier de hemel schoon te vegen, dan heeft u grote kans dat er een zodanige warmte komt, dat u op een gegeven ogenblik zit te smeken om water. En als het water komt, dan valt er weer veel te veel en heeft u daar ook weer schade van.

Dus houdt u er rekening mee: Harmonieën met natuurgeesten zijn mogelijk, maar je kunt de harmonieën alleen gebruiken om a.h.w. uitersten tot stand te brengen, nooit om te moduleren.

Dan zijn er nog een paar punten, die erbij horen.

Als een mens gevoelig is, kan hij zich afstemmen op bepaalde uitstralingen van de aarde. De mensen spreken dan wel eens over aardstralen. Dat zijn van die dingen, die wetenschappelijk niet bestaan. Aardstralen zijn niet altijd gelijk. Ze zijn wisselend en soms zelfs zich verplaatsende velden. Als u aardstralen op punt A heeft vastgesteld, betekent dat niet dat zij ten eeuwigden dage op punt A blijven. Reeds morgen kan de intensiteit hier afnemen en een eind verderop -waar u er geen last van had - toenemen. Waarom? Heel eenvoudig ik kan een dergelijke straling neutraliseren, maar ik kan haar niet opheffen. Misschien kan ik het zo zeggen:

In de aarde is een voortdurende werking. Er is een onder zeer zware druk staande nikkel-ijzer kern, waarin vreemd genoeg bepaalde stoffen voorkomen waaronder zelfs vast helium. Hierin zijn allerlei processen aan de gang, die een heel klein beetje doen denken aan de zonneactie. Daarbij komt straling vrij. Die straling wordt normalerwijze geabsorbeerd door een amorfe zone, die daaromheen ligt. Die zône echter is niet altijd even dik. Waar zij minder dik is, komt er meer van de straling naar buiten. Aardstraling zal per gebied dikwijls kunnen optreden en is niet een verschijnsel, dat alleen maar nu eens hier en dan vele kilometers verder weer voorkomt. Er is altijd sprake van een zekere verzadiging.

Als er in de aardkorst zelf (die is niet zo dik als de meeste mensen denken, maar toch wel een paar kilometers) ook nog breuklijnen zijn (verschillende stollingsproducten), dan kan ook hierdoor straling worden gereflecteerd. De onderlaag kan in sommige gevallen als lens werken, in andere gevallen diffuserend;

Aardstraling is overal. Doorgaans is zij diffuus. Als ze in brandpunt wordt gebracht op onderliggende lagen, dan is dat helemaal niet gevaarlijk. Je kunt dan rustig zeggen; Ik ga alleen een stapje verder. Maar indien daarbij ook nog een verschuiving in de amorfe aardmassa rond die zeer vaste kern plaatsvindt, is het mogelijk dat wij te maken krijgen met de levenskracht sterk stimulerende of sterk afremmende krachten. Ik mag hier een vergelijking maken.

Men heeft in de landbouw een proef genomen. Men heeft een radioactief element aan een staak van ongeveer 22 meter hoogte vastgemaakt. Daaromheen heeft men koren gezaaid. Wat bleek toen? Beneden rondom de staak en tot op een bepaalde afstand (de spreiding was niet erg groot) kwam er geen koren op. Daaromheen iets wat praktisch geen vrucht droeg

(onderontwikkelde aren) en iets verder plotseling bijzonder rijk dragende, hoog groeiende en volle aren torsende korenplanten; daar achter weer - vreemd genoeg - een strook van onderontwikkelde koren en pas daarna normale groei. Dat was radioactiviteit.

Maar radioactiviteit is ook een vorm van straling. En ofschoon aardstralen daarmee misschien niet te vergelijken zijn, natuurkundig, moeten we toch wel aannemen dat er een zeker analogie mogelijk is. Dan zeggen wij: Als er een brandpunt ontstaat, terwijl er gelijktijdig een bijzonder sterke uitzending plaatsvindt, dan hebben wij niet alleen te maken met een dood punt (een punt waar levenskracht wordt afgetapt), maar waar weer een spreiding begint, daar krijgen wij ook weer een enorm grote levenskracht.

Nu is het mogelijk (dit is een theoretisch punt), dat je in een kamer op grondniveau, op de vloer, werkelijk alle leven a.h.w. teloor ziet gaan. Bij wijze van spreken: de kat zit er wel naast, maar gaat nooit op die plek zitten. Zet u daar een plant neer, dan gaat ze onvermijdelijk dood. Maar plaatst u nu op een halve meter afstand daarvan een plant op 30 cm hoogte, dan blijkt ze bijzonder mooi en welig te groeien. Het lijkt wel alsof ze alle kunstmest krijgt en alles wat een plant maar wil hebben. Ze leeft gewoon in een plantenhemel. Dat alles komt dan door die straal; de levenskracht. En als dat voor een plant geldt, geldt dat ook voor u. Als u op 30 cm hoogte daar zou slapen, dan worden vele processen in uw lichaam gestimuleerd, daaronder ook het afbraakproces, wat heel erg belangrijk is om veroudering tegen te houden.

Als je het goed nagaat, zijn er op aarde een paar gebieden waar de mensen bijzonder oud worden. Ga je daar kijken, dan vind je dat ze allemaal niet te hoog boven de grond slapen, zelden óp de grond. Verder ontdek je dat zij een heel natuurlijk leven leiden, maar dat zij de neiging hebben op bepaalde vaste plaatsen te rusten en dat niet iedereen even oud wordt. Als een oude heer in het huis een bepaalde slaapplek heeft, dan blijkt soms dat zijn zoon maar net de zestig haalt. De oude heer is reeds 124 en heeft pas weer een nieuw bruidje gezien. Dat is inderdaad mogelijk. Als u het niet gelooft, moet u maar eens informeren hoe het in Georgië is. Daar komt het voor.

Ik hoop hiermee duidelijk te hebben gemaakt, dat wij in de aarde met enorm veel dingen hebben te maken. Maar als er een buitengewoon welige plantengroei is en wij hebben niet liet beschermde en enigszins gereguleerde niveau van de mens, waar alle evenwicht toch altijd een beetje zoek is en snelle fluctuaties niet meer dan normaal zijn, dan moet er in de natuur wel iets optreden wat die groei weer afremt, anders zou er iets mislopen. En dan zien wij in b.v. een bepaald bos plotseling een golf van de zijdespinnenrups. In Nederland is het gebeurd dat zo'n bos alle bladeren verliest, a.h.w. zijn leven verliest. En dan komt er een ogenblik, dat je denkt: nu gaat het gehele bos eraan. Maar dat gebeurt nooit. Want dan zien we of opeens een bosbrandje ontstaan of er is een excessieve regenval. Het blijkt, dat de zijdespinnen daar niet tegen kunnen. Dat soort dingen gebeurt regelmatig. De natuur reguleert zichzelf.

Als wij dus iets doen om dat evenwicht in de natuur te verstoren, dan hebben wij niet alleen te maken met de een of andere natuurgeest (een elementair), met stralingen die veranderen, maar dan hebben wij te maken met alle invloeden, die denkbaar zijn; en die komen altijd weer samen, totdat de correctie bereikt is. Zij gaan niet terug aan het oude. Als het bos met zijdespinnen afbrandt, dan duurt het een hele tijd, voordat er een, nieuw bos staat. En dat zal waarschijnlijk een beetje anders zijn samengesteld. Maar daar gaat het niet om. Het is er doodgewoon om te doen: de groei is te excessief in dit gebied, zij moet op de een of andere manier worden gereguleerd.

Als de mensheid haar groei te excessief opvoert, ontstaan er uit natuurlijke oorzaken allerhande invloeden, waardoor haar aantal en haar mogelijkheden worden geregeld. Als mens ben je stoffelijk deel van een perfect lopend uurwerk, dat zich voortdurend aanpast aan elke omstandigheid. De mens kan dit uurwerk nooit beheersen. Hij is er echter ook niet volledig aan onderworpen, omdat hij de werkingen kan erkennen en - daarbij voor zichzelf - mede door geestelijke krachten te gebruiken en te putten uit geestelijke wijsheid - een versnelde aanpassingsmogelijkheid heeft, zodat hij door de aarde voortdurend als een positieve en niet

als een storende factor wordt erkend.

Dit was dan een kleine varia. Eert samenraapseltje van allerhande invloeden. Het zijn zeker niet alle invloeden, die er op aarde bestaan. Maar er zijn levende krachten in de natuur, die u mede hebben betrokken in één werkend geheel. Zolang er levensmogelijkheid is, wordt die in stand gehouden. Of u daarbij leeft of niet, is voor de aarde niet van belang. Maar indien u de evenwichten, de harmonieën erkent en van daaruit kunt leven en werken, dan zult u zien dat u in de natuur en in alle levende krachten, die daarin bestaan, de beste beschermers of beschermsters heeft, die u zich ooit hebt kunnen wensen.

OMNIA

(Voortekens)

Als wij voortekens beschouwen, dan is het vreemde daarbij, dat een groot gedeelte eigenlijk te verklaren is uit zuiver natuurlijke oorzaken. De Germanen b.v. hadden het geloof, dat als zwarte raven je pad kruisen, dan moet je teruggaan. Nu lijkt dat misschien heel vreemd, maar zo gek was dat niet. Want over het algemeen waren die beesten opgejaagd door iets of iemand in de bossen. En er was heel weinig kans, dat dat een goede vriend was. Op deze manier zijn er heel wat voortekens, waarvoor je de verklaring onmiddellijk weet. Andere dingen zijn weer bijgeloof.

Er zijn mensen, die zeggen dat je op vrijdag de 13e niets moet beginnen. Nu zijn het waarschijnlijk mensen, die liefst helemaal niets beginnen; maar op vrijdag de 13e zijn ze bijzonder voorzichtig. Want vrijdag is eigenlijk - zegt men - zeer satanisch. Dertien is een ongeluksnummer, dus dat wordt een satanisch ongeluk! Toch is het eigenlijk de dag van Freyr (god van wasdom en vruchtbaarheid), dus de dag van vruchtbaarheid. Het getal 13 is ook het getal van de elementen in een hogere orde, en als zodanig zou vrijdag de 13e dus voor heel veel mensen een dag vol bewustwording en geluk moeten worden.

Neen, voortekens zijn moeilijk te lezen; tenminste als je uitgaat van een vaste betekenis. Een zwarte kat over uw pad betekent dit en een spin in de avond is verfrissend en lavend. Onzin! Maar er zijn heelveel dingen, die we toch wel kunnen thuisbrengen onder de voortekens en die betekenis hebben, omdat zij - zoals de raven waarover ik sprak - bepaalde ontwikkelingen aanduiden.

Zo zijn er b.v. van die avonden dat iemand een paar keer over je graf loopt. U kent die uitdrukking wel. Deze huiveringen duiden aan dat er een voor u minder prettige spanning is. Het is geen voorteken, dat zuiver ongeluk, een gepredestineerd zijn zelf tot ongelukkig-zijn inhoudt.

Neen, het is eenvoudig een teken, dat zegt: er zijn op dit moment invloeden, die je zenuwstelsel aangrijpen 'en-die daardoor een grotere beheersing noodzakelijk maken: Iemand, die dit gevoel heeft gehad moet heel voorzichtig zijn. Hij moet ook goed uitkijken wat hij of zij doet.

Een ander voorteken, dat van grote betekenis kan zijn, is het zogenaamde blok; U heeft het misschien wel eens gehad dat u ergens heen ging en een deur wilde binnengaan of een straat wilde inslaan en dat u ineens het gevoel had alsof u door een brij of door een muur heen moest lopen. Alweer sensitiviteit. Kies als het even kan een andere weg. Kunt u niet anders, doe het dan heel voorzichtig, want dit betekent over het algemeen dat u iets heeft aangevoeld, dat niet in orde was.

In de oude tijd was het uitleggen van allerlei voortekens een bijzonder vak. Er waren mensen, die voorspelden door het een of ander onschuldig dier te doden en vervolgens te kijken water bij de darmen, de lever en de milt te zien was. Men redeneerde daar ongeveer als volgt:

De dieren zijn gewijd aan de god, want anders mag je het dier niet gebruiken voor de

voorspelling, je moet het eerst aan de god wijden. De god zal dus zijn wezen daarin uiten. Alle factoren, die dreigend of gevaarlijk zijn, zullen dus in het dier aanwezig zijn; het is een soort microkosmos geworden. Als ik het openmaak en kijk wat er allemaal in zit, dan weet ik wat er in de kosmos gebeurt. De wet van overdrachtelijkheid. Deze overdrachtelijkheden waren natuurlijk wel eens onvolledig en soms zelfs bedriegelijk, maar toch zijn er dingen waaraan je zo kunt zien. Nu mag ik misschien een heel eenvoudig voorbeeld geven:

Als er regen komt, zie je koeien zich al van tevoren groeperen met de staart tegen de wind. Ik weet niet waarom, maar ze doen het. Als er bepaalde stromingen in de lucht zijn, dan zien wij dat de ganzen en de eenden bijzonder fel vliegen en dat zij over het algemeen zoeken naar de polder, naar het wijde. Zij zoeken geen bescherming in bossen of in kleine vijvers met hoge begroeiing. En dan weten wij: er komt iets van onweer of storm, waardoor zij zich ginds beter kunnen voelen.

Op dezelfde manier groeperen zich vaak feiten in de lucht. Als je „ziet dat er een zonsondergang is .waarbij een scherpe kring rond de zon staat, dan zeg je: Dat betekent, dat er een verandering in de, luchtvochtigheid is. Maar het is een voorteken. Dat betekent dus, dat wij moeten rekenen op demogelijkheid van weersomslag. "Avondrood - water in de sloot" zegt de boer dan ook.

Als wij willen kijken naar voortekens, die ons in het bijzonder treffen, dan komen wij terecht bij andere dingen, zoals het doodskloppertje. Ik weet niet, of u er wel van heeft gehoord. Het loodskloppertje is een soort houtworm. Het is dus een voortdurend getik dat je boord. En dat betekent heel vaak - zegt men - dat er iemand gaat sterven. Dat is natuurlijk kolder. Het betekent niet, dat er iemand gaat sterven, maar wel - als houtworm als oorzaak is uit te schakelen - dat er bepaalde krachten of entiteiten aanwezig zijn. Er is dus een afwijkend krachtveld. En dit betekent weer dat degene, die binnen dit krachtveld leeft, bijzondere ervaringen zal hebben. En heel vaak zijn die inderdaad lichamelijk wat minder prettig. Maar het kan niet zo goed een nachtmerrie zijn als een sterfgeval.

Een voorteken, dat ook wel meetelt, is het zogenaamde 'bezoek'. Dat is dan meestal een droomtoestand of een hallucinatie - in enkele gevallen is het ook een meer reële waarneming - waarin iemand bij je op bezoek komt. Heel vaak is dat zo reëel, dat je denkt als je je ogen opslaat: hé, staat die nu naast mijn bed! Zover kan dat gaan. Dit is ook een voorteken. Het betekent helemaal niet, dat wat op dat ogenblik wordt gezegd en gedaan goed, is en dat het allemaal klopt, want een groot gedeelte van de conversatie maak je meestal zelf. Het betekent wel, dat er op dat moment een rapport is. En dat rapport betekent dan, dat er tussen u en de personen of persoon, die op bezoek is geweest, zich het een en ander gaat afspelen. Er zijn veranderingen op komst.

Voortekens waarvoor men heel erg bang is zijn natuurlijke voortekens. Als je langs een kerkhof loopt en je ziet je eigen naam op een grafzerk staan (meestal gezichtsbedrog), zo zegt men; Lees de datum en het jaartal daaronder maar niet, want op die datum zul je sterven. Dat is niet waar. Wat is wel waar? Als ik naar een grafzerk kijk en ik lees mijn eigen naam daarop, dan heb ik het gevoel dat mijn leven (en dat betekent niet noodzakelijkerwijs 't stoffelijk leven, maar wel mijn wijze van leven gaat veranderen. Innerlijk ken ik dit einde. Ik projecteer het naar buiten en zo is een dergelijke waarneming altijd het voorteken van een grote verandering in mijn, levens mogelijk sterven, mogelijk verhuizing of een verandering van persoonlijke relaties.

Dan zijn dromen ook wel eens voortekens. Waarom eigenlijk? Wel, omdat de mens in de droom - naast uittredingsdromen die ook nog kunnen voorkomen - zijn gehele onderbewustzijn motiveert. Alles wat hij weet en kent, komt naar buiten. Maar datzelfde onderbewustzijn bepaalt ook de reactie. bij dagbewustzijn. De droom en de gebeurtenissen in de droom zijn dus een aanwijzing voor de spanningen, die er in je bestaan en daarmee voor de reacties, die je onbeheersten onbewust misschien zo dadelijk zult tonen tegenover de gebeurtenissen.

Een droom, die echter allerhande sombere aspecten heeft, zal zelden een sombere reactie

betekenen, want u heeft innerlijk uw somberheid afgereageerd. Doordat deze in de droom vorm kreeg, zal zij in het stoffelijk bestaan niet zo sterk naar voren komen, tenzij u hecht aan het oude; dat moet ik erbij zeggen.

Uittredingsdromen.

Als ik ben uitgetreden naar een bepaalde sfeer - zo zegt een zeker bijgeloof - dan kan ik in die sfeer alle gebeurtenissen op aarde vaststellen en ik kom terug met een voorkennis omtrent de toekomst. Alleen moet je dan wel vertalen wat je hebt gezien. In heel veel gevallen zijn dat krankzinnige dingen. Iemand droomt b.v. dat hij daar een bezemsteel ziet, die met een driehoek op de schouder rond huppelt in de richting van een vuilnisvat. Wat betekent dat?

U kunt dan Freudiaans doen en zeggen: Hier is een sexuele relatie-noodzaak uitgedrukt, waarbij echter een derde factor optreedt- dus een driehoeksverhouding. Dan hebben wij een mooie uitleg. Maar gaan wij van voortekens uit, dan zeggen wij- Ik heb hier in de eerste plaats opruiming. Oude dingen, die eigenlijk geen waarde meer hebben, zal ik plotseling als zodanig zien. Die worden opgeruimd. Dan kijk ik verder en zeg: Een driehoek erbij, dat wil zeggen: een aantal nieuwe evenwichten. Ik zal waarschijnlijk mijn gerichtheid in het leven veranderen of daarin een totaal nieuwe beleving vinden. Op die manier zijn voortekens wel degelijk bruikbaar.

Er zijn natuurlijk ook wel dingen, waarvan je je afvraagt; hoe zit dat eigenlijk in elkaar. "Nomen est omen", zegt men dans de naam is een voorteken. Dat is op zichzelf kolder. Want als een enthousiaste ouder je genoemd heeft naar de een of andere heilige, zodat je b.v. Sinte Luceberthe heet, dan betekent dat helemaal nog niet dat je lucide zult zijn. Maar als wij nu de naam gaan berekenen, dan blijkt er wel iets anders.

Namen zijn te herleiden tot getallen; dat is kabbala. Getallen zijn te gebruiken om een aantal typen op een zekere scala aan te duiden. Het totaal aantal typen is 144; namelijk 12 hoofdtypen met elk 12 subtypen. Als wij daarmee rekening houden, dan hebben wij dus 12 hoofdtypen en 12 sub-typen. Elk van de 12 hoofdtypen toont dus 12 varianten. Het getal, dat ik bereken uit een naam, geeft weer aan tot welk type de naam behoort. Maar - zo zegt men -de naam (althans het naamgetal zal onbewust worden gekozen in overeenstemming met de drager. Daarom mag je hiervoor nooit een volledige naam nemen. Je neemt altijd de roepnaam. Iemand kan wel Johanna, Maria, Francesca enz. heten, maar zij wordt gewoon Pop genoemd. Dan bereken je Pop, want Pop is de naam; dat is de uitdrukking van het wezen.

Het blijkt inderdaad, dat op deze manier de naam veel doet vermoeden omtrent de achtergrond van de persoonlijkheid. Het is niet zo, dat 'de naam een voorteken is aan de hand waarvan de geschiedenis van de persoon is vast te stellen. Maar wel, dat de naam de weergave is van de karakteristiek van de persoon, en dat zij dus volgens de oude typenberekening is onder te brengen in een bepaald kader: Wij kunnen dus zeggen: De naam beperkt in zekere zin de drager of draagster, maar aan de andere kant draagt zij bij tot de ontwikkeling van bepaalde aspecten.

U zult zeggen: Hoe kan dat? Heel eenvoudig; Als je een naam noemt, dan breng je een klank voort. Klanken hebben een zekere invloed; zij kunnen harmonie-bestemmend zijn. Een voortdurend herhaalde roepnaam betekent een voortdurend onderworpen zijn aan een bepaalde klank, aan een bepaalde harmonie. Deze harmonie zal dus in het bewustzijn, maar ook in de contacten van dit bewustzijn met het menselijk bovenbewustzijn en met het onderbewustzijn een grote rol spelen. Op die manier is het dus werkelijk waar dat nomen omen kan zijn.

De voortekenen, die wij verder zien, zijn zo moeilijk te duiden. Wij zien dat een gulden plotseling zweeften dan kunnen we zeggen: Dat is een voorteken van de noodzaak om de koers te veranderen. Dat had u gedacht! Het is alleen maar een voorteken van een niet-meer-in-staat-zijn om welke reden dan ook een gevolgde politiek zonder onderbreking voort te zetten. Het betekent dus een verandering in politiek en verder niets.

Maar als ik nu buiten loop en ik zie daar opeens iemand zweven - dat kan gebeuren- dan denk

ik niet aan mist en aan koeien zonder poten, maar ik heb werkelijk het gevoel: ik zie iemand zweven (vaak is het gezichtsbedrog), dan is dat een voorteken.

Wat zei men in de oudheid daarvan? "Degenen, die ik zwevende zie komen, is iemand die mij domineert of beheerst." Is dat waar? Neen. Behalve als ik het gelóóf en dan maak ik het zelf waar. Maar het betekent wel, dat ik de persoon, die mij op deze manier nadert op de een of andere wijze hoger stel. Ik geef die persoon dus onbewust invloed op mijn persoonlijkheid. Niet dat ik gehoorzaam zal zijn of dat deze mens of dit wezen mij werkelijk kan domineren, maar wel: ik zal daardoor sterk worden beïnvloed., Zie ik zoiets, dan moet ik rekening houden met: wat heb ik precies geïen. Want dat zijn de invloeden, die ik binnenkort zal ontmoeten.

Voortekens zijn zelden dingen, die concrete gebeurtenissen voorzeggen. En als concrete gebeurtenissen daardoor kenbaar worden, hebben wij eigenlijk niet meer te maken met een voorteken, maar heel vaak met uittreding van anderen of met de z.g. "dodenbezoeken".

Als iemand mij komt bezoeken in de nacht - ik zie hem plotseling voor mij staan b.v. in een druipende oliejas - dan is de kans groot, dat ik met iemand te maken heb, die op zee is verongelukt, althans bewusteloos is op dat moment. Het heeft dan niets meer te maken met een voorteken. Het is gewoon een feit, dat wordt overgebracht.

Bijgeloof is natuurlijk erg wonderlijk. Als ik een aantal bikkels of staafjes (b.v. runenstaafjes), muntstukken, dobbelstenen neem en ik gooi daarmee,-dan bepaal ik een toevalspatroon. Ik kan dat dus niet meer zonder meer herhalen. Wat er is, is toevallig. Toch zeg ik dan heel vaak; Dit bepaalt mijn toekomst. Is zo'n worp nu werkelijk een voorteken of een voorspelling? Neen. Maar wat gebeurt er wel? Door mijnconcentratie daarop en mijn associatie daarmee markt het in mij gekende gedeelten van de toekomst wakker. Zo is het werpen van allerlei dingen om daarmee een orakel te krijgen helemaal niet een direct bepalen van de toekomst.

Dit is beseffen van wat ikzelf zie in die toekomst; en, over het algemeen wordt daarvan één groot gedeelte waar.

Dan hebben wij nog de eenvoudige voortekenen. U weet misschien dat meisjes in de Kerstnacht of de Oudejaarsnacht of Driekoningenvond bepaalde praktijken plegen te doen: om 12 uur Is nachts in een donkere kamer met een kaars voor de spiegel staan. Als je goed kijkt, zie je degene met wie je zult trouwen. Dat was een bijgeloof, dat niet helemaal zonder reden was, want de jongeman die verkikkerd was op de jonge dame probeerde haar mèestal alleen te treffen en volgde haar dus. Zo zag zij vaak in de spiegel iets wat werkelijkheid was.

Het gieten van lood in water - ook een spelletje. Gesmolten lood wordt in water gegoten en daaruit zou zich dan de figuur of de vorm of de naam kunnen vormen. Dat doe je toch zelf? De mensen maken zichzelf alleen maar duidelijk wat er aan de hand is.

Een heel ander typisch voorteken, dat hier heel lang heeft gegolden als je in staat bent een appel te schillen zonder dat de schil breekt, dan ga je een goede tijd tegemoet. Een voorteken? Ik geloof het eigenlijk niet. Het is eerder een test. Iemand, die in staat is dat te doen, kan op dat ogenblik zeer geconcentreerd en nauwkeurig werken, want anders lukt het hem niet. Iemand, die zeer geconcentreerd en nauwkeurig kan werken en reageren, zal over het algemeen zo slagvaardig zijn in het gewone leven, dat hij succes heeft.

Misschien zijn dit niet alle voortekenen, die u met het stellen van dit onderwerpje heeft bedoeld. Welke voortekenen moeten wij dan au serieux nemen? Verschijningen in de nacht? Verschijningen in de nacht zijn vaak zelfbedrog of het zijn contacten met een geestelijke wereld. Zij betekenen dan geen voortekenen, maar ze zijn eenvoudig constateringen; en dat is een groot verschil.

Dingen, die ons tegemoet komen altijd toevallig. Nu ja, het kan zijn dat u langs de spoorbaan gaat zitten en zegt; Ik wil eens zien wat voor treinen erlangs komen: een rode, witte of gele. Maar alleen als u weet, dat de treinen regelmatig rijden, anders moet u zoiets niet zeggen. Dan kan het zijn, dat er normaal om de andere een gele, dan een groene, dan een rode en dan een witte komt en dat er nu ineens twee of drie achter elkaar komen. Is dat een

voorteken?. De mensen maken dat ervan. Neen. Het is wel een bewijs, dat uw gevoeligheid aanmerkelijk groter is. Als u dat wilt proberen, dan is dat eenvoudig, als u tenminste ergens zit waar bussen, trams of dergelijke genummerde voertuigen voorbijkomen. Zeg gewoon tegen uzelf: Wat is nu de eerste tram, die voorbijkomt. U gaat een half uurtje weg en zeg dan: wat is de eerste tram, die voorbijkomt. Als het drie keer achter elkaar is uitgekomen, dan is de kans heel groot, dat u voor andere zakelijke of persoonlijke relaties op dit moment ook het juiste intuïtieve inzicht heeft. En dan betekent het niet, zóals men wel eens zegt, dat de wereld je gehoorzaam is, maar het betekent wel, dat ik veel gevoeliger ben en dus veel juistere kan zien wat ik wel of niet moet doen. .

Dan kunnen we spreken over voortekenen, zoals die in het Oosten voorkomen. Als een cobra in een huis vertoeft, dan kan dat een zegen betekenen, als ze regelmatig haar melk komt drinken, want dan sta je onder bescherming. Is dat waar? Natuurlijk niet. De cobra is tevens het symbool van iets: een heilige kracht in de natuur. Waar de aanwezigheid van die kracht wordt gevoeld, daar is de harmonie met de natuur groter dan normaal. Iemand, die dat kan voelen, zal door de cobra niet worden aangevallen, tenzij je haar toevallig laat schrikken.

Wat zit ik nu eigenlijk te doen? Ik moet over voortekens spreken en ik vertel maar dat zij er eigenlijk niet zijn of dat ze allemaal anders moeten worden uitgelegd. Laten we het dan maar heel eenvoudig zeggen:

Voortekens kunnen worden gelezen, zeker. Maar het lezen van voortekens is alleen maar het lezen van waarschijnlijkheden. Hierbij speelt het eigen bewustzijn en ook het bovenbewustzijn een grote rol. Dergelijke constateringën houden niet in dat de dingen altijd dezelfde betekenis hebben. Als u tegen uzelf zegt; "Als ik twee padden tegen kom, zal ik een gelukkige dag hebben," dan is dat heel goed mogelijk. En als u tegen uzelf zegt: "Dan zal ik een ongelukkige dag hebben," dan is dat ook heel goed mogelijk. Waarom? Omdat u aan het teken, dat u voorvoelt zelf een interpretatie verbindt en die waarmaakt.

Voortekenen zijn er zeker, indien het om natuurlijke gebeurtenissen gaat, Als wij zien, dat ratten en muizen op een bergveld verdwijnen, dan kunnen wij er zeker van zijn dat er gevaar dreigt. Deze beesten gaan nl. weg als er aardverschuivingen; uitbarstingen van vulkanen en dergelijke kunnen komen. Als wij zien, dat alle dieren onrustig zijn en een hooggelegen plek opzoeken, dan is er kans dat er water of andere overlast komt. Dit zijn voortekenen, die berusten op de gevoeligheid van dieren voor bepaalde ontwikkelingen. Het is zelfs gebeurd, dat honden wegliepen van dorpen, die nogal in de diepte lagen en dat een ogenblik daarna een enorme watermassa de berg af kwam en een dorp half wegvaagde. Dan kun je zeggen: Het weglopen van de honden is een voorteken. Voor een mens, die niet begrijpt wat er gebeurt, is dat zeker waar.

Toch zijn er wel dingen, die je als mens voortekenen mag noemen. Als je bij .herhaling droomt van eenzelfde gebeurtenis en daarbij intensifieert zich de droom en de droomherinnering, dan is dat vaak de aanduiding dat een vergelijkbaar - maar niet noodzakelijk gelijk - gebeuren voor de deur staat. Herhaling: minimum driemaal. Gemiddelde tussenruimte kan liggen van drie maanden tot drie dagen.

Voortekens, die ook reëel zijn, zijn b.v. die de dood aankondigen. De overgang van de mens wordt wel eens aangekondigd, doordat hij contact krijgt met geesten, ook als hij zich er helemaal niet van bewust is dat hij ziek is of dat er iets aan de hand is. Dit contact heeft dan meestal het element van vleugels, gevleugelde geesten of het geluid van vleugels, het zien van een geest en daarnaast heel vaak uitnodigende gebaren. Indien dat gebeurt kunnen wij er zeker van zijn dat er ziekte of doodsgevaar in de nabijheid is, want onze afstemming zou anders niet een dergelijk resultaat kunnen hebben.

Dan moet ik nog een paar curiositeiten gaan opsommen. U weet, dat er in Brazilië een meertje is waarboven wolken plegen te hangen tegen de avond. Die wolken nemen soms vormen aan. Men heeft daar O.m. al gezien: een gebalde vuist, een kruis, een zwaard, een trap, men heeft, er een keer kastelen gezien. Men zegt dan: Dat zijn voortekenen. Het betekent, dat er voor de

gehele wereld iets gaat gebeuren. Zo erg is het nu ook weer niet. Maar wat wel gebeurt, is dit:

Het denken van de mensen kan vormend optreden op astraal terrein. Nu zijn er toevallig een paar plaatsen (één in de buurt van Kaapstad, een andere iets zuid-oostelijk van Brasilia) waar de natuur zo rustig is dat de gedachteninvloed van de gehele wereld daarin wel eens een symbolische gestalte krijgt. Toen die vuist werd gezien, brak kort daarop de Tweede Wereldoorlog uit. Toen het zwaard werd gezien, werd de oorlog kort daarop beëindigd - om een paar voorbeelden te noemen. Hier is in zekere zin sprake van voortekenen, omdat het denken van de gehele wereld (een besef dus dat veel verder gaat dan een enkele mens kan bereiken) tot uiting komt in een voorstelling. Maar dan moet je de voorstelling verklaren en dat is heel iets anders dan de oude orakelstijl van: zet een kip tussen vijf verschillende kleuren graan (die zijn dus eerst geverfd) en kijk wat het beest oppikt en wat er over blijft. Als het beest nu voornamelijk rode korrels oppikt, dan zal er wel vrede komen. Maar als het nu alle blauwe oppikt, dan komt er grote verwarring. Hierbij is het altijd weer de achtergrond, de kennis, die een grote rol speelt.

Hiermede meen ik voldoende over het onderwerp te hebben gezegd.

LES 10 - DE GROTE VERSCHIJNSELEN IN DE NATUUR

Als wij weten, dat planeten beziel kunnen zijn, dat alle dingen leven, dat krachten uit de kosmos op ons kunnen neerdalen en zowel de mens als ook de geest zelf beïnvloeden, dan leven wij in een wereld, die niet zo buitengewoon vast en zeker meer is. Toch vinden wij steeds weer in die wereld onze eigen zekerheden. Misschien mag ik beginnen met te wijzen op een van de meest eigenaardige verschijnselen der natuur op aarde; de mens.

De mens is een wezen, dat een menigte capaciteiten bezit, ofschoon daarvan meestal een gering deel wordt ontwikkeld. Maar deze mens communiceert - bewust of onbewust - vanuit zich met enorm veel krachten, die rond hem bestaan. Hij heeft contact met werelden en sferen. Hij heeft verbondenheden met natuurgeesten. Hij heeft invloed op de plantengroei en zelfs met de dieren kan hij soms op een betrekkelijk uitgebreide wijze converseren en zijn gedachten, zijn stemmingen overdragen. Deze mens is altijd weer bij elke cursus, die wij geven ergens het middelpunt. Dat is ook begrijpelijk, want u bent mens en wij zijn mens geweest.

Als wij zoeken naar de grote raadselen, dan schouwen wij haast onwillekeurig naar buiten toe en zien wat er van buitenaf op de mens toestormt. De werkelijk grote raadselen van de natuur zijn echter niet alleen op deze manier te constateren. Vlij hebben in de mens een groot aantal verschillende factoren, die zijn gedragingen beïnvloeden. Zijn denken heeft een grote hoeveelheid onwaarschijnlijkheden. Zelfs zijn reactie op de wereld wijst op het leven in een eerder hallucinatoire dan volkomen reële wereld. Deze mens echter beïnvloed ontzettend veel..

Als de mens denkt en hij denkt verkeerd, kan zelfs de aarde beven. Als de mens in zijn emoties opgezweept vreemde krachten uitdaagt, dan staan de elementen op en schijnen door eenzelfde woede, een zelfde terreurbehoefte zelfs gegrepen te worden. De kern is eenvoudig alle dingen behoren tot dezelfde kracht. De mens is een bewust-denkend, bewustvoelend deel van die kracht. Alle wezens die bestaan behoren tot precies dezelfde grootorde van mogelijkheden, of wij nu te maken hebben met de ziel van de de wereld, met de kracht die de zon bezielt of misschien met een mestkever, die ijverig een balletje mest voortrolt in het zand. Zij zijn alle deer van die kracht. Hun besef, hun bewustzijn is ingeschakeld in precies dezelfde levenscyclus, in precies dezelfde sfeer.

Men zegt wel eens, dat het geheel van de wereld een projectie van de Oneindige is. Dat mogelijk. Maar als het een projectie is, dan is zij dermate gedetailleerd en dermate gecentraliseerd om het bewustzijn, dat wij er niet omheen kunnen deze mens niet alleen centraal te stellen, maar hem ook te beschouwen als een sleutel tot vele geheimen, die de natuur verborgen houdt. Want je kunt de uiterlijke verschijnselen bestuderen, je kunt komen tot allerlei onthullingen t.a.v. de radioactiviteit, de neerslag, de samenstelling van de atmosfeer, het functioneren van planten, maar met al die kennis kun je een eenvoudig verschijnsel als de radiesthesie (stralingsgevoeligheid) niet verklaren. Je kunt spreken over de wetmatigheden, die wij in de natuurwetenschappen kennen, maar daarmee kunnen wij nog niet verklaren waarom de mens in zijn gedragingen aan geheel andere, sterk afwijkende wetten blijkt te gehoorzamen, zeker voor zover het zijn reacties en zijn beleven betreft. De mens is datgene, wat juist niet is vastgelegd in de wereld buiten ons.

Zoek ik in die mens, dan kom ik tot verschillende facetten van menselijke invloed en de verklaring ervan. De mens denkt. De vorming van zijn denken is bepalend voor hetgeen rond hem gebeurt. Elke kracht, die niet zo sterk is in een eigen gericht denken als van de mens, wordt daardoor gedomineerd, ook een andere mens. Elke natuurgeest zal door de mens normalerwijze ofwel worden gedomineerd, dan wel hij moet zich geheel aan die mens onttrekken. (Hij als algemene aanduiding omvat het mannelijk In het vrouwelijk begrip.)

Als een natuurkracht echter in de mens harmonie ziet, dan dient zij de mens. Waarom? Wel, de krachten, die de mens en de natuurkracht bewegen zijn gelijk. Als de mens harmonisch is, ontstaat er (niet vanuit het menselijk bewustzijn, maar wel vanuit dat van de natuurgeest) een zodanige binding, dat de natuurgeest functioneert - zij het tijdelijk - als verlengstuk van de mens; en wel ten aanzien van een enkele gedachte. Voor elke gedachte moet die harmonie opnieuw worden opgebouwd en opnieuw tot stand worden gebracht. Het begrip harmonie speelt dus kennelijk een heel grote rol.

Als de mens een ziekte heeft, dan straalt hij zijn ziek-zijn uit. Zijn lichaam is bewust van de werkelijke kwaal, ook als zijn denken daar niet toe komt. Het feit, dat mensen over zichzelf een diagnose kunnen stellen, was in de oudheid bekend en is een van de aanleidingen geweest tot het gebruik van de tempelslaap.

Als ik ziek ben, deel ik mijn ziekte mee. Is er bij mij een wil tot genezing, dan zal de natuurrond mij zo goed dit mogelijk is onder de omstandigheden moeten reageren. Dat betekent, dat ik zelf aansprakelijk ben voor een wat welige groei en bloei in juist die plantaardige bestanddelen, welke mij zouden kunnen helpen een kwaal te genezen, althans te verminderen.

Het is een bekend voorbeeld, maar ik wil het hier nogmaals citeren: Als iemand kanker heeft en in zich de behoefte gevoelt die te genezen, maar eigenlijk niet weet hoe en hij heeft een tuintje, dan moet u eens kijken: daar groeien opeens brandnetels en wat dovenetels. Nu is het zo, dat de jonge koppen van brandnetels gebruikt als een tisane (een thee) inderdaad bloedzuiverend werken en daardoor soms de pijnen en in enkele gevallen zelfs de oorzaak van de kanker aanmerkelijk verminderen. De ziekte wordt dan voor de mens beheersbaarder. Dit is iets wat de wetenschap wel bijgeloof zal noemen, maar ook hier weer: de mens straalt iets uit. En weer is hier sprake van een harmonie.

Het totaal van de raadselen der natuur moet dan ook zijn uit te drukken vanuit menselijk standpunt in termen van harmonie en disharmonie. De vijandschap, die de natuur soms heeft tegen sommige mensen is onverklaarbaar, tenzij wij begrijpen dat er in die mens iets is wat de natuur tot afweer beweegt.

Waarom heeft de ene man zoals men zegt een groene duim? Dat wil zeggen, dat alle planten bij hem goed groeien én bloeien zelfs onder ongunstige omstandigheden, terwijl een ander met alle zorgen hoogstens verpieterde stekjes overhoudt, die hij dan met een weemoedige blik ergens op een gemeentelijke asbelt pleegt te deponeren, waar ze -nadat hij is weggegaan - plotseling weer tot groei en bloei schijnen te willen komen. Ook hier weer: de mens heeft een uitstraling. Is die uitstraling gunstig voor de natuur, dan beïnvloedt de mens wat er met de natuur gebeurt. Maar wij kunnen het ook omkeren: Indien de mens zich ergert aan planten, dan kan hierdoor zelfs de plant worden geschaad; ze kan dus ziek worden.

Een bekend voorbeeld zijn hierbij bomen en verkeer. Als bomen in snelverkeer staan, dan kan men zeggen dat ze alleen lijden onder de gassen, die worden uitgestoten. Maar dat blijkt niet helemaal waar te zijn, omdat bomen die hinderlijk zijn veel sneller ziek worden en daarbij ook blijken te lijden aan geheel andere ziekten dan alleen maar vergiftigingsverschijnselen. U ziet dus, er is een typische samenwerking.

Nu kunnen we natuurlijk beweren, dat de mens zelf ook weer beperkt en bepaald is. Men zou de astrologie erbij kunnen halen en zeggen: De mens is in zijn aard, zijn karakter en mogelijkheden toch wel enigszins bepaald, zeker wat het uitgangspunt betreft. Men zou kunnen spreken over de kosmische werkingen, die ons nu op deze wereld ook weer zoveel te doen geven. Maar elke keer kamen wij toch weer tot de conclusie: De mens zit er tussen.

Zeker, de gehele wereld ondergaat de stimulans van de een of andere kosmische straling. De gehele wereld reageert daarop: alle dieren, alle planten en de mensen. Maar de reactie van de mens is een bewuste. Daardoor zal zijn bewuste reactie en de verandering, die zijn uitstraling met zich brengt een normaal evenwicht kunnen verbreken.

In de natuur is van een verbreken van evenwicht door die invloed uit de kosmos slechts zelden

sprake. Breng er een mens bij en plotseling blijken de verschijnselen van tegenstelling, van strijd of van een bijzondere stimulans veel groter te worden dan normaal. Kennelijk is het de mens, die hier weer centraal staat.

Ik zou zelfs verder kunnen gaan en spreken over de contacten, die mogelijk zijn met bepaalde sferen en geesten. Want ook hier blijkt de mens centraal te staan. Nu zijn er mensen, die zeggen: Ach, dat is allemaal kolder! Ja, zij hebben nog nooit contact gehad met een geest. Voor hen is dat iets dat niet bestaat, want als een ander het wel zou kunnen en zij niet, dan zouden zij deze afwijzing toch een beetje als een minderwaardigheid kunnen ervaren. Maar waarom de een dan wél en de ander niet? Want er zijn mensen, die absoluut niet geloven aan de geest en toch die contacten ervaren. En er zijn anderen, die naar deze contacten hunkeren, maar ze toch niet vinden. Hier moet weer iets liggen in de persoonlijke "opmaak", de innerlijke structuur van de mens.

Ik denk hiermede duidelijk te hebben gemaakt, dat de mens zelf dus voer zo heel veel aansprakelijk is, ook ten aanzien van al die wonderlijke krachten, verschijnselen en mogelijkheden, die wij rond ons en overal zien.

De mens zie ik ongeveer als volgt: Er is een goddelijke Werkelijkheid. Die goddelijke Werkelijkheid is begrensd. Wij kunnen deze begrenzing alleen in ons voorstellingsvermogen stellen (niet in de werkelijkheid), ze werkt dus inductief naar buiten toe.

De mens is in feite een voortdurend fluctuerend krachtveld. Daar zijn de drie hoofdlagen van de aura, elk met hun eigen vibratie en hun eigen uitzending en dan houdt het op. Daarbuiten kan de menselijke sensitiviteit wel optreden, maar intens en volledig harmonisch treedt ze eigenlijk alleen maar op in de aura. Wat blijkt nu?

De aura verwerkt niet alleen het gedachtenleven van de mens, maar ook zijn geestelijke harmonieën en daarmee zijn instelling van het ogenblik t.a.v. de schepping. Die instelling van de mens kan in het waakbewustzijn gericht zijn tegen een bepaalde persoon; zij kan gericht zijn tegen verscheidene personen of tegen alles. Het verschil is hierbij nihil voor zover het gaat om de uitstraling. Of u nu één persoon haat of de gehele wereld, in uw uitstraling komt dezelfde werking tot stand.

Daar waar de aura ophoudt, treedt een vreemd inductief verschijnsel op, een vibratie, die zich betrekkelijk ver rond de mens uitbreidt. als een soort olievlek op water, zeker indien daar geen ander bewustzijn met een opheffende of compenserende straling tegenover staat. Zo onderwerpt de mens eigenlijk de natuur aan zichzelf. Waarom zouden wij dan niet aannemen, dat er in die weerkaatsing ook iets een rol speelt, dat boven het bewustzijn van de mens zoals hij op aarde leeft uitsteekt, maar dat de kern van zijn geestelijk "ik" uitmaakt?

Ik stel: De mens heeft een werkelijk Ego, dat als geestelijk omschreven zou kunnen worden, dat geen vormbegrenzungen kent, maar in zichzelf wel evenwichtigheden en onevenwichtigheden kent. Bij elke incarnatie zal dit patroon door de mens tot uiting komen. De uitstraling van de mens bevat juist verschillende stralingen van hogere orde, die in verband staan met de evenwichtigheden en onevenwichtigheden van het werkelijke Ik. De stoffelijke nevenverschijnselen zijn niets anders dan formuleringen. Het zijn dus signalen, die op de draaggolf van de geestelijke werkelijkheid van het Ik worden geënt. Daarom zal een mens met bepaalde onevenwichtigheden nooit contact kunnen krijgen met de natuur, al wil hij dat nog zo graag. Daarom zal een mens, die met de geest contact wil hebben dat nooit kunnen bereiken, indien ook zijn geestelijke opmaak niet bepaalde harmonieën bezit.

Er zijn mensen, die negatieve, destructieve magie kunnen bedrijven. Maar gaan wij na wat er in hun wezen bestaat, dan blijkt dat er een vreemde discrepantie is in dat ego. Daar bestaan namelijk bepaalde disharmonieën van grote kracht, die vanuit het stoffelijk "ik" verder worden geprojecteerd, zelfs op een voor het "ik" harmonische wijze vaak. Het zijn deze krachten, die de macht bepalen van de mens en die hem tot centrum maken.

Dit bestaat echter niet alleen bij de mens. Als wij gaan kijken in b.v. een mieren-, bijen- of wespenstaat, in een horzelnest desnoods, dan ontdekken wij hetzelfde. Er zijn hier individuen,

die - ofschoon in vorm aan anderen gelijk -in hun acties verschillen. Door hun reactie verkrijgen zij een bijzondere functie. Een mier kan een gewone werker of werkster zijn: dat is een slavenrang. Maar sommige werkers of werksters zijn kennelijk intelligenter, want zij hebben de mogelijkheid om wat voor hen belangrijk is onmiddellijk aan anderen over te dragen. V ij zien, dat dergelijke werksters in het mierennest functies krijgen. Dat worden dan tuinlieden, verzorgsters van de broedkamers. Dat worden vreemd genoeg ook de verkenners, die dus niet. zelf behoren tot de soldatenstand: de gewapende mier. Hun vermogen is niet alleen het overdragen van een alarmimpuls, maar bovendien een soort vooruitzien en een snel reageren op hetgeen men vooruit ziet. Daardoor kunnen mieren op de omstandigheden. vaak vooruitlopen en hun weg veranderen, voordat er in feite een hinderpaal op die weg komt.

Bij de bijen is het precies hetzelfde. Er zijn bepaalde bijen, die a.h.w. hoofddansers zijn. Zij zijn de verkenners, die bepalen waar de anderen nectar en stuifmeel zullen vinden. Ook zij hebben een bijzondere functie. Zelfs bij de horzels zijn er zwermleiders, die deze op zichzelf niet zo georganiseerd leverde insecten toch bepalen ten aanzien van prooigebied en zelfs stimuleren tot aanvallen of niet-aanvallen.

Bij de mens is het net eender. Alleen de mens leeft op veel meer niveaus dan het insect. Er zijn bij de mens bepaalde geestelijke factoren bewust actief (zij het dat het waakbewustzijn dat niet beseft, maar vanuit het ego bewust actief, die door een insect hoogstens in massaliteit kunnen worden opgebracht, maar nooit individueel en die dus niet aan persoonlijke omstandigheden kunnen worden gebonden. Bij de mens gebeurt dit wel. En daarom is de mens de kern van een groot gedeelte van die eigenaardige krachten, machten en verschijnselen in de natuur. Het is de mens, die de werkingen van invloeden heel vaak voor een groot gedeelte zelf reguleert. Hij beseft het niet, maar hij doet het.

Ik geloof, dat men verder moet gaan dan dit om de facetten van de natuur te kunnen begrijpen. Waarom bijvoorbeeld kan een mens, die gelooft aan een bezielde natuur soms krachten ertoe brengen (b.v. zielen van bomen, boomgeesten e.d.) om hem in het bijzonder te helpen te dienen of te sparen? Hierbij spelen offeranden en godsdienst kennelijk een ondergeschikte rol. De boomgeest reageert. De boom straalt een kracht uit. Ga je na wat er gebeurt, dan blijkt dat cue boom een versterker is. Zeker, hij is bezielde, maar wat hij doet is versterken.

Zo kennen wij dieren, die in staat zijn de telepatische mogelijkheid van de mens aanmerkelijk te vergroten. De mens is een telepaat. Een dier heeft een begripsniveau dat lager ligt dan dat van de mens, maar een perceptieniveau dat aanmerkelijk hoger ligt Zo blijken honden en ook wel katten bijzonder geschikt te zijn voor telepatische overdracht.

Indien er tussen mens en dier een band bestaat, kan de mens het dier gebruiken als een versterker. Maar die versterker kan dan ook worden gebruikt in de richting van wat men magie noemt. Hij kan eveneens worden gebruikt voor contact met bepaalde geestelijke sferen.

Bijgeloof beweert, dat heksen altijd familiaren hebben. Dat zijn duivelse dienaren, die hen vergezellen in de gestalte van dieren: honden, katten, padden etc. Dat is op het eerste gezicht een beetje dwaas. Dan zou elke dierenliefhebber dus eigenlijk heksenneigingen moeten hebben. Maar als wij nu gaan begrijpen, dat het dier onder omstandigheden als versterker kan optreden en de binding tussen mens en dier daarbij tamelijk intens behoort te zijn, dan wordt ons ook duidelijk waarom men dat bijgeloof heeft gevonden. Want er zijn mensen, die dieren nodig hebben om buitengewone prestaties te leveren. O zeker, dat valt dan onder magie. Maar is het eigenlijk weer niet een soort natuurwet?

De mens is de bron van het bewuste signaal. Maar geënt op harmonische wezens kan hij plotseling niet alleen één elementair, maar misschien honderd elementairen van verschillende oude elementen gelijktijdig beroeren. Hij kan als het ware water, vuur, aarde en lucht samenroepen en hun zeggen wat er moet geschieden; en dan ontstaan er natuurverschijnselen, die in die richting werken. Het is geen absolute vervulling, maar het verschijnsel lijkt er op. Er zijn zelfs mensen, die een vulkaanuitbarsting kunnen oproepen. Er zijn mensen, die regenwolken kunnen wegsturen of aantrekken. Dat er hierbij - en dat is

duidelijk - vaak wordt gegrepen naar bepaalde menselijke automatismen is misleidend geworden. Men heeft gedacht, dat de regendans de regen brengt. Maar de regendans is niets anders dan een opwekken van een reeks emoties met één dominerend denkbeeld, waardoor er een enorme versterking van die gedachtenuitstraling kan ontstaan en de natuur kan reageren.

Dan zeggen de mensen ook heel vaak; Ja, maar ik leef onder een bepaalde straal of kosmische invloed en deze bepaalt mij. Als er licht is, dan kan dit vele kleuren hebben. Maar welke kleur licht het ook is, als ik in dit licht kan zien, dan zijn mijn acties vrij. Alleen indien ik voor bepaalde kleuren blind ben, kan ik niet reageren. Het is trouwens typerend voor deze werkelijkheid, dat men het OM MANI PADME HUM gebruikt heeft als de werkelijke leuze, de werkelijke kreet voor het kleinoed in de lotus. Heel weinig mensen weten, dat het is samengesteld uit kleuren. Elke lettergreep duidt een kleur aan in het Tibetaans dialect. Wie alle kleuren beheerst is de wetende. Hij wordt niet meer door de kosmos eenzijdig gestimuleerd, maar hij beheerst alle stimulansen en kan ze gebruiken; en juist daardoor is hij harmonisch genoeg om ze niet meer nodig te hebben. Dat zegt de lering erbij.

Indien u tot een bepaalde straal behoort, dan betekent dat, dat uw beste mogelijkheden inderdaad op de voorgrond komen onder zekere kosmische omstandigheden. Dat is toch heel begrijpelijk. Iemand, die zich het best beweegt in koud weer en niet in warm weer, zal op het ogenblik (vanwege de hitte, red.) traag zijn en daarentegen bij koude veel presteren. Want het is natuurlijk ook mogelijk, dat u bij koude niets en bij warmte veel presteert. Dat zijn heel normale omstandigheden. Maar waarom moeten wij dan zeggen, dat de kosmische krachten ons domineren? Dat gebeurt alleen, indien wij niet weten water aan de hand is. Maar als wij voelen: dit past op dit ogenblik bij mijn wezen, dit is een noodzaak die nu bestaat; dan moeten wij daarmee ook kunnen bereiken. En als wij daarmee werken, dan is dat een kwestie niet van even bevelen geven, maar van ons invoelen in het andere, een deel worden van de natuur, a.h.w. meekloppen in de harteklop van de aarde zelf, het ons opladen aan de enorme gedachtenuitstroming van de zon, het ons bewustworden van de waardeverschuiving van de maan en zo de dualiteit van het bestaan erkennen en de waarden daarvan tegen elkaar uitspelen. De mens is niet hulpeloos. Er zijn zo enorm veel krachten, dat je je wel eens afvraagt: Is het nu wel nodig om erover te praten?

Dan hebben wij ook te maken met vele groepsgeesten. Ook u, mensen, u heeft grote aantallen groepsgeesten. Sommigen heeft u zelf opgeroepen, mede tot stand gebracht, zoals de beesten die bepaalde volkeren in het bijzonder begeleiden en stimuleren. Anderen zijn in de loop van de tijd ontstaan of behoren bij bepaalde ontwikkelingsprocessen op deze wereld. Allemaal, groepsgeesten, grote entiteiten, die in de materie met veel geduld en met veel werk grote veranderingen tot stand kunnen brengen. Maar is het nu werkelijk zo, dat die mens kan worden gedomineerd door een rassen- of een groepsgeest? Alleen op het ogenblik, dat hij zelf niet in staat is een harmonie daarmee te bereiken.

Men denkt heel vaak, dat harmonie bereiken met een hogere geest een onderdanigheid inhoudt. Dat is niet waar. Het is een zozeer één-worden daarmee dat je eigen wezen zich kan uitdrukken met de krachten van het geheel. Het is eigenlijk net als met een horoscoop. Er bestaat een mooie leuze, die je altijd erbij moet halen, nl.: de sterren wijzen u wel, maar de sterren dwingen niet. Zo is het met al die krachten; met een rassengeest en met een groepsgeest. Zo is het met alle entiteiten, die geschapen zijn of die sedert het begin der aarde met allerhande ontwikkelingen bezig zijn. Als er een harmonie met hen is, dan dwingen zij zeker niet meer, in tegendeel: zij worden de vervulling van uw wezen.

Als u één kunt zijn met b.v. de geest van Nederland, dan kunt u de krachten en ook de mentale mogelijkheden van een groot gedeelte van het gehele Nederlandse volk tijdelijk laten samenvloeien in uw wezen., En dan beschikt u over de kennis en de mogelijkheden. Wat natuurlijk weer de vraag zal oproepen: Hoe worden wij dan zo harmonisch? Het antwoord is moeilijk en eenvoudig tegelijk:

Harmonisch met een grote kracht wordt u, indien u bereid bent de objectieve waarde buiten uzelf aan te voelen en voor uzelf uit te maken in hoeverre u daarbij past.

Aanvaarding betekent nog niet imitatie. Als u de geest van het Nederlandse volk aanvaardt als geheel, dan kunt u daarin vele fouten erkennen. Maar die aanvaarding alleen is al voldoende. Vanaf dat ogenblik zal - indien uw wezen niet geheel strijdig is met datgene waarmee u contact zoekt (het grotere Ik) - er harmonie ontstaan. Deze harmonie zal zich steeds sterker manifesteren. Dan moet u leren u niet door deze harmonie te laten dicteren, maar vanuit uzelf door die harmonie in het geheel werkzaam te zijn. Daarmee kunt u enorme resultaten bereiken.

Als wij zo voor het einde van een cursus staan, dan is het de gewoonte dat je de mens nog enkele raadgevingen probeert te geven. Raadgevingen zijn er natuurlijk te over; maar de meest eenvoudige voor een mens is wel deze:

Erken uzelf voor wat u bent. Zie uw beperkingen. .Geloof in uw vermogen. Heb zelfvertrouwen -- ook als u dat voorlopig misschien uitdrukt als Godsvertrouwen. Het zijn deze dingen, die het u mogelijk maken al deze krachten, die in de natuur rond u werkzaam zijn, al deze geheimen van de natuur, die zich voortdurend rond u openbaren en waaraan iedereen voorbij schijnt te lopen, op te merken. Dat is het eerste wat u nodig heeft om er iets mee te kunnen doen.

Het is heel mooi om grote magische bezweringen op te zeggen om het een of ander tot stand te brengen, misschien een tand- of kiespijn te genezen of iets dergelijks, ofschoon de tandarts dan op den duur toch goedkoper zal blijken te zijn. Maar als je een beeld ervan hebt en je bent met de persoon harmonisch, maar ook met een hogere kracht, dan heb je inderdaad de macht om die kiespijn te genezen en dan is het niet belangrijk dat je daarvoor een bezwering uitspreekt, maar wel dat je voor een ogenblik die eenheid, die zekerheid voelt. Daarmee is de impuls gegeven en het is afgelopen.

O, het klinkt echt magisch, ik weet het wel. Dat is toch precies hetzelfde als met bloemen en planten. Als u naar een bloem of een plant gaat en u zegt; "Wat zie je er verpieterd en ellendig uit. Och God, wat een ellende! Daar hebben zij mij weer bedrogen bij de bloemist." Dan krijgt die plant, al verstaat zij uw woorden niet, een soort golf van minderwaardigheid over zich uitgestort, waarvan zij een soort complex krijgt. Geen menselijk psychisch complex natuurlijk, maar laten wij zeggen een kleine vertraging van de kleurige tol, die dan toch altijd nog bij elke plant de bezielende kracht is. En bij die vertraging wordt er minder levenskracht opgenomen; er is minder stuwning. Maar als u diezelfde plant bekijkt en u zegt: "Daar is toch nog wel iets moois aan," dan voelt ze zich geroepen om te beantwoorden. Want het begrip "mooi", dat is voor u het begrip van blad, van bloem, van groei. Die impuls wordt opgenomen en de plant beantwoordt deze. Zo eenvoudig, maar gelijktijdig ook zo moeilijk is het.

Als u naar een hond toegaat en u denkt; hij zal mij toch niet bijten, dan denkt u misschien dat u verstandig bent. Maar bijten is voor die hond alleen een uitdrukking van gezag of een zelfverdediging. Zijn agressiviteit heeft niets te maken met het denkbeeld, dat u nu toevallig meer bent. En als u denkt dat u het wel bent, dan kost u dat waarschijnlijk kledingstukken of meer. Als u bang bent voor de hond, is het precies hetzelfde. Maar op het ogenblik, dat u probeert de hond te begrijpen, dat u niet zegt: "Beest, wees koest", maar dat u zich afvraagt: Waarom blaf je mij aan? Dan communiceert u met het dier en dan zegt het dier tegen u al blaffende: Ach, ik meen het niet zo kwaad, maar kom mij niet te na. En als u dan zegt: Ik vind je eigenlijk wel een leuke hond, dan zegt hij; Nu ja, je bent ook zo slecht nog niet. En dan blijft hij misschien nog even grommen om op zijn waardigheid te staan, maar dan mag u voorbijgaan en er komt geen schade. Dat doet u tegen een hond. Waarom zou dat niet zo zijn tegenover een slang of onverschillig tegenover wat voor wezen ook? Realiseer u: als u de dingen herkent als waardevol, als betekenisvol, als u geen angst daarvoor kent en aan de andere kant u daarvoor niet onkwetsbaar acht, wordt u als gelijke aanvaard. Dan is het eigenlijk zoiets als in de geschiedenissen van Mowgli (Kipling): Hier staat de slang die sist; "Je spreekt mijn taal, dus ben je mijn broeder." Dat geldt voor de dieren, dat geldt voor de planten, dat geldt voor de geesten in de natuur, dat geldt eigenlijk voor alle dingen. Wij zijn als mens en als geest het brandpunt van een kracht, die wij zelf niet beseffen. Het is juist deze kracht, die ons de mogelijkheid geeft om met alles één te zijn, om met alles harmonie te vinden, tenzij wij in ons hogere wezen de mogelijkheid zelf nog niet hebben geschapen. Dan

weten wij dat ook. Dan voelen wij: dit is niets voor mi, Laten wij dan ook daarvan afblijven. Maar als wij voelen: hier kunnen wij tot een aanvaarding komen, laten wij dan ook bewust ageren. Laten wij bewust de dingen van ons laten uitstromen. En dan worden zelfs de meest krankzinnige wensen soms nog waar.

De wereld wordt beroerd door allerhande kosmische stromingen. Die wereld is in oproer. Als ik het zo bekijk, zal ze nog wat oproeriger worden, voordat ze weer kalmeert. Maar waarom? Welk facet in de mens is aansprakelijk voor deze steeds groter wordende chaos? Heel eenvoudig: het gebrek aan harmonie. Het gebrek aan aanvaarding.

Indien honderd mensen elkaar volledig aanvaarden als gelijken, zonder meerwaardigheid of iets anders te postuleren, dan zullen deze honderd mensen als een eenheid staan tegenover elke invloed die hen bereikt. En dan zal elk van hen op zijn eigen wijze reageren en zich gedragen, maar een onderlinge erkenning steunt hen. Op het ogenblik echter, dat die honderd mensen allen denken "ik ben toch wat meer dan jij" of: "ik ben onbelangrijk, ik kan toch niets", dan is die band er niet; dan is het harmonisch contact weggefallen.. Daardoor is het niet mogelijk, dat zij uit hun aura gezamenlijk één en hetzelfde veld uitstralen en dat zij tot resultaten komen.

Kosmische krachten zijn alleen sterk, indien de mens zwak is. Kosmische stromingen en stralingen dirigeren het gebeuren op dit ogenblik voor een heel groot deel. Daarbij zijn ook nog invloeden van zon en maan, die nu op aarde heel erg sterk zijn: Maar zij zijn alleen sterk, omdat de mens ze niet wil zien; omdat de mens ofwel te zeker is van zichzelf ofwel te angstig.

Als u gewoon over de grond loopt en u bent één met deze aarde, dan kunt u voelen en a.h.w. zien als met radarogen wat er onder de oppervlakte ligt. Dan weet u; hier is water, hier is olie, hier zijn ertsen en mineralen, hier is gevaar en daar is gas. U voelt het gewoon. En omdat u één bent met de aarde, spreekt zij; dan gaan haar verschillen in uitstraling voor u betekenis krijgen. Het duurt misschien even, voordat u de begrippen precies samen heeft gebracht, dat geef ik graag toe. Maar, alleen de harmonie daarmee maakt het u mogelijk het te zien.

Als men dan een wichelroede gebruikt, is het alleen maar om voor zichzelf aanvaardbaar te maken dat men constateert en dat men dat op een bepaalde plaats doet. De mens is het wonderlijkste wezen van de gehele natuur, zeker op aarde. Het is jammer, dat hij zo weinig van zijn wonderlijke eigenschappen gebruik maakt.

Om dat allemaal te kunnen begrijpen, zou je je moeten bezighouden met de mens als geheel: zijn geestelijke achtergronden, zijn leefgewoonten, geboorte en huwelijk, met dood en met lichamelijke toestanden. Dan zou je er misschien achter kunnen komen waarom deze mens nog niet in staat is om de eenheid met de natuur te winnen op de voor hem mogelijke gebieden en vandaaruit geen meesterschap maar een volledig deelgenootschap in de werkelijke krachten te openbaren. Ons slotbetoog van deze cursus is dan ook dit:

Er zijn enorm veel machten en krachten in de natuur, die soms ontstellend groot en sterk lijken voor de mens. Maar hij kan daarmee harmonie, een zekere eenheid bereiken. En dan is zijn vermogen om te denken in de termen van de geestelijke wereld vaak voldoende voor hem om in de menselijke wereld de door hem gewenste fenomenen tot stand te brengen.

De planten en de dieren gehoorzamen u, indien u een eenheid met ze bereikt. De regen, de wind en het vuur zullen u gehoorzamen. En als u zo één bent met krachten van de natuur, dan weet u; dit is noodzakelijk, of dit is niet noodzakelijk en goed. U kunt gaan door een brandend woud zonder dat ook maar één vonk u zal deren, zonder dat u ook zelfs maar één ogenblik een overmatige hitte heeft gevoeld. U kunt over het water wandelen op het moment, dat u uw eenheid met het water beseft. Maar ja, de mens is nog niet zo ver!

Ik hoop, dat al deze gegevens, die wij u in deze cursus hebben verstrekt, althans uw inzicht in de mogelijkheden hebben vergroot en dat u met enig besef van uw eigen wezen mogelijkheden uw mogelijkheden niet zult zoeken naar de middelen om alle krachten van de natuur met geweld te beheersen, maar dat u zult leren in uzelf te zoeken naar die eenheid, naar die harmonie, welke voor u mogelijk is en dan uw gedachten eenvoudig als brood

uitstrooit op de wateren van de tijd. Tot uw verbazing zult u dan zien wat een rijke oogst u wordt gegeven.

DAAR GEBEURT WAT!

Wij hebben al een tijd geleden gezegd, dat deze tijd bijzonder interessant zou worden door de vele schandalen, die aan alle kanten zullen losbreken. Iemand, die alleen het nieuws heeft gevolgd, heeft zich reeds kunnen overtuigen van de juistheid daarvan. Nog interessanter hierbij is, dat natuurlijk vele waardigheidsbekleders op dit moment in de weer zijn en proberen hun naam schoon te wassen. Dat hiervoor nog geen passende wasmiddelen bestaan, mogen zij betreuren, maar hun pogingen daartoe zijn desalniettemin lofwaardig. Dat zij daarmee bezig zijn, is misschien goed voor een heel ander gebeuren.

Er zijn namelijk de laatste tijd in de omgeving van de aarde een groot aantal verkenners of zoals u zegt "vliegende schotels" gesignaleerd. Het ziet er naar uit, dat men zich zorgen maakt over bepaalde explosies, die er op aarde hebben plaatsgevonden. Ik neem aan, dat men daarnaast zich aangetrokken gevoelt tot verschillende ruimtevaartexperimenten, die mogelijk eveneens een inzicht kunnen geven in de technische ontwikkeling, die de mensheid nu bereikt heeft. Of hieruit vele publicaties van waarnemingen zullen voortkomen, betwijfel ik. Er is nl. zo enorm veel in de wereld aan de hand, dat ik een zich daarmee bezighouden op dit moment niet erg waarschijnlijk acht.

Aan de andere kant zullen wij waarschijnlijk als gevolg hiervan ik denk na ongeveer vier à vijf maanden - wel enkele publicaties mogen verwachten van verschillende universiteiten over de gehele wereld. Zoals u misschien weet is het Ufonenonderzoek langzaam maar zeker teruggedrongen of "verplaatst" naar bepaalde universiteiten, die zich nog voortdurend met dit fenomeen bezighouden. Ik heb het gevoel, dat men juist door de laatste waarnemingen - want er zijn reeds enkele gemaakt, o.m. twee door de universiteit te Bochum, terwijl men bezig was het ruimteonderzoek van de Russen na te gaan - dat men dan toch wel het een en ander aan conclusies daaruit zal trekken.

Het denkbeeld dat de wereld op dit moment al door de bewoners van vele vreemde planeten wordt bezocht, is natuurlijk geheel uit de lucht gegrepen. Maar het idee, dat er t.a.v. sommige technische ontwikkelingen op deze wereld rekening zal moeten worden gehouden met degenen, die zich thans in de omgeving bevinden, lijkt mij niet uitgesloten. Ik geloof werkelijk wel, dat deze fenomenen een grote invloed zullen hebben op het verloop van bepaalde internationale spanningen, die wij in augustus verwachten. We zullen met verschijnselen te maken krijgen. De bron ligt iets oostelijk van Aden. Dat zou eveneens kunnen inhouden, dat vulkanismen en aardbevingen zich ook in Azië zullen voordoen. Ik durf niet met zekerheid zeggen waar, maar neem aan dat o.m. de Filipijnen, mogelijk Japan en ook een deel van het Chinese vasteland zullen worden getroffen.

Het is wonderlijk te zien hoe allerlei omstandigheden samenkomen op enkele punten. Deze spanning is nu klimmende en zo tegen 15 augustus zal zij een zodanige top moeten hebben bereikt, dat verschijnselen niet meer kunnen uitblijven. Daarmee bedoel ik dan gewelddadige verschijnselen.

Gelijktijdig zien wij deze Ufonen met hun verkenningen, die zich naar ik aanneem - reeds over ongeveer tien à twaalf dagen (\pm 20 juli) zullen manifesteren boven verschillende gedeelten van de wereld. Ik denk hierbij o.m. aan waarnemingen, die in de buurt van Magnitogorsk worden gedaan en boven bepaalde plaatsen in de Ver. Staten en bepaalde deler. van de Zuidzee. Deze situatie kan ik niet helemaal overzien. Maar ik ben er wel zeker van, dat men daarvan ook een beetje zal schrikken evenals van de natuurverschijnselen.

Dan is er nu ook een zeer interessante ontwikkeling aan de gang ondergronds op politiek

terrein, Het ziet er naar uit, dat de oude strijd om invloed in Azië in Rusland weer is opgelaaid. Men intrigeert op het ogenblik zeer ernstig in het geschil India - Pakistan en ik neem aan, dat de Chinezen hierbij tegenspel geven en bereid zullen zijn heel wat meer in te zetten dan men oorspronkelijk zou verwachten. Dit zou mede aansprakelijk kunnen zijn voor een aantal activiteiten in andere Zuid-aziatische staten.

Interessant is ook de situatie in Israel. Want het gaat hier niet alleen maar om de politieke pressie, die er op Israel wordt uitgeoefend, onder meer t.a.v. het Suez-kanaal. Het gaat hier naar ik meen eerder om een poging verplichtingen af te schuiven op de Ver. Staten. Het ziet er naar uit dat een groot gedeelte van de wereld zich langzaam en voorzichtig wil terugtrekken van zijn verplichtingen t.a.v. Israel. Gelijktijdig zien wij in Israel zelf een steeds sterker wordende oppositie. Nu is er in de Arabische staten een soortgelijke, steeds sterker wordende oppositie, al hoort u daar veel minder van, waarvan het centrum momenteel schijnt te zitten in Syrië zowel als in Egypte. Deze groepering is er voor om Israel eindelijk maar eens te erkennen en uit te scheiden met allerlei oorlogskreten en bestedingen, die men beter elders zou kunnen doen.

De verwachting bij ons is, dat hiervan iets zal uitlekken tussen 10 en 15 augustus,, Zeker is wel dat de groepen, die in verweer komen zowel in Israel zelf als in de Arabische staten de neiging vertonen om langzaam maar zeker met geweld te gaan optreden en dat zou voor de orthodoxen in Israel - wat, er ook verder gebeurt - een heel grote slag kunnen zijn. Dat daaruit allerlei moeilijkheden zullen voortkomen is volgens mij bijna niet te vermijden. Ik verwacht daarbij nog meer sabotages aan vele olietransportleidingen en mogelijk zelfs veroorzaakte explosies bij enkele oliewinningsvelden in die buurt. Het is werkelijk, interessant te zien hoe dat alles samenvloeit.

Gelijktijdig hebben wij op het ogenblik te maken met de grote economische moeilijkheden, waarvan de burger eigenlijk weinig te zien krijgt, omdat het niet zozeer het evenwicht van de valuta's is waar het om gaat. Het gaat zelfs niet meer om het goud. De zaak waar het om draait is de mogelijkheid om eigen. economische groei verder voort te zetten. En verschillende landen hebben daarmee zeer grote moeilijkheden, ook Nederland.

Deze landen zijn aan het intrigeren om voor zich een gesloten markt te bereiken. Dat zou zowel in Zuid-Amerika tot grote geschillen kunnen voeren als ook in Nederland als EEG-partner. Het zou verder grote consequenties kunnen hebben voor verschillende militaire bondgenootschappen en als gevolgd daarvan voor de bewapeningsindustrie. Deze zou wel eens een moeilijke tijd tegemoet kunnen gaan.

Ook hier invloeden, die waarschijnlijk kenbaar worden tussen 26 augustus en 15 september.

Als ik u wijs op al deze feiten, die in een korte termijn samenvallen, dan zult u het met mij eens zijn dat wij hier te maken hebben met een brandpunt van gebeurtenissen. Een brandpunt van gebeurtenissen betekent over het algemeen ook een enorme omwenteling, die het volk echter niet direct zal beroeren. Het is altijd eerst een omwenteling, die zich in de sfeer van macht' van machthebbers, grote bezitters afspeelt en pas daarna gaat doorwerken in andere lagen van de maatschappij.

Ik geloof dus zonder enige twijfel te mogen stellen, dat u zich bevindt kort voor een keerpunt in de ontwikkelingen op deze wereld, waardoor economische en politieke evenwichten veranderen en tevens enorme rampen kunnen plaatsvinden. Ik hoop, dat het niet zo ernstig wordt; dat het alleen maar een enkele landstreek is, die door beving of door een vulkanische uitbarsting wordt geteisterd. De mogelijkheid is echter groot, dat hierbij ook het industrieel potentieel van bepaalde landen zal worden aangetast. Als dat het geval is, dan zijn wij wel zeer in moeilijkheden.

Eén voordeel hebben de zeebevingen of aardbevingen, die wij verwachten rond de Middellandse Zee. Het ziet er naar uit, dat verscheidene zeer belangrijke vondsten uit de oudheid worden gedaan, die o.m. een nieuw inzicht zullen geven in het werk van de Griekse filosofen. Men kent deze grotendeels uit overleveringen en die kennis is zeer selectief. In die

tijd waren de opvattingen anders. Men zal waarschijnlijk overal schriftresten, vooral inscriptiersten vinden, waaruit blijkt dat uitspraken van b.v. de Stoïcijnen toch een beetje verkeerd worden gezien. Dit zal cultureel dus een grote invloed kunnen hebben.

Datzelfde mag gelden voorontdekkingen, waardoor - mijns inziens een deel van het Maya-schrift zal worden ontcijferd. De geschiedenis is tegenwoordig al zover gevorderd dat men enig inzicht heeft, maar men is nog niet in staat tot een vertaling. Er bestaat daarvoor ook geen Rosetta-steen. Nu blijkt er een mogelijkheid te zijn om schrifttekens en uitvoeriger voorstellingen met elkaar als analoog te zien; en dan kan men woorden gaan lezen. Eén teken moet dan nog altijd worden gezien als een keuze uit vier of vijf woorden en door een trial-and-error-system neem ik aan, dat men vermoedelijk in november - de wetenschapsmensen doen er altijd een tijdje over - voor het eerst enkele stukjes van het z.g. Maya-schrift ontcijferd zal noemen. De werkingen daarbij zijn zeer interessant, omdat op deze manier ook een nieuw inzicht in het ontstaan - althans de legende omtrent het ontstaan - van de bevolkingen van Zuiden Midden-Amerika bereikbaar zal worden. Maar voordat het geheel voldoende getoetst is, zullen er waarschijnlijk twee á drie jaar voorbijgaan.

Een andere ontwikkeling, die eveneens in deze tijd plaatsvindt en die voor sommige mensen van heel grote betekenis kan worden, is een aantal nieuwe ontdekkingen ten aanzien van het kankerprobleem.

Men is nu zover gekomen dat men een virus, dat mede voor het ontstaan van kanker aansprakelijk kan worden gesteld, niet alleen heeft geconstateerd (dat is nl. reeds enkele jaren geleden in Duitsland gebeurd met de electronenmicroscop), maar ook heeft geïsoleerd. Dat wil zeggen, dat men voor het eerst met een menselijk virus kan experimenteren en tenzij mijn verwachtingen mij zeer zouden bedriegen, zou hier reeds binnen enkele maanden een opzienbarende verandering in de behandeling van kanker het gevolg van kunnen zijn.

Dan zijn er nog een paar ontwikkelingen, die eigenlijk komisch zijn.

Wij krijgen een aantal staaltjes van wetgevingen te zien, die volkomen in strijd zijn met de werkelijkheid. In de Ver. Staten b.v. zal men een actie beginnen om een soort drooglegging van drugs tot stand te brengen. Men heeft het al een tijd stilzwijgend gedaan en wil dat nu door propaganda-acties versterken. Maar gelijktijdig zal men hierdoor zoveel pressie op de particulier gaan uitoefenen, dat het aantal druggebruikers (dat ik in de Ver. Staten op het ogenblik schat tussen de 10 en 121/2 miljoen) zeer waarschijnlijk in korte tijd zal verdubbelen. Dan zal hieruit misschien voortvloeien de vrijstelling van bepaalde, minder schadelijk geachte drugs juist om de hard-drug verbruikers (nu als wij alles bij elkaar rekenen ongeveer een miljoen) te kunnen isoleren en te helpen, zonder dat dit verbruik verder veel zal oplopen. Dat is buitengewoon interessant om te zien.

Maar ook in Rusland heeft men momenteel met een grote moeilijk te maken. En dat is misschien wel het meest komische, dat men zich kan denken. Daar is een fluïstermoppen-campagne aan de gang. De mensen maken allerhande grapjes over functies, die op zich helemaal niet zo gevaarlijk zijn. Het moeilijke is nu, dat bepaalde van die mopjes eigenlijk de eigenschappen van leiders wel in een heel vreemd daglicht stellen en daarmee vele mensen aan het denken hebben gezet. Daardoor zijn de mopjes al wat hatelijker geworden. Krokodil (tijdschrift) b.v. heeft reeds aanzegging gekregen om een bepaald type grappen niet verder meer te pousseren of zelfs maar te publiceren.

Nu kun je moppen over het algemeen bestrijden met betere moppen. Maar een groot gedeelte van de leiders heeft geen gevoel voor humor. Dat zou ertoe kunnen leiden, dat in Rusland voor het eerst in lange tijd een uitbarsting van volkshumor gelijktijdig het begin wordt van een deel van een economische revolutie. Als deze moppen langzaam maar zeker doorsijpelen, zult u misschien begrijpen waarom ze zo gevaarlijk zijn.

"Volksgenoot en kameraad, u bent mijn bewonderde leider en voorganger. Ik vraag mij af, of ik u nog kameraad mag noemen." Waarop de andere zegt: "Noemen mag je mij altijd." Dit is één van die mopjes. Noemen, mag je mij. Dit is een Russisch grapje dat ontzettend schadelijk

is, omdat het aangeeft hoe groot de afstand is geworden tussen de leiders, die beweren deel van het volk te zijn en het volk zelf. Optreden daartegen schijnt buitengewoon moeilijk te zijn, omdat er immers geen namen worden genoemd en niets tegen de partijdoctrine direct wordt voortgebracht, alleen tegen erkende zwakheden in het systeem.

Dan zie ik nog een komische ontwikkeling. In Japan is er een groepje aan de gang om terug te grijpen naar de oude macht, de glorie van de adel. Deze mensen doen dat op een wat vreemde manier. Ze hebben samenkomsten ongeveer zoals de Druïden dat nog doen in Engeland, dus met allerhande rituelen. Maar zij hebben ook actiegroepen. En deze actiegroepen (een tikkeltje fascistisch misschien) zullen zich inde strijd rond de universiteiten gaan mengen. Nu zie ik het ervan komen, dat de linkse mensen rechts gaan denken om daardoor de fascistische pressiegroepen de kop in te kunnen drukken. Dat zal dus grote verschuivingen geven, waardoor tenslotte de gehele hofhouding en ook het industriële rijk van Japan een grote druk zullen ondervinden. Ik denk, dat bepaalde grote fabrieken juist daardoor een zelfstandigheid gewinnen, ook tegenover de concerns, waarvan zij deel zijn. Dat kan op de wereldmarkt ook weer allerhande schokkende gevolgen hebben.

U ziet, daar is van alles te verwachten en allemaal op korte termijn. Want de geschiedenis in Japan b.v., daarvan zouden m.i. de eerste gevolgen te zien moeten zijn tegen het einde van deze maand: 29, 30 en 31 juli. Dan verwacht ik reeds de geschillen. Voor het overige kunt u ervan overtuigd zijn, dat rond vele universiteiten - ongeacht het feit misschien dat het onderricht tijdelijk gestaakt wordt - zich weer allerlei problemen gaan ontwikkelen. Ik verwacht dat heel sterk in bepaalde dictatoriale staten, t.w. Spanje en Argentinië. Ik verwacht een volksopstandje in Brazilië, dat ook al heel eigenaardige gevolgen heeft.

Daarnaast grote moeilijkheden in o.m, Chili waar een aantal goedwillende mensen de regering zo hard steunen, dat zij haar bijna onderste boven gooien. Het is een curieuze tijd.

Nu denkt u hier, waarschijnlijk in de eerste plaats in termen van allerlei voorspellingen. Dat kan ik mij echt indenken. Maar zijn dit nu voorspellingen? Neen. Dit zijn vastliggende tendensen, waarvan de ontwikkeling uit de aard der zaak moet worden afgewacht. Maar als zij gebeuren - en ik ben er zo goed als zeker van - dan geven zij ook aan hoe sterk de veranderingen in deze periode zijn. Dat is aardig, want er is eigenlijk niemand, die met wat er op het ogenblik voor hem of haar bestaat helemaal tevreden is. In tegendeel, de ontevredenheid en een zekere verveeldheid zelfs zien wij overal toenemen. Wanneer die dingen dus opgelost worden - onverschillig hoe - dan moet dat vanzelf een totaal nieuwe reeks activiteiten ontplooiën. Dat het einde van dit jaar geheel nieuwe activiteiten over de wereld zal brengen, lijkt mij onvermijdelijk, ook al omdat wij er op het ogenblik ook erg veel aan doen.

Ik geloof verder, dat daardoor het komende jaar met al zijn op zichzelf trieste problemen en ontwikkelingen - daar raak je nooit van af; die zijn er altijd wel - toch weer een nieuw karakter krijgt: een zekere levendigheid en ook een toenemende vrolijkheid.

Als de mensen van vandaag hun gevoel voor humor weer terugvinden en als de nu toch vaak al te ernstige kinderen van deze dagen een oprechte lach in de plaats van menig betoog gaan zetten, dan zou dat wel eens de werkelijke omwenteling kunnen betekenen. Want vergeet u één ding niet: vele dingen, die iedereen laakt blijven instand alleen omdat iedereen ze nog au sérieux neemt. Als iedereen erom zou lachen, zou het daarmee afgelopen zijn.

Ik voorzie een revolutie van de lach, die - beginnende reeds in de komende maanden, maar dan nog niet zo sterk zichtbaar - haar toppunt waarschijnlijk zal vinden rond mei van het volgende jaar. Dan hoop ik alleen maar, dat u behoort bij de laatsten die lachen, want u weet: wie het laatst lacht, lacht het best.

Dat was nog een kleinigheid om u even te herinneren aan alle mogelijkheden. Wij hebben ons best gedaan u redelijk voor te lichten over al wat er op de wereld aan de hand is. We hebben ons best gedaan u te laten zien wat de wereld en wat de natuur samen zijn. Wij danken u, dat u zich de moeite heeft getroost onze betogen te volgen. Wij hebben de mogelijkheid volgend jaar in opbouwende zin verder te gaan en hopen, dat u ook daarbij zult zijn, vooral ook omdat

wij, juist door alle drukte, in staat zijn geweest een vernieuwing in ons sprekerscorps aan te brengen, die hoewel niet noodzakelijk soms toch wel begerenswaard is.

VERNIEUWING

Wanneer het oude in zijn fierheid staat en toch vervalt reeds in zichzelf, is het nodig te delven in schatten van een nieuwe tijd om zo te vinden een werkelijkheid, waaruit het geheel weer wordt herboren, waaruit de werkelijkheid vanmorgen reeds nu zich aankondigt met glans en gloed.

Want juist de mens, die leven en streven moet, zal in zichzelf zo vaak ervaren de nieuwe kracht van deze jaren. Hij zal ervaren het nieuw vermogen en in zich - soms met wat medelijden voor zichzelf en soms met mededogen ten aanzien van de wereld, die er leeft - ontdekken: 't Is dit nieuwe juist, dat nieuwe kracht mij geeft. Want rond u. liggen eeuwige krachten en machten nu reeds binnen uw bereik..

De mens moet groeien uit de gebondenheid aan de massaliteit-, totdat hij eindelijk de kroon kan dragen. van geestelijk besef: zijn .eigen koninkrijk, waarin hij waar kan maken wat hij is en zo vanuit zichzelf kan leren voort te gaan, nu zonder vragen.

De tijd naakt van een werkelijkheid. Het oude van zijn kled ontgaan zal in zijn naaktheid snel vervallen. Maar de vazallen van het verleden, zij kunnen in het lied van het heden, in de lach van morgen, die reeds nu als echo klinkt, niet meer volstaan met wat eens was. Er is iets wat hen dwingt tot opleving van eigen streven, tot een erkenning van de nieuwe tijd, een vormen van een menselijk leven dat harmonie kent, ook wel met een eeuwigheid.

Het is misschien niet veel, maar als u luistert, merkt u toch wel wat ik denk; nl. dat het nu snel ook beter gaat worden. Natuurlijk, de wereld zit nog altijd in de ellende, maar het gaat toch snel beter worden. En deze snelle veranderingen en verbeteringen - hoe schokkend ze een enkele keer voor u mogen aankomen - zullen u in staat stellen om de nieuwe krachten en de nieuwe invloeden en vooral de mogelijkheid tot persoonlijk geestelijk ontwaken en het ontdekken van uw geestelijke mogelijkheden in deze tijd waar te maken.

Ik hoop, dat de maanden die nu volgen u reeds dat eerste contact zullen geven, zodat u eindelijk ook weet dat het niet alleen bij woorden behoeft te blijven. En gelooft u mij, als u eenmaal ontdekt dat u krachten heeft, dan hef ik voor u het lied aan dat ook Feyenoord zo vaak heeft opgezweept: Geen woorden, maar daden!